

Giới thiệu [ĐN Hắc Quân Gia] Chủ Nhân Của Ta Là Tử Thần

Thể loại: Xuyên Không, đồng nhân, thân xác nam linh hồn nữ (lúc đầu), huyền huyền, nam nữ đều cường

Editor: Trà xanh bạc hà

Nội dung: Huyết Tộc linh hồn chuyển hoá, khế ước tình nhân

Nhân vật chính: Kaimi (Ciel), Sebastian | **Phối hợp diễn:** Grell, Undertaker, Druitt tử tước, Yoruchi, Urahara | **Nhân vật khác:** Yachiru, Byakuya

Không ngờ nàng lại chuyển thể trở thành Ciel a! Ông trời đừng chơi ta như vậy được hay không? Nàng mới không có hứng thú nuôi ác ma làm súng vật lại càng ghét bỏ việc biến thành đàn ông để chơi BL a!

"Sebastian, châm trà đi." Mồ nữ Kaimi bắt chéo hai chân cười đắc ý.

"Yes, my Lord! "Quân gia nào đó cười yêu nghiệt.

"Undertaker, lại đây nắm bóp cho ta, nói không chừng nhất thời cao hứng ta sẽ nói cho ngươi biết gian trá,lừa gạt là như thế nào!"

"A! Tiểu sinh thích điều này." Undertaker cười đậm đắng.

"Thiếu gia, không, tiểu thư, thân là một thiếu nữ cao quý sẽ không tùy tiện cho phép quý ông nào chạm đến bản thân mình!" Quân gia đại nhân bình thản trừng mắt nhìn Undertaker một cái.

"Ít nói nhảm, Undertaker lại đây! " Kaimi vốn đã không vừa mắt tên quân gia này, nàng chính là muốn tìm lý do phá hư hình tượng quân gia hoàn mỹ.

Quân gia và chủ nhân? Ai là người phải thuần phục ai?

Tính cách nữ chủ có chút mặt dày, ở trước mặt gia nhân luôn kiêu ngạo, hắc ám không ngừng.

P/s: Vì là lần đầu edit nên vẫn sẽ còn nhiều sai sót nhưng vẫn sẽ cố gắng bám đúng nội dung.

---Thân ái Trà xanh---

Bạn đang đọc truyện [ĐN Hắc Quân Gia] Chủ Nhân Của Ta Là Tử Thần được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1-1: Tiết tử

Buổi chiều, mặt trời dần lặn về hướng tây, vầng thái dương đỏ rực như màu máu nhuộm đỏ cả bầu trời của thi hồn giới.

Thiếu nữ tóc tím mắt tím lười nhác đi dạo vòng quanh ở trong Tịnh Linh đình, trên người là bộ quần áo quý giá điểm lệ, cử chỉ tao nhã tuyệt luân, không chỗ nào là không cho thấy thân phận cao quý của nàng.

"Ồ, đây không phải là nhị công chúa nhà Shihouin một trong tứ đại quý tộc sao? Trường lão trong nhà như thế nào lại cho vị công chúa bảo bối này đi ra ngoài?" Thanh âm nồng đậm quý dị vang lên sau lưng cùng với tầng linh áp quen thuộc.

"Ta nói này Gin, ở đây không có người ngoài ngươi cũng không cần dùng cái giọng châm chọc và khiêu khích đó với ta đâu." Thiếu nữ tóc tím mắt tím không quay đầu lại thản nhiên nói.

"Ha ha, nếu nơi này đã không có người ngoài, tiểu Kaimi cũng không nên dùng giọng điệu lạnh lùng như thế với ta, làm vậy sẽ khiến ta làm tương tiểu Kaimi chán ghét ta đó!" Ichimaru Gin với tội ai oán trả lời khiến cho thiếu nữ kia cảm thấy thực thú vị.

Đôi tử mâu tràn ngập hứng thú quét mắt nhìn người phía sau một cái, môi nở nụ cười lãnh đạm mang theo vài phần chế nhạo "Ta nghĩ ngươi chỉ để ý đến mỗi Rangiku thôi chứ, nào nghĩ Shihouin Kaimi ta cũng được đến phiên đội trưởng ưu ái."

Khóe miệng có chút cứng ngắc giương lên nhưng phút chốc lại trở về như ban đầu, hồng quang chợt lóe qua đáy mắt, Ichimaru Gin lơ đãng nói:"Thực ra trong lòng ta luôn có vị trí của tiểu Kaimi."

"Ngươi vẫn nên dành những lời này cho nửa kia của mình đi!" Nàng nhẹ nhàng cười, bộ dáng tao nhã rời đi.

Đôi hồng mâu say lòng người dần lộ ra, cặp con ngươi trong suốt lấp lánh như hai viên đá quý màu đỏ tươi, chỉ tiếc cảnh này lại không có ai may mắn thưởng thức được.

"Một nửa kia sao?" Ichimaru Gin trào phúng cười "Không biết, ta còn có cơ hội kia không?"

.....

Nàng tên là Shihouin Kaini, như mọi người thấy nàng là nhị công chúa của nhà Shihouin một trong tứ đại quý tộc đồng thời cũng là em gái ruột của Shihouin Youruichi.

Bước chân dừng lại, thiếu nữ ấy im lặng nhìn những mảng vàng ập ập rực rỡ ở phương xa, trong mơ hồ nàng dường như lại thấy mình của ngày xưa tại Trương thị Thái Cực quán cô gắng chăm chỉ mỗi ngày.

Nhưng không một ai biết điều đó...

Nàng lạnh lùng xoay người, lẳng lặng tiêu sái đi về nhà. Dưới ánh mặt trời, bóng dáng cô độc kia kéo thật dài trên nền đất.

Không có ai biết rằng kỳ thực vào lúc nàng sinh ra đã có trí nhớ của kiếp trước. Nàng quen thuộc hết thảy mọi từ thần cũng biết hết mọi tình tiết tình xảy ra trong tác phẩm "Bleach".

Đúng vậy, nàng là xuyên qua đến cuốn tiểu thuyết mà nhóm đồng nghiệp nữ giới thiệu hôm trước. Tuy nhiên nàng xuyên qua không phải do xe đụng chết, cũng không phải bị vị thần tiên nào bày bả đưa đến đây, linh hồn cứ thế trực tiếp bay đến thi hồn giới.

Mà là... Đôi từ mâu khẽ ngưng tụ rồi nàng chợt thở dài.

Nháy mắt, một giây trước còn là thiếu nữ hai mươi cái xuân xanh đang vất vả làm việc, một giây sau liền biến thành em bé sơ sinh, tốc độ này khiến nàng hoàn toàn không kịp trở tay. Càng khiến cho nàng kinh ngạc là thân phận nàng ở đây thế nhưng là em gái của Shihouin Youruichi.

Điều này thật sự là... hết chỗ nói rồi.

Bạn đang đọc truyện [ĐN Hắc Quân Gia] Chủ Nhân Của Ta Là Tử Thần được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1-2: Ciel Phantomhive

Editor: Trà xanh bạc hà

Câu nói kia gọi là gì nhỉ?

Người xui xẻo uống nước lạnh cũng mắc phải kẻ rằng.

Con mẹ nó, những lời này quả nhiên không sai.

Ở hậu hoa viên tràn đầy khí chất quý tộc, một tiểu nam hài khoảng 8,9 tuổi đang âm ngoan trừng mắt nhìn đóa hoa tường vi dần hé nở, không ngừng nghiêng răng tức giận.

Không nên trách hấn bất nhã, kì thực ở đây hấn chính là “nàng” mà không phải là “hắn”.

“Ciel, con lại đang phá hư hoa viên?” Giọng nữ dịu dàng vang lên sau lưng hấn, tiểu nam hài nhanh chóng thu hồi biểu cảm hung ác ở trên mặt, bày ra bộ dáng tươi cười ngây thơ, xán lạn nhìn nữ nhân xinh đẹp ngọt ngào bước về phía mình “Mẹ con chỉ là đang ngắm hoa mà thôi cũng chẳng có phá hoa!”

Tiểu nam hài vô tội tron to đôi mắt màu xanh ngọc, da thịt phấn nộn như tuyết trắng, môi hồng giống hệt một vị thiên sứ hồn nhiên, bộ dáng nhu thuận đáng yêu đủ để gọi lên tình mẫu tử của bất kì nữ nhân nào.

“Được rồi, Ciel của chúng ta nói không phả thì không phá.” Rachel cung chiều xoa mái tóc màu xanh xám của hấn, đặt một nụ hôn nhẹ lên trán.

“Ciel, tiệc trà chiều cũng đã bắt đầu, chúng ta cùng nhau đi chứ?” Rachel dịu dàng dẫn tay về phía hấn nhưng lại bị tiểu nam hài cự tuyệt.

“Vâng, thưa mẹ!” Hấn lắc đầu, nhu thuận lùi về sau vài bước, quay đầu nhìn đóa hoa tường vi trắng, đôi mắt màu xanh ngọc ánh lên vẻ bi thương, thực không phù hợp với tuổi của hấn chút nào.

“Con muốn ở lại chỗ này một lát.”

Rachel ngẩn ra, gương mặt Ciel tựa như đóa hoa bằng gốm sứ vô cùng tinh xảo, bỗng nhiên thân thiết hơn hẳn một cái.

“Mẹ hiểu rồi, Ciel. Mẹ sẽ phân phó phòng bếp lưu lại thức ăn cho con, nếu con muốn ăn thì kêu quản gia Tanaka đem đến.”

“Con đã biết.” Hân mỉm cười dịu dàng để lộ ra hai lúm đồng tiền.

“A, đúng rồi!” Rachel dường như nhớ ra gì đó, êm ái nói: “Sinh nhật mười tuổi của con sắp đến, ngày đó mẹ sẽ cho phép con ngủ cùng mẹ còn có ba sẽ tặng quà cho con.”

“Vâng.” Dường như rất thích quà tặng, nụ cười của tiểu nam hài càng thêm sáng lạn.

Đợi khi Rachel đi rồi, tiểu nam hài lập tức cúi mặt xuống dưới, ánh mắt đắm chiều.

Nếu hân nhớ không lầm vào thời điểm sinh nhật lần thứ mười của Ciel Phantomhive, cả nhà của hân sẽ bị giết đi. Cha mẹ hân bị thiên sứ tàn bạo Angela giết chết mà khu nhà cao cấp này thì bị thiêu rụi.

Hân lẳng lẳng xoay người, tầm mắt dừng trước dinh thự cao quý nguy nga này, đôi mắt xanh ngọc hơi âm đạm.

“Đốt tấc cỏ vô cùng.” Hân nhàn nhạt phun ra những lời này.

Hân, không phải nói là nàng mới đúng.

Bởi vì nàng kiếp, kiếp kia đều là nữ nhân, thẳng đến kiếp này mới không hiểu vì sao biến thành nam hài, hơn nữa còn là người có vị ác ma làm quản gia. Cho nên sau khi sinh ra, biết bản thân mình đã chuyển thế hơn nữa cô tình đứng ngay đũa trê bị nguyên rủa Ciel, nàng trực tiếp hôn mê.

Đây là ông trời đang đùa giỡn với hân sao?

Hân hung ác trừng mắt nhìn đóa hoa tường vi, hận không thể đem trêu đùa ki bóp chết dẫm nát.

Đóa hoa màu trắng rụng xuống, phân tán đi, cuối cùng cảnh tượng Rachel lo lắng vẫn sẽ xảy ra.

Nàng có ba cái tên. Một là Lí Dạ Hạ, hai là Shihouin Kaimi và tên kiếp này là Ciel Phantomhive.

Kiếp thứ nhất, nàng là cháu ngoại của chủ quán Truong thị Thái cực quán, tuy rằng từ nhỏ cha mẹ đã li dị nhưng vẫn được mẹ thương yêu, ông ngoại cưng chiều hết mực, sau đó nàng đi đến thế giới từ thân trở thành em gái của Shihouin Yoruichi.

Từ nhỏ, Yoruichi cùng nàng ở Tịnh Linh đình đã có danh tiếng. Một người hoạt bát năng động, một người thì nhu nhược điềm đạm, mặc dù không kế thừa con mắt màu vàng giống như cha nhưng lại thừa hưởng đôi mắt tím mộng ảo giống mẹ làm cho Yoruichi lúc nhỏ không khỏi hâm mộ một trận. Lần này nàng lại giống như lần trước, kì diệu trở thành em bé sơ sinh lần nữa, không biết Yoruichi có hay không lo lắng.

Nghĩ vậy, hân có chút thất thần, gương mặt tinh xảo như gốm sứ oa nhi dần mất đi vẻ rạng rỡ như ngày xưa, cúi gằm mặt xuống.

Hân nhìn bàn tay trẻ con nhỏ bé trắng nõn, âm thầm nắm chặt lại. Vì sao? Ông trời đem nàng đến đây chuyển thế thì thôi vì có gì lại thu hồi luôn cả linh lực của nàng.

Từ lúc hân biến thành trẻ sơ sinh thì linh lực của hân cứ thế vô tung vô ảnh biến mất, phải biết rằng lực lượng kia chính là thành quả mấy trăm năm ở thi hồn giới của hân. Tuy ở thế giới kia, hân không tìm được Trảm phách đao của riêng mình nhưng tối thiểu hân vẫn có linh lực để bảo vệ bản thân, bảo vệ gia đình của mình.

Nghĩ thế, hân lại bắt đầu oán hận, oán hận thế lực đã đem mình tới chỗ này, cũng oán hận bản thân mình vô dụng không có lực lượng. Ngày xưa Lí Dạ Hạ sẽ luôn bình thản tự nhiên còn Shihouin Kaimi khi biết thân phận của mình cũng dần lạnh nhạt, trái tim sắt đá hơn người, chống lại oán hận bên trong.

Có lẽ, hân lộ ra vẻ mặt sầu thảm, vô lực giương khóe miệng, muốn cười lại cười không nổi.

"Không trải qua sự kiện trước kia, trái tim ta lại dần bị ăn mòn đi."

Chẳng qua trong lòng hân vẫn luôn ôm một tia hy vọng, hy vọng vào sinh nhật lần thứ mười, hân có thể tìm lại lực lượng của chính mình, bởi như thế hân mới có thể thay đổi vận mệnh mình sẽ không cùng vị ác ma kia...

Kí kết khế ước từ vong.

---Phân cách tuyến---

"A, bé Ciel đáng yêu của di, di rất nhớ con nha!" Phu nhân mặc quần áo màu đỏ đẹp để quý giá phấn chấn nhào đến ôm tiểu nam hài, bộ ngực đầy đặn kia hoàn toàn khiến hân hít thở không thông.

"Angelina, Ciel của chúng ta không thích bị ôm nhiệt tình thế đâu." Rachel mỉm cười đem Ciel sắp không thở nổi cứu ra, hệt như ôm một con búp bê vải.

"Cảm ơn mẹ!" Hấn nở nụ cười ấm áp cảm ơn Rachel, ngực vẫn kịch liệt thở dốc, khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì vừa rồi thiếu đườngkhis mà có chút đỏ ửng, thoạt nhìn càng thêm đáng yêu.

"Thực đau lòng, bé Ciel chỉ cười với mỗi chị và anh rể, lại không chịu cười với em!" Angelina về sau cũng chính là Madame Red ai oán cắn khăn tay, thiếu chút nữa là khóc như vũ bão.

"Ai bảo em luôn chọc ghẹo Ciel làm chi." Rachel dịu dàng vuốt tóc Ciel, nụ cười trên mặt vừa hiền lành vừa xinh đẹp.

"Em nào có, đây là vì em thích nhìn biểu hiện của bé Ciel!" Madame Red liêu chét không thừa nhận mình khi nãy sỗ sàng.

Mới là lạ, hấn ở trong lòng mẹ cười nhạo một tiếng, không kiên nhẫn trọn mắt. Madame Red đối với diện mạo đứa trẻ đúng là yếu thích không buông, điều này cũng không trách được nàng bởi vì nàng mất đi tử cung, sau này cũng không thể sinh đứa nhỏ nên tương lai mới làm nhiều chuyện cực đoan như vậy, thân là nữ nhân chỉ sợ thống khổ nhất là việc đối mặt với sự thật tàn khốc là mình không thể sinh con. Không biết, khi đó hấn liệu có khả năng cứu nàng hay chăng...

Nghĩ thế đôi mắt Ciel có chút thất thần.

Gò má đột nhiên tê rần, hấn vội lấy lại tinh thần, trừng mắt nhìn người khởi xướng bày ra biểu hiện không phù hợp với tuổi tác chút nào.

"Mẹ!" Hấn muốn cào trợn.

"Angelina!" Rachel giận dữ trách cứ, liếc mắt nhìn Madame Red, dè dặt xoa nắn gương mặt Ciel.

"Em biết rồi!" Madame Red không cam tâm tình nguyện nói nhưng vẫn thu hồi tay lại, cầm tách hồng trà trên bàn nhẹ nhàng uống. Cũng chỉ có ở phía sau, cử chỉ tao nhã của Madame Red mới để lộ ra không sót chút nào.

"Ha ha, Angelina đến đây." Vincent Phantomhive tao nhã lấy mũ xuống, một bên quân gia Tanaka cung kính nhận lấy.

"Anh rể cũng thật là, lâu như thế mới trở về, để bé Ciel đói bụng như thế!" Madame Red giả bộ bất mãn giận dữ nhìn Vincent, ánh mắt hiện lên chút lửa đỏ không rõ cảm xúc.

Hấn ở trong lòng Rachel đắm chiều lờm Madame Red một cái, khóe miệng nổi lên một luồng ý cười.

"Anh cũng đâu có cố ý, tha thứ cho anh nhé!" Vincent vô tội nháy mắt vài cái rồi quay sang nhìn Rachel cười dịu dàng, sau đó cúi người xuống bế hấn lên.

"Ba ba, thả con xuống!" Thân thể này của hấn tuy chỉ là một đứa nhỏ 8, 9 tuổi nhưng linh hồn của nàng vẫn là nữ nhân 200 tuổi, gương mặt trắng nõn lập tức đỏ lên.

"Ha ha, bé Ciel thật đáng yêu!" Madame Red mạnh mẽ bước đến định ôm lấy hấn lần nữa.

Đứng lại tới nửa được không, Hấn không kiên nhẫn trọn mắt, thân hình lắc qua lắc lại từ trên tay Vincent tuột xuống dưới, tránh xa phu nhân biến thái nào đó ra.

"Ba mẹ, con muốn đến phòng sách." Nói xong, hấn kính cẩn chào, chuẩn bị rời đi.

"Ciel, con bây giờ còn nhỏ không cần phải khổ tâm như thế, hướng chỉ phòng sách vẫn còn nhiều sách quá mức khó khăn đối với con, cần phải mời giáo sư đến giảng dạy." Rachel đau lòng đứng lên.

"Mẹ, con có thể mà!" Hấn cười yếu ớt, đôi mắt màu xanh ngọc lóe lên tia cơ trí "Thân là người kế nhiệm gia tộc Phantomhive chút bản lãnh này sao mà không có!"

Nhìn đến biểu cảm đáng lẽ không thuộc về tuổi của hấn, ba người ở đây bao gồm Tanaka đều ngẩn ra.

"Con đi trước." Hấn xoay người rời đi, ý cười nơi khóe môi thủy chung chưa giảm.

Đúng là vẫn nên làm điều gì đó.

Về mặt của hấn hơi đắm chiều.

Đôi lời editor: Nếu các bạn thích truyện mị edit thì hãy vote cho mị nhé hoặc cmt nhận xét!(｡◕‿◕｡) mỗi cmt và đề cử của các bạn sẽ là động lực cho mị (◡‿◡)

Chương 2: Khế ước (26/7/2017)

Bạn đang đọc truyện [ĐN Hắc Quân Gia] Chủ Nhân Của Ta Là Tử Thần được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Khế ước hắc ám

Vì sao kết quả vẫn rơi xuống bước đường cùng này?

Hắn mở to mắt, lạnh lùng nhìn người mặc áo choàng đen đang xích mình lại, đôi mắt như viên bảo thạch quý hiếm tỏa ra sát khí nhàn nhạt.

Nếu hắn còn linh lực chỉ sợ đã đem đám người kia giết sạch sẽ không còn chừa một ai. Nhưng hắn hiện tại chỉ là một đứa trẻ 10 tuổi, dù có trí tuệ phi thường cỡ nào cũng không thể ngăn được vận mệnh đã an bài.

“Các người muốn đem ta xử lý như thế nào?” Hắn lạnh lùng hỏi khi nam nhân kia nâng thân thể hắn lên, trên người hắn lúc này chỉ có mỗi cái áo choàng che lại, da thịt trắng như tuyết tiếp xúc với không khí liền nổi lên một trận da gà.

Ánh mắt tham không ngừng hướng đến thân thể trắng nõn phần nộn của nam hài, Ciel cảm giác được có một bàn tay đáng khinh từng lúc đi từ bụng của hắn xuống đến bàn chân mà đụng chạm.

“Nếu ta là người thì ta sẽ không làm hành động ngu ngốc đó đâu!” Hắn cười lạnh một tiếng, ánh mắt nhìn thẳng lên trần nhà.

“Người có ý gì?” Giọng nói già nua của nam nhân mặc áo choàng đen đeo mặt nạ vang lên có chút tiêu sệt, bàn tay to lớn dừng lại ở trên đùi của hắn.

“Thần linh cao quý sẽ không bao giờ cho phép công phẩm của mình bị nhân loại vấy bẩn, nếu người không muốn vì thần mà mình thờ phụng tức giận thì tốt nhất đừng làm những chuyện dư thừa như thế!” Dung nhan tinh xảo lộ ra tia cao quý, đôi mắt Ciel lạnh như băng đầy khinh thường, tựa như đang nhìn một sinh vật đê hèn.

Bị khí thế của Ciel dọa sợ, nam nhân kia có vẻ do dự, cuối cùng vẫn lui xuống dưới.

Thấy bàn tay nam nhân kia thu hồi về, hắn dần dần thả lỏng cơ thể. Không ai biết thật ra khi bàn tay kia tiếp xúc đến làn da hắn, trong nháy mắt hắn liền cảm thấy hoảng hốt.

Trong nguyên tắc, Ciel có hay không bị vấy bẩn, hắn không rõ cũng không muốn biết. Nhưng hắn chắc chắn rằng, nếu nam nhân kia dám can đảm làm cần thêm một bước nữa chỉ sợ hắn sẽ bộc phát linh lực để chống cự.

May thay nam nhân kia vẫn bị lời nói nhảm của hắn dọa lui ước, điều này cũng giúp hắn giữ lại được con bài mà hắn đang che giấu.

Có lẽ, có người cỡi trên phù hộ cho hắn đi, sau khi nhìn thấy cha mẹ mình bị giết, Ciel liền phát hiện trong thân thể mình xuất hiện một cỗ linh lực quen thuộc.

Vừa nghĩ đến linh lực này quay trở lại, hắn liền mừng rỡ như điên. Tuy nhiên, linh lực hiện tại lại quá yếu, xuất ra một chiêu ngay cả một phần mười uy lực cũng chẳng có. Vì thế, ở buổi đầu giá hắc ám, hắn vẫn luôn ẩn nhẫn che giấu thực lực của chính mình, chờ đợi thời khắc nguy hiểm nhất mới dùng đến.

Thực sự phải làm như thế sao?

Nằm trên đan tế màu vàng, sắc mặt hắn không chút thay đổi, mở to đôi mắt màu xanh ngọc âm đạm vô thần, tùy ý để những đó xiềng xích hắn lạ. Trên thân thể bị in nung sắt đến đau rất khiến hắn nhớ kĩ mối nhục lần này.

Đây là tình tiết trong tác phẩm, hắn tự nhủ với bản thân mình, hắn là nhân vật chính, vì là một nhân vật chính vô dụng nên không thể tự cứu thoát chính mình. Chỉ có thể để mặc bọn họ muốn làm gì thì làm. Nhưng là...

Thời điểm tử vong của bọn họ cũng đã đến.

“Quả là một linh hồn thú vị!” (Editor: Anh tính đóng teenfic hả anh Ses |°—|) Giọng nói nồng đậm true tức cùng châm chọc vang lên bên tai hắn, như là châm chọc hắn không biết tự lượng sức mình lại dường như ở trên cao nhìn hắn chật vật giãy dụa.

Hắn đột nhiên ngẩng ra, phát hiện mình đang ở một trong thế giới hư vô lúc ẩn lúc hiện, xung quanh là màn đêm tối tăm làm người ta sờ không thấy tay, duy nhất chỉ dư lại một ánh sáng nhỏ, chỉ có hắn, thân ảnh mơ hồ cùng với bộ cánh đen phía sau.

"Như vậy linh hồn quật cường này, nhân loại lần đầu tiên được ta để mắt đến, người có muốn cùng ta kí khế ước?" Âm thanh lúc ẩn lúc hiện bên tai hắn khi thì rõ ràng khi thì mơ hồ, dường như gần trong gang tấc lại xa tận chân trời.

"Muốn!" Hắn không do dự nói ra những lời này.

Hắn không có lựa chọn nào khác, muốn được cứu vớt chỉ có thể cùng ác ma này kí khế ước. Bất quá như vậy cũng tốt! Nreus như hắn nhớ không lầm, vị ác ma Sebastian này tuyệt đối trong tương lai có lực lượng vô cùng cường đại. Dù sao thì xứng đã xuyên qua rồi, không bằng cùng ác ma kí khế ước vẫn tốt hơn.

"Nhanh như vậy đã đáp ứng, người nên nhớ kĩ một khi đã cùng ta định ra kẻ ước thì sau này không thể nào lên thiên đàng được nữa!" Thấy Ciel nhanh như vậy đã đồng ý, thanh âm kia ngược lại bắt đầu dụ hoặc tâm tư của hắn "Như thế người không thể gặp lại cha mẹ mình."

"Đừng có dài dòng!" Hắn không kiên nhẫn nữa lại "Những ác ma khác đều giống như người nhiều chuyện như thế sao? Ta không có hứng thú với cái đám người chim kia, nếu bọn họ chịu đem cánh của mình xuống nướng trước mặt ta, may thay ta có thể liếc nhìn bọn họ!" Hắn chính là Tử thần, không có hứng thú lên thiên đàng càng không có hứng thú xuống địa ngục. Cho dù có xuống hắn cũng sẽ là xuống địa phủ của Trung Quốc, dù sao đó cũng là nhà của hắn, vô luận chuyển thế bao nhiêu lần hắn cũng sẽ không quên được nơi đó.

"Phụt! Ha ha... Ta vẫn là lần đầu tiên nghe được có người nói vậy, chẳng phải nhân loại các người sùng bái nhất là thiên sứ sao? Người chim quả thật là phù hợp với hình tượng của bọn họ." Bất ngờ, nam nhân kia bật cười ha hả sung sướng.

"Ác ma, nếu người muốn kí kẻ ước thì lệ lên một chút, ta chính là muốn giết hết đám người mạo phạm đến vinh dự quý tộc này, hay là..." Hắn khinh miệt giương khoe miệng, chậm chạp liếc mắt nhìn bóng đen mờ hồ kia "Người sợ."

"Phép khích tướng đối với ta hoàn toàn vô dụng!" Thấy hắn vội vàng như thế, thanh âm kia thể nhưng thân nhiên chậm lại, lời nói đầy nam tính ẩn chứa nhân nhạ trên choker "Trong nhân loại mà vẫn còn một linh hồn cao ngạo như thế này, nhưng thân là tù nhân nếu nói lời quá mức kiêu ngạo sẽ dễ chết nha!"

"Ta nếu như sợ chết liệu có thể triệu hồi người ra sao?" Nghe thanh âm tao nhã kia chậm lại, Ciel không lí do xúc động đứng lên "Ác ma đối thủ của ta không phải là đám người này mà là đám thần linh đang không ngừng trên đầu ta, nếu người chỉ là một ác ma cấp thấp nhiều chuyện thì đi về tìm thù lĩnh người đến đây!" Ở trong kí ức của hắn, Ciel cùng Sebastian lúc kí kết kẻ ước sẽ không làm lời như thế này, chẳng lẽ tình tiết trong tác phẩm đã bắt đầu thay đổi, ác ma này không lẽ không phải là Sebastian? Nghĩ vậy, hắn lại bắt đầu khẩn trương.

"Người khẩn trương vì điều gì thế?" Nhìn ra sự lo lắng của hắn, giọng nói kia càng lộ ra vẻ sung sướng "Người sợ sao?"

"Đúng vậy, ta đang sợ!" Hắn hào phóng thừa nhận "Ta sợ lực lượng của người không cường đại như dự tính của ta, không cách nào giúp ta thực hiện được nguyện vọng."

"Ha ha, người ngày càng làm ta cảm thấy hứng thú!" Giọng điệu đầy thương thức vang lên, Ciel ngạc nhiên phát hiện âm thanh kia lại lần nữa xuất hiện bên tai hắn.

"Ta hỏi người lần cuối, người có nguyện ý cùng ta kí kết kẻ ước không? Cho dù linh hồn sau này không có cách nào lên thiên đàng được?"

"Nếu người không có năng lực cường đại như ta nghĩ vậy ta sẽ trả hàng lại!" Hắn nheo mắt khiêu khích nói.

"Xin ngài yên tâm, không quá vài ngày, ngài sẽ thấy năng lực ta bên bi thể nào!" Bóng đen kia nói đầy ám muội [Editor: Anh...biến thái quá mức (¯﹂¯)], xung quanh không biết từ đâu xuất hiện lông vũ màu đen xoắn lại thành một chỗ, phát phối một bóng người màu đen cao lớn đi ra từ trung tâm của lông vũ, gương mặt anh tuấn hoàn mỹ, đôi mắt màu đỏ tươi chăm chú nhìn vào nam hài đang lơ lửng trên không trung.

"Xin hãy ra lệnh cho ta, thiếu gia!"

"Giết bọn họ rồi mang ta trở về!" Hắn lạnh lẽo ra lệnh, bởi vì đám người kia đã phạm vào đại kỵ của hắn, nhất là tên nam nhân mặc áo choàng đen kia càng phải chết.

"Yes, my lord."

Con mắt bên phải bỗng nhiên cảm nhận một cổ đau đớn mãnh liệt như khắc sâu vào linh hồn một dấu ấn khó phai, đem cả người hắn đóng ở một chỗ không thể thoát được.

"Đây là dấu ấn cùng ác ma kí kết kẻ ước sao?" Hắn che mắt phải đi từ đài hiển tế xuống, kế bên có người giúp hắn mặc y phục. Ở trong bóng tối, mắt trái Ciel hiện lên một chút màu tím rất nhanh rồi lại biến mất.

Căn phòng tối đen bỗng nhiên sáng lên mờ nhạt bởi ngọn nến, xuyên qua ngọn lửa nhỏ kia, hắn thấy được nhiều thi thể chồng chất cùng vết máu, mùi máu tươi nồng đậm quanh quẩn trong không khí, làm hắn muốn ói.

"Đưa ta trở về Sebastian Michealis!" Hắn cao ngạo ra lệnh nam nhân đang đứng sau lưng mình kia, con mắt duy nhất màu xanh nhiễm một tia hàn quang không rõ. Từ giờ trở đi hắn muốn chiến đấu một mình cũng không được nữa rồi...

"Đây là tên của ta sao?" Sau lưng truyền đến giọng nam trầm thấp, tiếng bước chân vang lên, Ciel rút cuộc cũng thấy bóng đen kia.

Màu sắc tối đen giống như bầu trời khi về đêm, bóng loáng nhưng mềm mại, gương mặt tuấn mỹ vô khuyết điểm mang theo nụ cười mê hoặc lòng người, tà ác nhưng hoàn mỹ, đôi mắt màu đỏ thâm thúy nhưng u ám, hiện lên thần sắc khiến hắn có chút không hiểu ác ma này đang nghĩ gì. Thân thể thon dài mặc chiếc áo bành tô màu đen thoạt nhìn đã tao nhã nay lại càng thêm hoàn mỹ.

Hoàn mỹ, đúng vậy, nam nhân này vô luận là học vấn, khí chất, tướng mạo hay phẩm hạnh đều có thể dùng từ mỹ lệ để hình dung, trời sinh chính là một nam nhân hoàn mỹ. Dù đã từng thấy vô số mỹ nam ở thi hồn giới nhưng khi nhìn nam nhân này vẫn vô chút thất thần.

"Xem ra, thiếu gia rất là hài lòng về gương mặt của ta đi!" Sebastian mỉm cười tà mị.

"Hừ!" Hắc nhanh chóng lấy lại tinh thần kì quái nghiêng đầu sang chỗ khác, chẳng hề để ý nói "So với Byakuya vẫn kém xa!" Tuy nhiên thực tế mà nói chính là không thể phân biệt được cao thấp, nhưng nếu nói về mị lực chỉ sợ Sebastian vẫn là chiếm thế thượng phong đi.

"Vậy sao?" Như là nhìn thấu suy nghĩ của hắc, nụ cười trên mặt Sebastian ngày càng đậm "Ta thực là muốn nhìn xem vị Byakuya tiên sinh này."

"Nhiều chuyện!" Hắc nhủ mảy, không kiên nhẫn đi về phía trước hai bước "Sebastian mang ta trở về, ta không muốn nhìn đám thi thể này thêm một chút nào nữa!"

"Yes, my lord." Sebastian tay phải che ngực, nửa quỳ xuống tào nhả.

Đình thự nhà Phantomhive nằm cách xa thành phố Luân Đôn sầm uất mà tọa lạc ở địa phương rừng rậm. Đình viện u tĩnh, ưu nhã cao quý và có nhiều căn phòng được xây dựng ngay ngắn đến kinh người.

Nhưng hôm nay, đình thự từng được biết bao quý tộc hâm mộ lại bị thiêu rụi hoàn toàn, đốt cháy sạch sẽ, chỉ còn lại một đồng phế tích đen thui. Một đồng đồ nát hoang toàn vắng lặng, đã từng là căn nhà ấm áp đẹp đẽ, hắc bóp cổ tay thở dài.

"Hắc là ở trong này!" Hắc không ngừng lục lọi trong đồng phế tích, dựa vào chút ký ức còn sót lại ở đây giương đôi mắt tìm kiếm. Sau lưng hắc y quần gia im lặng theo đuôi hắc, vừa đi vừa tò mò hỏi thiếu gia nhà mình.

"Thiếu gia, nếu ngài muốn tìm thứ gì không bằng giao cho ta!"

"Bản thân ta còn không nhớ để món đồ này ở đâu, người sẽ biết sao?" Hắc không tin liếc mắt nhìn vị quần gia hoàn mỹ kia, thái độ có chút chán chừ lại mang theo chờ mong.

Sebastian không cười nhưng sau đó vẫn lại như cũ mỉm cười hoàn mỹ, đôi mắt đỏ lóe lên tia quang mang cơ trí "Thân là quần gia Phantomhive nếu như không có năng lực làm sao có thể phục vụ ngài!"

"Đừng có mà tự đại!" Hắc cười lạnh một tiếng, nhưng vẫn không tình nguyện miêu tả món đồ kia ra "Một hộp nhỏ cũ bằng đồng, mặt trên có khắc gia huy của tộc Phantomhive cùng với hình vẽ hoa anh đào."

"Không nghĩ thiếu gia cũng thích loại hoa này!" Sebastian suy xét nói, khóe miệng ẩn giấu tia trêu tức "Ta còn tưởng thiếu gia sẽ thích hoa tường vi."

"Lắm lời, đi tìm nhanh đi!" Gương mặt có chút nóng lên, hắc tròn tròn đôi mắt xanh, trừng mắt nhìn người phía sau một cái. Vừa rồi dường như hắc cảm giác Sebastian đang cười nhạo hắc.

"Tuy nhiên, ta đã tìm ra rồi!" Sebastian vô tội mỉm cười, khóe miệng giương lên độ cong hoàn mỹ, tào nhả mà thần bí. Ở trên bàn tay đeo bao tay trắng đúng là chiếc hộp mà Ciel mới vừa miêu tả.

Quả nhiên là ác ma, tay chân thật nhanh nhẹn. Hắc âm thầm lẩm bẩm một câu, tiến lên cầm lấy chiếc hộp mở ra.

Bên trong là các bản hợp đồng của một công ty đồ chơi mà công ty đó có tên là Shihouin Kaimi.

Đây là thành quả những năm gần đây của hắc cũng như là toàn bộ tâm huyết mồ hôi của hắc.

"Sebastian, trong hai tháng ta muốn nhìn thấy đình thự Phantomhive khôi phục như cũ!" Hắc mở mắt cao ngạo ra lệnh.

"Yes, my lord."

Chương 3: Chủ nhân PK Quần gia [thượng] (1/8/2017)

Bạn đang đọc truyện [ĐN Hắc Quần Gia] Chủ Nhân Của Ta Là Tử Thần được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3-1: Quần gia VS Chủ nhân [thượng]

Sáng sớm, ánh mặt trời ấm áp nhẹ nhàng len lỏi vào trong gian phòng rộng lớn, xuyên qua tấm màn sa trắng như tuyết, chiếc thảm lông dê đỏ rực như lửa, chiếc giường bằng gỗ đàn hương khắc đầy hoa văn cùng tấm chăn mềm mại thoải mái, chiếu thẳng lên gương mặt nhỏ nhắn đang chìm trong mộng đẹp.

Mái tóc ngắn màu xanh xám tùy ý xỏa trên gối, hàng lông mi dài vẫn còn ép chặt mí mắt không muốn mở ra. Dưới sống mũi cao anh tuấn là đôi môi mỏng mềm mại hơi mở ra, phun ra từng hơi thở ấm áp. Gương mặt tinh xảo ngủ say, gò má hai bên nhiễm lên một chút đỏ ửng, thoạt nhìn đáng yêu cực kì.

Cánh cửa không tiếng động mở ra.

Bước đi tao nhã, Sebastian một thân áo bành tô đen chín chu đẩy xe đi đến, bước chân vô cùng nhẹ nhàng như sợ người trên giường sẽ thức giấc.

“Thiếu gia!” Hắc y quân gia khom người, thấp giọng gọi nam hài “Nên rời giường rồi, thiếu gia.”

Mây khẽ nhấc lên, nam hài trên giường bất an run run mí mắt, hần lười biếng ân một tiếng, đôi mắt một xanh một tím mở ra, nhìn vị quân gia kia một lát rồi dứt khoát nằm nết lại.

Xoay người, tiếp tục ngủ

Gương mặt tuấn mỹ xuất hiện một tia giật mình nở nụ cười yếu ớt, thanh âm êm tai tiếp tục vang lên “Không được, ngài nhất định phải rời giường thiếu gia! Sau khi ăn xong bữa sáng, Marco tiên sinh sẽ đến dạy ngài lễ nghi, còn Momy tiểu thư sẽ đến chỉ dẫn ngài về âm nhạc và kiếm thuật sẽ do đệ nhất kiếm sư của Anh Quốc tự mình hướng dẫn...”

“Người thực sự quá nhiều lời, càng lúc càng giống người già!” Lười biếng đứng dậy, đôi mắt nhàn nhạt lóe sáng, khóe miệng châm biếm như như không lờn nam nhân trước mặt.

“Đúng không, ác ma quân Gia?”

“Cho dù có già, ta vẫn sẽ luôn phụng dưỡng bên cạnh ngài, cùng ngài đi đến tận cùng của con đường!” Sebastian tao nhã cười, đem áo sơ mi mới tinh lấy ra, cẩn thận đặt ở trên tay “Thiếu gia nên mặc quần áo!”

“Hừ...” Hần hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng đứng lên tùy ý để Sebastian mặc quần áo cho mình. Dù sao đều là nam, hần cũng chẳng sợ bị ác ma này nhìn.

“Ta sẽ không học cái lễ nghi khốn khiếp gì kia đâu!” Nhấn mày, Ciel không kiên nhẫn liếc hần một cái “Còn có kiếm đạo...”

“Là kiếm thuật.” Sebastian cẩn thận nhắc nhở.

“Lắm lời, ta nói không học thì sẽ không học!” Hần cũng chẳng phải là Ciel chân chính, nếu đã cùng ác ma ký kết khế ước, hần tuyệt sẽ không nghe theo sự an bày của Sebastian, học ba cái lễ nghi quý tộc rác rưởi kia. Thứ lễ nghi này học một lần là đủ rồi, hần cũng không muốn ôn lại ác mộng ở nhà Shihouin lần nữa.

“Như thế không được!” Sebastian vuốt trán, có chút hao tổn tâm trí với người cứng đầu trước mặt mình “Thân là gia chủ nhà Phantomhive, thiếu gia chính là đại biểu cho cả gia tộc. Nếu ở trong yến hội có lời nói, hành vi nào có chút không đúng...”

“Người là có ý gì?” Đôi mắt nheo lại, hần nguy hiểm nhìn vị quân gia kia.

“Không, không có ý gì cả!” Nhìn phản ứng của thiếu gia, Sebastian sáng suốt tránh đi đề tài này. “Nếu ngài đã kiên trì như vậy, ngài nhất định phải chứng minh được lễ nghi, kiếm thuật và âm nhạc của bản thân mình đều phải phù hợp với phong phạm quý tộc, nếu không đạt tiêu chuẩn vậy ngài liền phải nghe theo sự sắp xếp của ta!”

“Rốt cuộc người là chủ nhân hay ta mới là chủ nhân?” Hần đứng lên, đeo băng bịt mắt che đi con mắt có dấu hiệu khế ước.

“Đương nhiên ngài là chủ nhân.” Sebastian tao nhã đứng dậy, hàm ý nói “Dù sao ta cũng chỉ là một quân gia!”

Một quân gia ác ma, hần trong lòng châm chọc.

Bữa sáng là trứng ốp lết thơm ngào ngạt, bánh sừng bò hấp dẫn mang hương vị Pháp, salad với rau dưa tươi cùng một tách hồng trà Ceylon* nồng đậm mùi hương.

Không thể không nói... Ciel cầm tách hồng trà, nhẹ nhàng hớp một ngụm, con mắt màu xanh không an phận liếc nhìn vị quân gia bên kia. Tên quân gia này về phương diện bếp núc quả thật không tồi, Tướng mạo, tay nghề, tri thức đều vô cùng hoàn hảo.

Chẳng bù như hần, nếu tên tiểu tử thích ăn đồ ngọt Yachiru* kia mà ăn bánh ngọt do hần làm chỉ sợ nhà Shihouin đã bị Zarak Kenpachi* cuồng chiến đầu phá phách đến không còn manh giáp.

Nghĩ vậy, hần nâng khóe miệng lên, lộ ra một chút độ con sung sướng, con mắt xanh lam ánh lên sự ấm áp mà ngay cả hần cũng không hề phát hiện.

Đôi mắt màu đỏ ngoài ý muốn liếc nhìn về phía thiếu niên đang thông thả uống trà kia. Kinh ngạc chột lóe lên rồi biến mất, cũng không thể trách ác ma lộ ra biểu tình như vậy. Thiếu gia nhà hần có thể bày ra biểu tình mà theo hần nghĩ tỷ lệ xảy ra sẽ bằng không như thế, rốt cuộc là ngài ấy đang nghĩ về điều gì? Sebastian vuốt cằm nghiền ngẫm tâm tư của vị thiếu gia. Dù sao hiểu rõ tâm tình của chủ nhân cũng là một trong những điều quân gia hoàn mỹ cần có.

Ăn sáng xong, Sebastian ưu nhã thu thập chén đĩa trên bàn, trước khi đi còn không quên lưu lại một câu “Thiếu gia, cuộc nói chuyện sáng nay của chúng

ta vẫn còn chưa chấm dứt, để chứng minh ngài có thể không cần giáo sư đến giảng dạy thì ta sẽ tự mình xét duyệt hết mọi thứ của ngài.”

Người này, hẳn âm thầm nghiêng rằng, thế nào còn chưa quên sự kiện kia!

Cách thời điểm kia, ba tháng đã trôi qua, năm tháng giam cầm tựa như cơn ác mộng nhanh chóng vụt qua. Nhưng hẳn biết rõ dù cho thời gian có đã đi qua, ác mộng kia sớm đã khắc sâu vào lòng hẳn.

Hắn phải công nhận Sebastian là một quản gia hoàn hảo, trong vòng hai tháng đem nhà Phantomhive xây dựng lại với tốc độ kinh người, cấu tạo, thiết kế đều giống hệt như cũ dù hẳn đã cố gắng xoi mói nhưng đều không thể tìm được khuyết điểm khiến cho người khác kinh ngạc.

Một tên quản gia vạn năng!

Mà hẳn trong khoảng thời gian này cũng đã liên lạc với tổng giám đốc công ty đồ chơi nhanh chóng đem vị trí chủ tịch sửa tên thành Ciel Phantomhive. Tuy nhiên lại nói, kì thực công ty đồ chơi Kaimi này là được thành lập vào lúc hắn năm tuổi, nhờ vào 2 đời từng trải cùng với việc yêu thích các món đồ chơi đáng yêu và độc đáo, hẳn đã kêu người đi sản xuất ra vô vàn đồ chơi lạ mắt cố gắng đánh bóng tên tuổi của công ty Kaimi. Trong vòng bốn năm, ban đầu chỉ từ một cửa hàng nhỏ đến ngày hôm nay liền trở thành một công ty nổi tiếng, thực ra trong đó còn có một phần công lao của Vincent. Dù sao thân thể hẳn vẫn chỉ là một đứa con nít, nếu không phải có Vincent âm thầm trợ giúp chỉ sợ công ty Kaimi cũng không có ngày hôm nay.

Tuy nhiên đối với việc này, hẳn cũng khá nghi hoặc. Bởi vì Vincent không hề ra mặt, thậm chí đối với việc này làm như không biết gì, nếu không phải hẳn ngạc nhiên nghe lén cuộc nói chuyện giữa Vincent và Tanaka tiên sinh thì có lẽ hẳn cả đời cũng không bao giờ phát hiện việc này.

“Thiếu gia...” Thu thập hết chén đĩa, Sebastian không hề vội vàng chậm rãi nhìn thiếu niên đang ngẩn người bên cửa sổ kia, nở nụ cười có chút tà mị.

“Sebastian, đem bản ghi chép báo cáo hàng tháng của công ty đến thư phòng cho ta!” Hẳn xoay người nhìn nhặt đứng sau lưng Sebastian nói.

Đôi mắt chợt loé lên tia u ám, Sebastian đặt ngón trỏ lên môi cười ưu nhã “Không được, thiếu gia ngài phải thực hiện ước định vừa rồi của mình!”

“Ước định cái gì?” Hẳn cau chặt mày, giả bộ không kiên nhẫn nói “Đừng có quên ta mới là chủ nhân!” Nói xong, hẳn quay đầu bước đi.

Mặc dù biểu cảm thể hiện sự tức giận nhưng thực chất hẳn là đang giả ngu. Nếu chỉ có lễ nghi và kiếm đạo thì hẳn có thể chủ quan kiêu ngạo nhưng mà về âm nhạc...

Thật xin lỗi, hẳn hoàn toàn là mù mờ không biết gì cả.

Dùng câu thông tục mà nói, hẳn chính là một kẻ ngu về âm luật, bất cứ nhạc cụ nào một khi đã vào tay hẳn đều sẽ biến thành một đoàn tạp âm kinh khủng.

Chỉ thấy vị quản gia kia chợt nở nụ cười, đôi mắt màu đỏ tươi như có năng lực nhìn thấu lòng người, đầy mị hoặc khiến người ta dễ trầm luân chìm đắm vào trong đó.

“Thiếu gia không phải là sợ thua chứ?”

“Hừ, ta mà sợ thua?” Hẳn theo bản năng phản bác một câu, ưỡn ngực trấn định nói “Không phải chỉ là một cuộc thi thôi sao? Làm sao có thể làm khó được Ciel Phantomhive ta chứ!” Lời vừa ra khỏi miệng, trong lòng hẳn không ngừng kêu khổ, âm nhạc chết tiệt. Phải làm sao bây giờ, đã lỡ khoe khoang khoác lác, hẳn chỉ có thể tính từng bước một mà đi thôi.

“Chúng ta trước tiên sẽ so kiếm, ta nhất định sẽ đánh bại ngươi!” Dáng vẻ ngoan cường, hẳn ngẩng đầu ưỡn ngực tiêu sái. Hừ, hẳn sẽ cho tên ác ma này thấy kiến thức của hẳn lợi hại ra sao.

“Ô, ta thực sự ngày càng chờ mong!” Sebastian xoa cằm, nhìn bóng dáng thiếu niên từ từ biến mất, khoe miệng nở lên chút nghiêng ngả “Quả nhiên là một chủ nhân thú vị!”

Chú thích

*Trà Ceylon: một loại trà được yêu thích tại anh có vị nồng hơn trà xanh

*Zaraki Kenpachi và Yachiru: nhân vật trong Bleach

Đôi lời editor: Hu Hu QAQ cần một người phụ edit không cần nhiều kinh nghiệm chỉ cần siêng năng và chăm chỉ là ta hốt ngay. Sắp vô năm học rồi nản quá nên cần người trợ giúp QvQ nếu có thêm người edit ta sẽ tăng lên 2-3 chương/ 1 tuần nha ^...^ Ta rất là đáng yêu và cute đừng lo ahhihi ////^.^/////

Chương 3: Quản gia VS Chủ nhân [trung] – 7 or 8/8/2017

Bạn đang đọc truyện [ĐN Hắc Quản Gia] Chủ Nhân Của Ta Là Tử Thần được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3-2: Quản gia VS Chủ nhân [trung]

Trong sảnh đường rộng lớn, nhiều loại vũ khí khác nhau được treo ở trên vách tường, đây đều là số vũ khí mà nhà Phantomhive cất giữ những năm gần đây. Tuy trận đại hỏa hoạn lúc trước đã đốt sạch toàn bộ phòng ở nhưng tiền bạc, vật phẩm đều đã sớm được Vincent dời đến địa phương an toàn khác, còn chìa khóa thì giao cho người hân tin nhiệm nhất là tiền sinh Tanaka.

Vincent đã từng nói, nếu Ciel còn sống thì chìa khóa này sẽ đem giao cho hân. Tài sản bên trong kia cũng đủ cho hân sống sung sướng, vô tư vô lo được mấy đời.

Nhưng hân tin tưởng vô luận là hân hay là Ciel chân chính đều sẽ không lựa chọn con đường này mà đi. Ở thi hồn giới, cha mẹ hân là bị Hollow* giết chết, khi đó hân không thể tìm ra kẻ chủ mưu nên chỉ có thể gia nhập tổ đội mười ba, giết chết mấy con Hollow kia để trừ căn bệnh. Nhưng kiếp này lại khác, hân biết được kẻ thù của mình là ai, muốn báo thù chỉ cần dựa theo tình tiết tác phẩm là được. Giết chết thiên sứ Angela rồi tìm ra hung thủ khiến mình xuyên qua lần nữa.

Hân từ trên vách tường lấy xuống một thanh đao cùng dạng lưỡi đao của Trảm phách đao, tay nắm chặt chuôi, hân nghiêm túc nhìn về phía Sebastian, trong mắt dần lên chiến ý thật sâu.

Đúng vậy, chính là chiến ý!

Kenpachi* đã từng nói trong lòng hân mười phần đều là khát vọng chiến đấu, tuy nhiên tương đối mà nói đó là vì hân sợ tiết lộ quá nhiều lực lượng của mình khiến cho Aizen* chú ý.

Tuy hân không thể tìm thấy đao thuộc về mình nhưng hân vẫn có thể dung thứ khác để thay. Quỷ đạo, nhảy mất di chuyển, mỗi đường đánh đều dứt khoát, tuyệt kỹ của tử thần, lúc trước hân mỗi ngày đều tập luyện thứ này, hi vọng một ngày nào đó có thể tìm lại được lực lượng cường đại của mình. Bởi vì chỉ khi có lực lượng, hân mới bảo vệ được bản thân mình cũng như là gia đình mình.

“Xem ra thiếu gia đã chọn được vũ khí!” Sebastian khá bất ngờ khi hân sẽ lựa chọn đao mà không phải một thanh kiếm, ý cười trong đôi mắt đỏ chột sâu hơn trước,

“Đúng thế!” Hân cầm thanh đao trên tay, nhún mũi chân, nhanh chóng công kích về phía Sebastian. Chém, chặt, đâm... mỗi đao hân xuất ra đều vô cùng sắc bén, chỉ là khiến hân tức điên người là tên ác ma đáng ghét này lại dễ dàng cản lại tất cả, dồn hân về một nơi.

“Khốn khiếp!” Hân tức giận rủa thầm một tiếng, thanh đao lại tiếp tục hướng về phía Sebastian và mục tiêu lần này là ngực. Nhưng khi còn cách ngực một vài milimet thì liền bị một thanh kiếm mảnh khảnh cản lại.

Trong đầu Ciel nhanh chóng hiện lên một vài hình ảnh, linh quang chợt lóe trong đầu, hân thu tay lại, thân thể xoay tròn một vòng đem đao ném xuống, nhanh chóng lấy một thanh đoản kiếm vừa phải, nếu hân đoán không lầm thì đây hẳn là cổ kiếm Trung Quốc.

Nắm chặt chuôi kiếm, trong đầu Ciel tự động hiện lên một vài chiêu thức quen thuộc, tay ngừng lại một chút, không hề tiến lên mà trầm ổn lại, trái tim cũng bình tĩnh hơn.

“Thiếu gia đây là muốn nhận thua sao?” Sebastian cười tao nhã, đôi mắt lạnh lẽo theo dõi hân.

Nhẹ nhàng thở ra một hơi, hân bình tĩnh ngẩng đầu, môi lạnh lùng phun ra mấy chữ “Không bao giờ!”

Chân trái bước lên, hai tay khê động. Bước chân lại hơi đổi, cổ kiếm được hân dẫn dắt vô cùng chậm rãi nếu như vừa rồi là nhanh nhẹn thì lúc này lại chậm không biết bao nhiêu lần.

“Tam tinh bộ tháng!” Lạnh lùng nói mấy chữ, cổ kiếm xảo diệu đem kiếm của Sebastian đẩy qua một bên, sau đó đâm về hướng cổ họng của vị ác ma nào đó.

Đôi mắt đỏ tươi ánh mắt ánh lên cái nhìn lợi hại. Mắt thấy mũi kiếm sắp đâm vào cổ họng hân, Sebastian xoay người nhảy đi, một tay chống đỡ, tao nhã lùi về phía sau.

“Ta nhận thua, thiếu gia!” Nhìn cổ kiếm tiếp tục chuẩn bị công kích hân, Sebastian trực tiếp nhận thua.

“Vì sao?” Người này nhất định là có ý, thấy hân hang say chiến đấu thì liền nhận thua, thực khiến người ta khó chịu.

“Vì kiếm thuật của thiếu gia quá thực lợi hại, nên ta đồng ý không cần mời người đến dạy kiếm thuật cho ngài nữa!”

“Này, này, dù ngươi có nói gì ta cũng tuyệt đối sẽ không nghe theo an bài của ngươi!” Hân nhin không được lớn tiếng nói rõ cho mình.

“Kiếm thuật của thiếu gia đã thông qua, tiếp đến là khảo hạch lễ nghi quý tộc.” Vị ác ma làm như không nghe thấy tiếp tục cung kính nói.

Đáng giận! Thiếu gia nào đó âm thầm trong lòng phát hỏa, nghiêng rằng nghiêng lợi tức giận.

Dám giả điếc với hắn!

“Sebastian.” Hắn khôi phục sắc mặt, lạnh lùng nhìn ác ma kia một cái.

“Chuyện gì thiếu gia?” Sebastian hoàn mĩ cười đi đến bên cạnh hắn.

“Đưa bàn tay người ra đây!” Hắn ra lệnh.

Tuy không rõ vì sao nhưng Sebastian vẫn ngoan ngoãn đưa tay phải ra.

Nắm lấy tay của Sebastian, không khách khí vén tay áo lên rồi cúi mặt hung hăng cắn một cái để lại một loạt dấu răng.

“Hừ!” Xem như trút đi một phần nào đó căm phẫn, hắn cao ngạo ngẩng đầu, giả bộ như chưa có chuyện gì xảy ra, đi vào sảnh đường. Tục ngữ nói quân tử động khẩu bất động thủ, hắn là quân tử đương nhiên sẽ dung tài nói chuyện mà cắn người, à không phải là cắn ác ma mới đúng!

“Thiếu gia ngài thực sự là càng lúc càng khiến ta không thể buông tay mà!” Khóe miệng tươi cười mang theo một chút nguy hiểm cùng tà mị.

Chú thích

* Hollow: những sinh vật không lồ và là linh hồn của những người không thể nghỉ ngơi trong thanh bình sau khi chết (trong Bleach)

* Kenpachi và Aizen: nhân vật trong Bleach

Bạn đang đọc truyện [ĐN Hắc Quân Gia] Chủ Nhân Của Ta Là Tử Thần được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3-3: Quân gia Vs Chủ nhân [Hạ]

Kế tiếp chính là lễ nghi, bởi vì kiếp trước là tiểu thư nhà Shihouin quý tộc nên mọi thứ đều vô cùng thuận buồm xuôi gió, về mặt Sebastian cũng tỏ vẻ hài lòng.

Cuối cùng điều khiến hắn lo sợ nhất đã đến phần thi âm nhạc.

Nhiều mày liếc nhìn cây đàn violong trên tay, hắn thờ dãi chán nản “Thực sự muốn ta kéo sao...?”

“Đương nhiên!” Mỗ quân gia giả dạng thành giáo sư âm nhạc, tao nhả đẩy kính một cái.

“Được rồi, hy vọng người không bị dọa sợ đến mức quay về ma giới đi!” Hắn đặt vĩ cầm lên vai, tay phải chân xác cầm cây kéo để trên dây đàn.

“Oh, tư thế rất tốt!” Sebastian hài lòng gật đầu.

Bất giác liếc cặp mắt qua chỗ khác, hắn bắt đầu đi kéo đàn.

Két két...khách khách...

Âm thanh chói tai vang lên gấp gáp. Mặc dù Ciel rất chuyên tâm nhưng mà khả năng đánh ra một mớ tạp âm này, thật sự là khiến cho người cảm thấy đáng sợ.

Giương mặt hoàn mĩ của Sebastian rốt cuộc cũng xuất hiện vết nứt, chỉ nghe bốp một tiếng, vị quân gia đại nhân đã gõ cây gậy chỉ huy binh thần lên tiếng.

“Thiếu gia, đàn violong không phải chơi như thế!”

Sebastian cố gắng sửa lại cho Ciel nhưng vô luận thế nào thì âm thanh hắn đánh ra vẫn y như cũ.

“Thiếu gia!” Nụ cười hoàn mĩ của mỗ quân gia đã có chút cứng ngắc.

“Xin lỗi!” Ciel nham hiểm âm thầm vui sướng trong lòng khi người khác gặp họa. Đây là do chính người ép ta kéo đàn vilong.

Dường như nhìn thấu tâm tư của hắn, Sebastian giận quá hóa cười, mang theo chút mỉa mai hoặc cùng tà ác, dù đã xem qua vô số vẻ đẹp của mỹ nam tại thi

hồn giới nhưng khi nhìn thấy nụ cười của ác ma kia, trái tim hắn vẫn có chút rạo rực.

Nam nhân họa thủy này...

“Yên tâm thiếu gia, ta nhất định sẽ biến ngài thành một nhà âm nhạc tuyệt vời, tuyệt đối không thua Bach* và Beethoven*.” Quản gia chậm rãi nói.

“Không cần!” Bệnh cũ này đã hơn mấy trăm năm, làm sao có thể trong đoạn thời gian này mà chữa khỏi biến thành một nhà âm nhạc nổi tiếng.

“Thân là quản gia nhà Phantomhive, làm sao không có khả năng làm việc này!” Sebastian đương nhiên nói, nhưng huyết sắc con người lại chăm chú nhìn hắn khiến da gà hắn nổi hết cả lên.

“Ta nghĩ chúng ta vẫn nên về thư phòng nhìn xem tình huống gần đây của công ty đi!” Hắn gượng cười xoay người vừa rời đi liền bị một bàn tay nắm cổ áo lại, không cho hắn đào thoát.

“Thiếu gia hình như là đang sợ?”

Đúng thế, hắn sợ. Âm nhạc chính là yếu kém của hắn, từ nhỏ hắn căn bản đã không thích hợp với con đường nghệ thuật này. Nhưng hắn không muốn để lộ yếu thế của mình trước tên ác ma kia, mỗi khi hắn dặn mình phải bình tĩnh thì nụ cười chướng mắt của Sebastian lại xuất hiện, khiến hắn không lý do liền tức giận. Không vì cái gì khác, chỉ là muốn phá nát nụ cười hoàn mỹ của quản gia mà thôi.

Đang lúc hắn muốn phân bác, Tanaka tiên sinh bỗng nhiên đẩy cửa bước vào “Thất lễ thiếu gia!”

“Có chuyện gì thế ông Tanaka?” Hắn lập tức dời đi lực chú ý, đôi mắt đỏ lóe lên sự tức giận rất nhanh rồi biến mất.

“Một vị tiên sinh đến từ Trung Quốc muốn chào hỏi ngài?”

“Trung Quốc” vừa nghe đến cái tên quen thuộc này, con mắt xinh đẹp tựa như bảo thạch trong suốt liền nổi lên một tầng ẩm áp. Cái tên thực là khiến cho người ta hoài niệm. Hắn nhận không được mà có chút thất thần.

“Người đó có nói tên mình là gì không?” Hắn buông vĩ cầm trên tay mình xuống đi đến trước mặt Tanaka tiên sinh.

Bộp! Tanaka bỗng biến thành phiên bản chibi ngồi uống trà.

Quạ...Quạ...

“Thôi, vẫn là ta tự mình đi xem!” Trông cậy và Tanaka phiên bản Q nói chuyện chỉ sợ trời sập xuống cũng không có xảy ra.

Đi đến phòng khách, đập vào mắt là một vị... à không phải là hai vị mới đúng, hơn nữa còn là người Ciel vô cùng quen thuộc, Lau tiên sinh và bạn gái lam mèo của hắn.

“Hắn vị này chính là bá tước Phantomhive đi, thực là trẻ tuổi!” Lau dường như cảm thán nói, đôi mắt vẫn khép chặt “Nghe nói gia chủ nhà Phantomhive là một đứa nhỏ mười tuổi, nói thật, ta vẫn có chút không tin tưởng ở ngài!”

“Nếu một người làm việc dựa vào lời nói của người khác, như vậy người này vĩnh viễn cũng không làm được việc lớn đúng không Lau tiên sinh?” Hắn nhẹ nhàng ngồi xuống, nở nụ cười khinh miệt, bên cạnh quản gia lặng lẽ dâng trà cho hắn.

Bộp...bộp

Tiếng vỗ tay vang lên, Lau mỉm cười tán thưởng nói “Xem ra bá tước cũng không phải là đứa nhỏ chỉ biết chơi đùa!”

“Ai nói ta không chơi đùa?” Hắn thâm ý nâng tách lên, cổ ý dùng giọng nói ngây thơ “Ta dù sao cũng chỉ mới là một đứa nhỏ mười tuổi, cái gì cũng không hiểu chỉ biết chơi đùa mà thôi. Chẳng qua trò chơi của ta có chút khác biệt!”

“Khác biệt như thế nào?” Lau nổi lên sự tò mò.

“Đồ chơi của người khác là vật chết, đồ chơi của ta chính là nhân loại, trò chơi của người khác thì ngây thơ còn trò chơi của ta là tràn đầy tử vong vô cùng nguy hiểm. Vì thế, Lau tiên sinh...” Uống một ngụm hồng trà, gương mặt phấn nộn lộ ra nụ cười như có như không, mang theo sự thành thực và trầm ổn “Có hay không muốn cùng ta làm giao dịch?”

“Được!” Lau không hề nhiều lời ngay lập tức đồng ý. Tuy nhiên, sau khi hắn uống tách trà xong mới tò mò hỏi “À mà, giao dịch gì thế?”

Mẹ kiếp!!!

“Người... người nếu không biết thì sao lại đáp ứng?” Hắn tức giận rít gào.

“Thôi thôi, đừng nóng giận bá tước!” Lau cười vô tội.

Người kia quả nhiên thực sự vô cùng giống trong tác phẩm rõ ràng là không hiểu mà lúc nào cũng thích bày ra bộ dáng cái gì cũng biết, thực là tức chết

người ta mà.

Điều chỉnh lại cảm xúc, hần chậm rãi nói “Trở thành quân cờ của ta, ta liền chừa ngơoi một con đường sống tại Anh quốc!”

“Vậy sao?” Lau nhẹ vuốt đuôi lam mèo, hưởng thụ cảm giác mỹ nữ trong ngực “Nhưng mà, ta vẫn cảm thấy dù không có bá tước ta vẫn có thể sống tốt nha!”

“Vậy ngơoi liền thử? Ta muốn coi thử cái đám ma túy của ngơoi có hay không bình yên vô sự ở địa phương này!”

Nghe thấy hai chữ đặc thù, cả Sebastian và Lau đều ngẩn ra.

“Ma túy? Thiếu gia, theo như ta biết, ở Anh quốc chính là không chấp thứ này xuất hiện.” Sebastian xoa cằm suy xét “Ngài làm như thế nếu để Nữ hoàng biết được...”

“Sebastian” Hần nhanh chóng đánh gãy lời của Sebastian thân nhiên nói “Ta nghĩ Nữ hoàng bề hạ nhất định sẽ đồng ý cho ta đem ma túy không chế ở trong tay!”

“Ý ngài là sao?” Lau tò mò hỏi.

“Muốn đem thứ này tiêu diệt hoàn toàn, điều kiện tiên quyết đầu tiên phải chặt chẽ nắm chúng trong tay. Ở các vùng tại Luân Đôn, địa điểm giao dịch ma túy có rất nhiều, lan tràn khắp nơi hệt như cỏ dại, vô luận ngơoi có đốt thành tro thì nó vẫn có thể một lần nữa sinh trưởng, không bằng ta chặt đứt con đường làm ăn của bọn họ khiến bọn chúng không thể sinh tồn được nữa. Ta nghĩ Nữ hoàng sẽ hiểu ý của ta!”

Cả căn phòng tràn ngập sự yên tĩnh.

Một lát sau, Lau cười lớn ra tiếng.

“Bá tước quả nhiên thông minh thế nhưng...” Để tài vừa chuyển, Lau cười quỷ dị “Làm sao có thể chắc rằng ngài sẽ không vứt bỏ ta sau khi lợi dụng xong đâu?”

“Ngơoi yên tâm, trừ phi ma túy không còn trên thế giới thì ta nhất định vẫn sẽ cần ngơoi. Huống hồ, về sau khả năng ta cần dùng đến lực lượng hắc đạo vẫn là có, vì thế không nên để cho ta thất vọng Thượng Hải Thanh Bang Lau tiên sinh!” Hần hơi cong môi, ý vị thâm trường liếc người hía sau một cái.

“Ha ha, năng lực tình báo của bá tước quả nhiên mạnh mẽ.” Lau cười nhẹ.

Cả căn phòng nhất thời tràn đầy không khí vui vẻ, bọn họ cũng không tiếp tục thảo luận chủ đề vừa rồi mà di chuyển đến nhà ăn. Dù sao tay nghề của quán gia nhà hần vẫn là tuyệt nhất.

Sebastian đứng ở sau lưng bọn họ, đôi mắt đỏ rực luôn nhìn chăm chú vào thiếu gia nhà mình đang cười chăm chọc kia, khoe môi chột nở nụ cười hoàn mỹ.

Không có gì tuyệt vời hơn là sau một ngày được ngâm mình trong nước nóng tắm rửa. Ciel xoa bóp bả vai, đôi mắt khép chặt, cảm thụ độ ấm vừa phải của nước, xua đi mệt mỏi và đau nhức của hần.

Sebastian không hổ là quân gia ưu tú, vĩnh viễn luôn biết hần cần gì.

“Thiếu gia!” Cửa mở ra, quân gia ở sau lưng hần cung kính gọi.

“Chuyện gì?” Đôi mắt vẫn nhắm, hần lạnh lùng hỏi.

“Lau tiên sinh đã trở về!”

“Tốt nhất là nên về!” Hần thân nhiên nói, một xanh một tím con ngơoi chậm rãi mở ra, nhìn từng làn hơi vì nhiệt độ của nước mà xuất hiện. “Cái tên kia và Gìn quả thực giống nhau, đều là hồ ly giáo hoạt. DSebastian, điều tra tên kia kĩ càng cho ta!”

Mái tóc che khuất đi đôi mắt đỏ, quân gia khó hiểu nhìn hần “chẳng phải thiey61 gia đã biết hết toàn bộ tư liệu của Lau tiên sinh rồi sao?” Không cần lực lượng của hần cũng không cần hần ra tay, thiếu gia thế nhưng đã biết hết toàn bộ chi tiết về Lau, chuyện này ngay cả hần cũng có chút nghi hoặc.

“Ta chỉ biết một ít thôi, đối với loại người này tốt nhất nên điều tra kĩ càng!” Dù sao cũng không ai biết trước liệu tình tiết tác phẩm có hay không bị thay đổi do sự hiện diện của hần. hơn nữa trí nhớ thuộc về thời Lý Dạ Hạ đã ngày càng mờ hồ.

“Yes, my lord!” Sebastian quỳ một chân trên đất, đôi mắt đỏ hiện lên chút ý vị thâm trường.

Bí mật của chủ nhân ngày càng nhiều

Tuy nhiên như vậy thì mới thú vị!

Chương 4: Tình tiết trong tác phẩm xuất hiện

Edit: PhungTieuTra

Beta: Trà Xanh Bạc Hà

Xuân qua, hạ đến, thu tới, đông sang trong nháy mắt, thời gian trôi qua một cách vội vã. Nhà Phantomhive dưới bàn tay chăm sóc cẩn thận của Sebastian càng ngày càng tốt, công ty đồ chơi cũng ngày càng phát triển mạnh mẽ. Ở trong thời gian này, Sebastian cũng nhanh chóng tìm một ít người "có khả năng" tới tở, làm vườn, nữ bộc, đầu bếp.

Tuy nhiên nhờ vậy, trong biệt thự Phantomhive liên tục có thêm nhiều tiếng nổ mạnh, hao tổn số lượng đồ dùng, cùng với cây cối ngã nghiêng nằm lung tung khắp nơi, không ra thể thống gì cả. Sợ rằng cái nhà này sẽ càng ngày càng ồn ào, huyên náo. Đương nhiên, tất cả những điều này Ciel đều rất vui vẻ quan sát, hẳn muốn thấy mặt tên quản gia kia biến sắc. Vì thế do tên chủ nhân bất lương nào đấy, trong nhà Phantomhive âm thanh náo loạn ngày càng xuất hiện nhiều.

"Thiếu gia, cơm trưa đã chuẩn bị xong." Quản gia tao nhã đẩy xe, đem từng đĩa thức ăn được chế biến tỉ mỉ bày ở trên bàn.

"Hôm nay thức ăn được chế biến theo kiểu Pháp, món khai vị là súp gan ngỗng, canh hải sản, món chính là thịt sườn dê nướng than, nước dưa chuột hồng, cá cuốn kiểu pháp và món điểm tâm tôi đã chuẩn bị một ít dâu tây, mời thiếu gia thưởng thức." Sebastian tao nhã đưa tay lên ngực một cách kính cẩn, con ngươi màu sắc đỏ nhìn chăm chú vào thiếu niên trước mặt, trong mắt lóe lên quang mang khác thường.

"Ừ" Sắc mặt hắn không chút thay đổi cầm dao nĩa lên, ăn những món ăn đó, mặc dù bên ngoài không có biểu cảm gì, nhưng trong lòng, chính là cảm thấy ăn rất ngon. Không hổ là quản gia hoàn mỹ, tay nghề chế biến so với đầu bếp chuyên nghiệp còn tốt hơn vài phần!

Đôi mắt màu xanh ngọc không an phận quét một vòng nhìn quản gia, ở trong lòng thầm tặng cho tên ác ma kia một cái nhìn tốt hơn.

"Ciel-" Âm thanh đầy ngọt ngào phát ra từ phía cửa chính, trong veo nhí nhảnh tựa như con chim non làm cho người đang thưởng thức mỹ vị là hắn nhất thời ghen lời.

"Khụ khụ!" Hắn mạnh mẽ ho khan.

"Thiếu gia" Sebastian vội vàng lấy ra khăn tay trắng nhẹ nhàng đưa lên khóe miệng, lau đi phần thức ăn còn dính trên mép bị bắn ra lúc ho. Động tác dịu dàng cùng hơi thở đều đều nóng rực, khiến hắn đỏ mặt mà không rõ lý do.

"Không cần!" Đẩy quản gia ra khỏi người mình, Ciel hít một hơi rồi nhẹ nhàng thở ra, trên mặt hiện lên một chút mất tự nhiên. Kỳ quái, hẳn đây là như thế nào?

"Ciel!" Elizabeth cao hứng xông tới, vừa vào cửa liền lôi kéo tay hắn không buông "Anh biết là em nhớ anh nhiều lắm luôn không?"

"Elizabeth, sao em lại tới đây?"-Nhìn Elizabeth cười hồn nhiên lộ ra lúm đồng tiền duyên dáng ở hai bên má, hắn lại nghĩ tới một người có nụ cười tươi tắn giống như thế, đứa trẻ nham hiểm Yachiru. Ở thi hồn giới, hẳn cùng với Yachiru-cái kẻ cuồng đồ ngọt kia là bạn bè cực kỳ thân thiết. Ách... Tuy rằng, cô nhóc kia là bị hắn dùng kẹo để làm quen. Mỗi khi nhìn đến Elizabeth, hắn liền nhớ tới cô bé ấy, bởi vì đó là những kí ức ấm áp gần như là còn sót lại của hắn tại thi hồn giới.

"Ciel, em không phải đã nói muốn anh gọi tên thân mật của em sao?" Elizabeth giãy nảy làm nũng, đôi mắt to xanh biếc nhìn hắn rồi hướng về phía quản gia sau lưng, bỗng nhiên tao nhã cúi chào "Sebastian tiên sinh, Ciel mấy năm nay ít nhiều đều nhờ có anh chăm sóc."

"Thân là quản gia nhà Phantomhive, chăm sóc chủ nhân là trách nhiệm của tôi." Sebastian tay phải đặt lên ngực, hoàn mỹ cười.

Hai người này...

Hắn thoáng đau đầu, xoa xoa huyệt thái dương, lập tức thu hút sự chú ý của Elizabeth.

"Anh làm sao vậy, Ciel, đầu rất đau sao?"-Elizabeth đáng vẻ khẩn trương, mở to mắt, con ngươi màu xanh biếc đầy lo lắng.

"Không có việc gì." Nhìn nàng như vậy, trong lòng hắn bỗng ấm áp, ánh mắt cũng nhu hòa vài phần.-"Eli... À không, Lizzy, hôm nay em tới có chuyện gì không?"

"Đương nhiên là đến nhìn xem vị hôn phu của mình rồi." Âm thanh trêu chọc nói thay cho Elizabeth, một thân màu đỏ- Madame Red chậm rãi bước vào,

vừa thấy được hần liền bày ra biểu tình khoa trương, đôi mắt màu ngọc ruby ánh lên niềm vui về.

"Sebastian" Hần khẽ gọi tên của quân gia, toàn thân tiến vào trạng thái đề phòng cao độ. Madame Red từ nhỏ đã đem đến cho hần bóng ma nhiều không đếm được, hần cũng không muốn bản thân mình lại phải lâm vào cảnh hít thở không thông trước một người như vậy. Vì thế vị thiếu gia nào đó rất không có chí khí tránh né sau lưng quân gia nhà mình.

"Ngài sao vậy, thiếu gia?" Môi mòng nhấc lên một chút thành độ cong hoàn mỹ. Rất hiếm khi nào nhìn thấy chủ nhân có biểu hiện như vậy! Sebastian hứng thú lấy ngón tay đẩy nhẹ cằm Ciel.

"Đừng có nhiều chuyện, nói ngắn lại, không cho Madame Red đụng tới ta!" Người phụ nữ kia tuyệt đối giống Rangiku, sẽ dùng bộ ngực đầy đặn của nàng làm người ta hít thở không thông mà chết.

"Ai nha, Sebastian."-Hai mắt Madame Red tỏa sáng nhìn Sebastian trước mặt, thế nhưng đôi tay không an phận mò về phía...mông Sebastian...

"Thực sự là một cực phẩm mỹ nam a ~" Madame Red dường như tán thưởng khẽ gật đầu.

"Madame Red!" Hần vuốt mặt khẽ gọi. Người này cùng với Miroku ở truyện Inuyasha có quan hệ thân thích sao?

"Thiếu gia, lựa chọn của ngài rất đúng!" Mặc dù bị sàm sỡ như Sebastian cần bình tĩnh gạt đầu, phút chốc hần ôm lấy Ciel sau lưng, lấy khí thế sét đánh không kịp ôm người lui về phía sau hai ba mét.

"Như vậy mới an toàn."-Dè dặt cẩn trọng buông thiếu niên trong lòng ra, vẫn như trước, quân gia đại nhân duy trì phong phạm vô cung hoàn mỹ.

"Này, các người đây là ý gì?!" Madame Red trên đầu nổi gân xanh.

"Bảo hộ Thiếu gia là trách nhiệm của quân gia." Sebastian thần nhiên nói.

"Thật là lợi hại!" Thanh âm xa lạ vang lên, mò theo nơi phát ra âm thanh ấy, Ciel thấy được một người đồng dạng hắc phục như Sebastian nhưng lại cũ kỹ, hơn nữa lại còn trang điểm. Mái tóc đen, dài được cài chặt hết bởi một cái nơ màu đỏ, đôi mắt phượng âm nhu, dài, hẹp bị che đi bởi mắt kính, ánh vàng trong đôi mắt hần khẽ sáng lên.

Ánh mắt của hần, rất giống thợ săn nhìn đến con mồi hoàn mỹ, thương thức mà lại mê say.

"Madame Red." Thiếu niên sở hữu đôi mắt màu lam rừng mình, hần tỏ vẻ chán ghét nhăn mày, giả bộ không biết nói "Người kia là ai?"

Từ Thần Grell, nam nhân biến thái và đồng tính luyến ái, chính mình cảm giác hần có giới tính rất khô hài, nếu như hần không có giết Madame Red, Ciel còn có thể cảm thấy Từ Thần này rất thú vị.

Sebastian như đắm chiều nhìn Ciel đang làm biểu tình chán ghét, đầu nghiêng nhẹ, tóc mái mềm mại màu đen tựa chảy xuống che đi con mắt màu đỏ tươi.

Thiếu gia dường như tức giận.

"Như thế nào, Ciel? Hần là quân gia mới của ta, Grell Sutcliff." Biểu tình của Ciel rất rõ ràng, Madame Red dường như nhìn thấu được điều khác thường.- "Sao vậy?"

"Không có gì." Gương mặt hần không chút thay đổi, chậm rãi ngồi xuống, uống tách hồng trà vừa mới ngâm, thần nhiên nói "Chẳng qua là cảm thấy hần quá khó coi."

"Phụt." Núp sau cột nhà to đùng, tổ ba người tó té che miệng cười trộm. Thiếu gia càng ngày càng độc miệng.

"Đúng, so với Sebastian tiền sinh, diện mạo của ta cũng không hoàn mỹ."-Grell "hở thẹn" nói, tay để sau lưng gằn như trắng bệch.

"Trang điểm rất kém"

Răng rắc! Một tảng đá lớn vỡ vụn rơi dè xuống người Grell.

"Biểu tình quá khó coi."

Răng rắc, lại một tảng đá lớn.

"Hoàn toàn không có sự tao nhã của quân gia."

Răng rắc, ba tảng đá lớn áp lên người, Grell giống như một tảng đá bắt đầu có kẽ nứt.

"Cháu nói, Madame Red. Người như vậy là đánh mất tiêu chuẩn của quân gia tới cực điểm, di còn giữ hần làm gì?" Hần cười nhưng giống như không thèm nhếch mép lên, mắt màu lam lạnh như băng mà lại đầy châm chọc "Không bằng cháu nhờ Sebastian giúp di tìm một quân gia hoàn mỹ hơn, như vậy có thể chứ? Di Angelina?"

"Đương nhiên được, cháu ta thật đáng yêu!" Madame Red hai tay để ở trước ngực, si mê nhìn Sebastian, nụ cười hoàn mỹ, dáng người hạng nhất, diện mạo càng là không ai có thể sánh bằng "Có thể tìm được một quán gia hoàn mỹ như Sebastian thật sự thật hạnh phúc, chẳng qua..."

Đề tài vừa chuyển, Madame Red dần dần khôi phục bình thường, mỉm cười.-"Grell tuy rằng không được tốt cho lắm, bắt quá ta đã quen dùng hắn. So với việc để Sebastian vất vả đi tìm, không bằng huấn luyện cho Grell một chút. "

"Huấn luyện, với cái loại tư chất của tên này, chỉ sợ bao lâu cũng không thể bằng một phần của Sebastian." Hắn lười nhác ngáp một cái, không một chút ngắm nhìn Grell đang "nỗ lực" bảo trì mỉm cười.

"Thật cao hứng khi được chủ nhân tán thưởng."-Khóe miệng Sebastian gọi lên một chút, mỉm cười khiến người khác hồn xiêu phách lạc, sóng mắt trong huyết mâu lưu chuyển.

"Ta cũng không khích lệ ngươi!" Hắn tức giận liếc quán gia một cái, tuy rằng đây là thật.

"Ta nhất định sẽ nỗ lực học tập thành một quán gia ưu tú, bá tước, van cầu ngài cho ta lưu lại! " Grell khấn cầu tiến lên, ngữ khí cầu xin mà lại vô cùng thành khẩn, tưởng chừng hắn sẽ quỳ trên mặt đất dập đầu.

"Lưu lại cũng không phải là không thể được, tuy nhiên ngươi phải có giác ngộ của bản thân, Grell Sutcliff!" Hắn rất có thâm ý lườm người đang đứng kia

"Vâng, bá tước đại nhân, ta đã có giác ngộ của bản thân mình!"

"Như vậy ngươi có thể ở lại đây, Sebastian, người kia giao cho ngươi."-Hắn lạnh lùng cười, đôi mắt khép hờ hiện lên một chút châm chọc.

"Yes, My Lord."

Thân thể mềm mại, bộ lông đen thui tưởng chừng như tỏa sáng, cái đuôi đáng yêu không một chút động đậy, mắt vàng giống như ánh mặt trời chói mắt hờ hững nhìn hắn, hết như nhìn một người xa lạ.

"Chị!"-Hắn vui sướng nhìn con mèo kia, đang muốn tiến đến ôm lấy nó thì nó bỗng chọt lên tiếng.

"Ngươi là ai?"-Ngữ khí hết sức lạnh lùng.

Bước chân dừng lại, hắn trân trân mở to mắt nhìn nó chăm chăm, kinh ngạc nói "Em là Kaimi."

"Ngươi không phải Kaimi!" Giọng nam trầm thấp chẳng biết lúc nào biến trở về giọng nữ.

Ciel trừng mắt nhìn, lại phát hiện nguyên bản mèo Yoruichi chẳng biết lúc nào đã thành nữ nhân.

"Ngươi không phải Kaimi, Kaimi là nữ, em gái của ta, mà ngươi... lại là nam "

Những lời này tựa như một tiếng sấm chót muốn xé tan hắn, đem cả người hắn vút vào vực sâu. Đúng vậy, hắn hiện tại...là nam. Hắn không phải là Shihouin Kaimi, mà là... Ciel Phantomhive.

Mà Yoruichi nói xong câu đó nhân lúc hắn còn thất thần một lát, đã biến trở về thành mèo, hướng cái hồ màu đen chạy tới.

"Không cần đi, chị! Ta là Kaimi, ta thật sự là Kaimi!" Thấy Yoruichi chạy đi, hắn bắt chập kêu gào. Nhưng hắn phát hiện, hắn càng chạy lên phía trước, bóng dáng nó lại càng mờ hồ, dường như đã muốn biến mất.

"Ngươi không phải Kaimi... Ngươi không phải Kaimi... Ngươi không phải Kaimi..."

Vô số tiếng nói hỗn hợp không ngừng ở chung quanh hắn vang lên, tựa như sóng to trên biển lớn, đợt này rồi đến đợt kia. Ma âm phát ra khiến hắn đau đớn, giống như hàng vạn cái kim châm đâm vào đầu hắn, làm cho hắn thống khổ vô cùng.

"Thiếu gia, Thiếu gia." Tiếng nói dịu dàng vang lên bên tai hắn, thân thể lay động, hắn chậm rãi mở mắt ra, hai mắt vô thần nhìn chủ nhân của âm thanh kia.

Có lẽ là do ánh nến nhu hòa, lúc này Sebastian thoát nhìn dịu dàng đến lạ. Từng sợi tóc mềm mại chạm tới khuôn mặt hắn, đôi mắt của hắn đầy những ánh sáng hài hòa, sống mũi anh tuấn, môi mỏng khẽ nhếch thành một vẻ ôn nhu ẩn hiện.

"Bị ác mộng dọa sao?"-Khóe miệng mỉm cười thành một độ cong hết sức ấm áp, Sebastian cẩn thận nâng hắn ngồi dậy, ôn nhu an ủi "Giấc mơ đều không có thực! "

"Nhưng mà... Giấc mộng này thật sự rất chân thật." Lúc này Sebastian quá mức ấm áp, trong lúc hoảng hốt, hắn có vẻ như đã quên nam nhân trước mặt là ác ma, lần đầu tiên đem tâm sự của bản thân thổ lộ ra.

"Ta biến thành bộ dáng này, chị gái không nhận ra ta, Yachiru cũng không nhận ra ta, Kisuke đại ca, Kaien, Gin, còn có Byakuya, bọn họ cũng không

nhận ra ta!" Một bên từ màu một bên lam màu nổi lên một tầng lệ quang trong suốt, hấn hai mắt đầm lệ mông lung nhìn quán gia, nghẹn ngào hít mũi một cái.

"Byakuya nói ta không được rơi lệ, bởi vì hấn nói khóc tương đương là bại trận, chúng ta có trái tim nhưng nó căn bản là dư thừa, vì thế thời điểm ba cùng mẹ chết, ta không khóc. Chỉ gái không ở bên ta từ trước tới giờ, ta cũng không có khóc..."-Nước mắt trong suốt như thủy tinh rơi lã chã, hấn ngẩng đầu lên, nỗ lực ngưng dòng lệ đang chảy.

"Ta không cách nào để dừng hận thế giới này, không cách nào không hận những thứ đã cướp đoạt hạnh phúc của ta, bởi vì bọn chúng đem toàn bộ của ta từng chút từng chút mang đi. Dem một mình ta lưu đây đến thế giới này rồi đến thế giới kia. Vì thế... Sebastian..."-Đôi mắt to chuyển hướng tới nam nhân có nụ cười hoàn mỹ kia, một chút từ quang hoàn toàn biến mất.

"Vĩnh viễn không được rời khỏi ta."-Hấn không muốn lại phải chịu cảm giác cô độc một mình, bởi vì cái loại cảm giác này, quá khó tiếp thu rồi.

"Yes, My Lord."-Quán gia tao nhã cúi người, con người màu đỏ tươi chuyển chủ nhìn chủ nhân yếu ớt trước mắt, đôi mắt hơi sụp xuống hiện lên một chút âm u không rõ.

Bạn đang đọc truyện [ĐN Hắc Quán Gia] Chủ Nhân Của Ta Là Tử Thần được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Hành động

Ánh mặt trời buổi chiều ấm áp toả ra từng tia nắng vàng nhạt phủ lên khắp vùng đất thảo nguyên xinh đẹp, vì vùng đất này mà trải lên một lớp tầng sa mỏng màu vàng lấp lánh hoa lệ, một trận gió nhỏ khẽ lướt qua mang theo hơi lạnh nhẹ nhẹ, lay động mặt cỏ màu xanh biếc, tạo nên những âm thanh kì diệu lắng đọng. Dưới tán cây rợp bóng, những tia nắng vàng chiếu lên chiếc khăn trải bàn màu trắng tinh.

Thiếu gia, hôm nay chúng ta sẽ uống hồng trà hoàng gia Ceylon, ngài cứ yên tâm tất cả lá trà đều được lựa chọn kĩ càng rất hợp với khẩu vị của ngài! Hắc y quán gia chậm rãi rót trà, ưu nhã giải thích. Trên bàn là những đĩa thức ăn tinh xảo và hoa mỹ, bánh kem béo ngậy mùi chocolate quện lẫn mùi vani, chén dâu tây đỏ rực căng mọng hấp dẫn

Ừ, để đó đi! Ciel giả bộ đọc sách, biểu cảm có chút không vui, rầu rĩ trả lời.

Nụ cười thanh nhã vẫn hiện lên trên gương mặt của quán gia, đôi mắt đỏ rực khẽ cong lên, im lặng đứng sau lưng hấn.

Ánh mắt chăm chú nhìn thiếu gia kì quái của mình.

Thực là mắt mặt mà!

Lấy cuốn sách đặt trước mặt mình cố gắng ngăn cản tầm nhìn của người kia, hấn nhìn không được mà than thở.

Nếu có một ngày bạn phát hiện khi mình tỉnh dậy trên giường xuất hiện thêm một người nữa sẽ như thế nào? Hơn nữa còn là nam nhân- một cực phẩm mỹ nam yêu nghiệt.

Đương nhiên nếu như hấn bây giờ vẫn là Kaini còn Sebastian không phải là ác ma, hấn cũng không ngại 419 đâu, nam nhân tao nhã và hoàn mỹ này dù sao cũng là hàng hiếm.

Nhưng mà hiện tại hấn chính là hàng thật giá thật nam nhân, tuy rằng về sau sẽ không thể cưới nữ nhân nhưng hấn cũng không có hứng thú với BL, càng miễn bàn với ác ma. Bởi vì tới qua làm một việc ngu xuẩn cùng với sáng nay tỉnh dậy trong lòng ác ma mà bây giờ tâm trí hấn vẫn chưa thể khôi phục.

Cần môi dưới, con mắt lam khẽ liếc nhìn về phía người kia. Vừa thấy quán gia mỉm cười đáp trả mình, lập tức chấn kinh tựa như con thú nhỏ nhanh chóng sụp mắt xuống, giả bộ cái gì cũng không biết, tiếp tục đọc sách.

Thiếu gia thực sự rất giống con mèo nhỏ!

Quán gia đại nhân nheo mắt lại, sung sướng nhìn vị thiếu gia giấu đầu hở đuôi kia.

Cách đó không xa, tổ đội giúp việc ba người trốn trên một cây đại thụ gần đó quan sát nhất cử nhất động của thiếu gia và quán gia nhà mình. Chỉ chốc lát, Mayleen liền phát hiện có chỗ không đúng.

Mấy người xem, tôi cảm giác thiếu gia đang tránh mặt anh Sebastian thì phải!

Đúng thế, thiếu gia mấy bữa nay đều không cho anh ấy phục vụ ngài ấy! Finian ngay thơ nói.

Tôi cũng cảm thấy thế! Brad vượt cằm giả bộ thành thực tiếp lời.

Vậy anh Sebastian chắc hẳn rất đau lòng đi! Mayleen đắm đuối nhìn thân ảnh đen kịt, khẽ cảm thán Anh ấy thật đáng thương!

Linh quang chợt lóe, Finian hưng trí bừng bừng đề nghị Chúng ta nghĩ cách để anh Sebastian vui vẻ trở lại đi, dù sao bình thường anh ấy vẫn luôn giúp đỡ chúng ta!

Đúng vậy, anh Sebastian thường luôn làm điểm tâm cho chúng ta, thực sự rất là ngon! Nghĩ đến hương vị kia, Maylee nhin không được mà chảy nước miếng.

Quả thực Sebastian đã giúp chúng ta rất nhiều nhưng mà chúng ta có thể làm gì để khiến anh ta vui vẻ? Brad buồn rầu suy xét.

A, đúng rồi! Trầm tư một hồi lâu, Finian rút cuộc cũng nghĩ ra biện pháp, tuy nhiên bởi vì hưng phấn quá mức mà thanh âm có chút lớn, khiến cho vị quản gia nào đó đã bắt đầu chú ý.

Brad cùng Mayleen nhanh chóng bịt miệng Finian lại, kéo qua một bên.

Ồ...ô...ô... Hẳn không thể nào thờ được nữa rồi.

Câm miệng, không được để cậu ta nghe thấy! Brad khẽ nói, từ từ buông tay đang che miệng Finian xuống.

Finian, cậu mau nói xem, cậu nghĩ được cách gì? Mayleen kể bên không ngừng hỏi thúc.

Finian uất ức nháy mắt vài cái Chỉ là tôi chợt nhớ đến anh Sebastian rất thích mèo, vừa nhìn thấy mèo anh ấy sẽ lập tức vui lên!

Nói cũng đúng! Brad vuốt cằm râu có chút do dự Tuy nhiên dường như thiếu gia không thích mèo cho lắm!

Nhưng thiếu gia cũng chưa khẳng định điều đó mà? Mayleen lập tức phản bác Vậy đi, nếu thiếu gia đã không thích mèo thì chúng ta lên đem mèo bỏ vào phòng anh Sebastian là được, đừng để ngài ấy biết.

Ok, cứ thế mà làm đi! Hai người kia ngay lập tức đồng ý.

Cách bọn họ vài mét, một nam nhân lặng im nghe hết cuộc nói chuyện của bọn họ, bàn tay vuốt nhẹ lưới cửa bên mình đầy tà ác, vừa nghe đến việc Ciel không thích mèo, khoé miệng nở nụ cười quỷ dị.

Ciel chết tiệt, nếu nguoi đã dám chơi ta, lần này ta Từ thần Grell xinh đẹp sẽ khiến nguoi nhận quả báo.

Đôi môi đỏ mọng mở ra, để lộ hàm răng nanh ả ả toả sáng trong màn đêm

Bên trong thư phòng.

Ciel ngồi trước bàn học, trên tay cầm bút chì nghiêm túc vẽ tranh, dưới đất la liệt các cuộn giấy đã bị vò nát khác, cho thấy hẳn đã ở trong này ngồi vẽ rất lâu rồi.

Không được, hoàn toàn không được.

Hắn xúc động đem tờ giấy vo thành một cục, tức giận ném qua một bên.

Tức chết đi mất!

Lần này, hắn đang vì công ty mà thiết kế ra một món đồ chơi mới còn có mẫu kẹo ngọt mới. Lúc trước các sản phẩm được hắn lấy ý tưởng của thời hiện đại rất được yêu thích ở đây. Ví dụ như đồ chơi thì có Doraemon, Mickey cùng Minnie,...kẹo thì có chocolate nhân vani, nhân hoa quả, rượu hoặc có hình trái tim, hoa hồng...

Nhưng không có điều gì là vĩnh cửu cả, một khi nhìn nhiều lần cũng sẽ có ngày thấy chán. Vì thế bây giờ mục tiêu của hắn là thiết kế ra một món đồ chơi mới hoàn toàn độc đáo và lạ mắt.

Thực ra, hắn có thể nhờ Sebastian giúp đỡ, dù sao tên kia cũng là một quản gia tài năng. Nhưng vừa nghĩ tới ác ma thì lại cảm thấy không cam lòng, chung quy là bởi vì nụ cười quá chường mặt của tên kia như thể đang cười nhạo hắn vậy. Huống chi, hôm trước bởi vì gặp ác mộng mà nói ra mình có chị gái dựa vào sự thông minh của tên kia chỉ sợ hắn đã bắt đầu sinh nghi. Ciel không hề có chị gái, điều này hắn và Sebastian đều rõ ràng.

Tức chết đi được mà! Nhin không được phát ra tiếng rên rĩ, nằm dài trên bàn tư thái không hề có chút tao nhã.

Meo, meo, meo,... Tiếng mèo kêu bỗng vang lên trong phòng dọa Ciel nhảy dựng lên.

Nguyên tác Ciel không hề thích mèo nhưng hắn thì khác. Bộ lông của mèo con thường rất mượt, thú vị hơn nhiều so với cún con, hơn nữa lúc trước mơ thấy Yorouchi biến hoá là thành mèo, vì thế hắn cũng dần thích mèo hơn.

Về sau, vì biết mình không thể trở về, để tránh đau khổ hẳn liền cố ý nói mình không thích mèo. Nên bây giờ xung quanh dinh thự Phantomhive không hề có bóng dáng của mèo.

Mèo con, sao người lại chạy đến đây? Hẳn bước đến ôm lấy con mèo béo màu vàng lên, nhẹ nhàng xoa hai cái lỗ tai nhỏ của nó.

Meo, meo Con meo nhỏ đáng yêu co xát người vào lồng ngực hẳn, sau đó lè lưỡi liếm bộ lông của mình, đôi mắt xanh biếc dưới ánh mặt trời toả ra một cỗ óng ánh trong suốt kì dị khiến hẳn rất yêu thích.

Sau khi chơi với mèo nhỏ xong, hẳn cũng cảm thấy thoải mái, đứng dậy chuẩn bị về tranh tiếp. Không biết động tác của mình đã rơi vào vào ánh mắt của người khác, nhìn đến gương mặt trắng nõn lộ ra thần sắc vui vẻ, quân gia đại nhân có chút giật mình.

Thiếu gia thực đúng là ngày càng thần bí!

Sebastian xoa cằm suy xét.

Mà ở một nơi khác, nam nhân đang âm thầm trốn để nhìn xem kịch vui liền bị cảnh tượng làm cho tức hộc máu, hận không thể đem ba người nói dối kia đánh một trận cho hả giận.

Ciel không thích mèo...

Mẹ kiếp, chó cũng không tin!

Grell cầm giận bất bình quyết định đi giáo huấn ba tên giúp việc để cho bọn họ biết không nên lừa gạt một Tử thần.

Thiếu gia! Sebastian ần nấp một hồi lâu cuối cùng cũng đẩy cửa tiến vào.

Quân gia cung kính đưa khay bạc đến trước mặt hẳn, chỉ thấy một phog thư màu trắng có ấn kí riêng của hoàng gia Anh quốc.

Rốt cuộc cũng tới sao?

Hắn im lặng cầm lấy phong thư, trog lòng hẳn rất rõ, nội dung lá thư này tám chín phần chắc chắn chính là Nữ hoàng bệ hạ nhờ hẳn điều tra chuyện Đồ tể Jack. Tuy nhiên, cái kẻ sát nhân kia lại là...

Madame Red

Thiếu gia Quân gia khó hiểu nhìn thiếu gia của mình đang ngẩn người, giọng nói vẫn như cũ trầm thấp tao nhã, tựa như âm thanh của đàn dương cầm làm say mê lòng người.

Sebastian nếu một người muốn chống lại vận mệnh của mình thì phải làm như thế nào? Hẳn chậm rãi hỏi, ngón tay mảnh khảnh vuốt ve ấn ký hoàng gia màu đỏ, con mắt màu lam loé lên tia sáng khác thường.

Quân gia nở nụ cười hoàn mỹ tà mị trả lời Vậy phải nhìn xem kẻ đó phản kháng như thế nào.

Hờ... Là sao? Con mắt xanh ngọc ngác chớp chớp vài cái, nhìn nam nhân đứng trước mặt mình. Gương mặt nhỏ nhắn nổi lên một tầng đỏ ửng.

Quả nhiên là yêu nghiệt!

Mồ thiếu gia ghen tị nghĩ.

Nếu đây là nguyện vọng của ngài, vô luận như thế nào tôi cũng sẽ phụng bồi cùng ngài. Cho dù vương toạ đã mục rữa, vương miện đã rơi xuống, vô số thi hài đã chồng chất, tôi nhất định vẫn sẽ chống đỡ cho ngài my litte king! Sebastian tao nhã nửa quỳ trên mặt đất, đôi mắt đỏ rực chăm chú nhìn Ciel chậm rãi nói.

Vì thế thiếu gia không cần lo lắng, tôi vĩnh viễn sẽ luôn đứng về phía ngài.

Chỉ sợ người đứng về phía ta chỉ vì linh hồn.

Bất nhả trọn mắt, hai tay chống má, con mắt màu xanh bỗng nổi lên tia thú vị.

Tuy nhiên...

Khoé miệng nở nụ cười tà ác, nghiêng đầu đánh giá quân gia.

Như vậy cũng tốt, có chỗ dựa là quân gia hẳn cũng không cần bận tâm đến điều gì, nếu đã loạn thì liền loạn cùng lắm hậu quả cứ để cho quân gia gánh.

Bạn đang đọc truyện [ĐN Hắc Quân Gia] Chủ Nhân Của Ta Là Tử Thần được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Thừa Ảnh kiếm

Editor: [Phungtieutra](#)

Hết thấy tất cả điều diễn ra giống trong tác phẩm, Sebastian đánh xe ngựa, dẫn hần tới thủ đô của Anh Quốc- Luân Đôn.

Sương mù ở Luân Đôn hầu như là quanh năm suốt tháng, mỗi ngày đều có, cũng bởi vậy ánh mặt trời đối với người dân mà nói vô cùng khan hiếm. Mỗi khi mặt trời lên, mọi người tại Luân Đôn dù là nam hay nữ, già hay trẻ đều sẽ chạy đến phơi nắng, hưởng thụ ánh sáng mà Thượng Đế ban tặng bọn họ.

Vừa đến đây, Sebastian liền dẫn hần đi đến xưởng chế tác để lấy gậy chống đã đặt. Kết quả như trong nguyên tác, Ciel nhận lấy sự khinh miệt từ ông chủ.

Tuy nhiên vài phút sau, ông chủ đã bị Sebastian dọa tới sợ không nói ra lời, Ciel lạnh lùng hừ một tiếng, cầm lấy cây gậy chống, liếc qua một chút rồi xoay người chuẩn bị rời đi. Bất luận ở đâu, đều có cái loại người chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng xuất hiện. Thành thị luôn là nơi tràn ngập dục vọng và tham lam, thứ người này phải nói là không đếm xuể đi?

Đang lúc hần cất bước rời khỏi, theo quán tính quét mắt một vòng toàn căn phòng liền phát hiện một cảm giác quen thuộc. Tựa như bị ma lực hấp dẫn, hần đi tới góc nhà ít người chú ý kia.

"Thiếu gia." Sebastian theo sát hần.

Đó là một cổ kiếm Trung Quốc.

Vỏ kiếm màu đồng làm bằng gỗ lim, thân có khắc hoa văn màu ánh kim theo từng sợi nhỏ. Hần lau nhẹ tay, phui đi bụi bặm thì thấy rõ hơn một con rồng-diêm lạnh tại Trung Quốc được khắc rất cẩn thận, sống động trên đó. Nó như leo trên vỏ, miệng khẽ nhếch, ngậm một viên chân trâu hình tròn, có vẻ như muốn nuốt chân trâu vào.

"Vị thiếu gia này, thanh kiếm đó bị hư rồi!"-Ông chủ lấy lại tinh thần, hảo tâm khuyên nhủ "Thanh kiếm kia là ta lấy được từ ngoài biển trong một lần du lịch. Chỉ là, vỏ kiếm của nó có vẻ như xảy ra vấn đề, không ai có thể mở ra nó... A!!!"

Ông chủ khiếp sợ trừng lớn mắt, mồm to mở ra, cầm tựa muốn rút ra.

"Mở không ra sao?" Hần như cười như không hướng người kia liếc mắt một cái, vô tội trừng mắt nhìn "Ai nha, nó lại bị một đứa bé như ta mở ra, ông chủ."

Thân của thanh kiếm này chừng ba ngón tay, vung tay một cái, hàn quang tỏa ra từ lưỡi dao sắc bén. Vừa rút thanh kiếm ra khỏi vỏ lập tức cả căn phòng phẳng phất có một trận gió lạnh thổi qua, nhẹ nhàng tựa dòng nước chảy, âm lãnh như băng, khiến người ta không khỏi rùng mình kinh sợ một cái.

"Sebastian, ta muốn thanh kiếm này, mua nó." Hần bình tĩnh khép lại kiếm, hướng cửa bước ra, không hề ngoảnh đầu bình thản ra lệnh.

"Yes, My Lord." Sebastian ném một túi tiền lên bàn, làm như chuyện gì cũng không thấy, bình tĩnh đuổi kịp thiếu gia nhà mình. Chỉ là, đôi mắt màu đỏ tươi khép hờ lại hiện lên chút ánh sáng khác lạ.

Thanh kiếm kia, hần là...thứ đó đi.

Hồng mâu* chợt sáng ngời, lập tức nhanh chóng biến mất.

*đôi mắt màu đỏ

Ngồi yên lặng ở trong xe ngựa, Ciel lẳng lẳng nhìn thanh kiếm trong tay, ngón tay nhẹ vuốt lên hai chữ khắc trên thân kiếm, môi khẽ mấp máy, chậm rãi thì thào.

"Thừa Ảnh kiếm"

Thừa Ảnh kiếm đúng là một thanh kiếm tinh xảo, tao nhã. Nó vốn được đúc cho Chu Triều, ra đời cùng lúc với Hàm Quang Kiếm, Tiêu Luyện Kiếm xưng danh là "Thiên tử tam kiếm". Tương truyền vào lúc ra lò, trên trời xuất hiện cảnh tượng "Giao long thừa ảnh, nhận lạc quên về" nên mới gọi kiếm là Thừa Ảnh. Cổ kiếm hàn đạm, đúc đến mấy ngàn thu, sau này kiếm do một gia tộc họ Chu canh giữ, trong đầu Ciel tự nhiên hiện lên một đoạn thông tin như vậy.

Nhờ công ông ngoại, Lý Dạ Hạ từ nhỏ đã lớn lên trong tiệm sách cổ, được ông vất vả chỉ dạy loại chữ triện* phức tạp. Vì thế hôm nay hần dễ dàng nhận ra được Thừa Ảnh kiếm ở trong bảng thập đại danh kiếm của Trung Quốc. Chẳng qua, hần không có ngờ được rằng, ở thế giới này vậy mà lại có thanh kiếm tao nhã, tinh xảo nhất trong lịch sử cổ đại.

*chữ triện: là chữ Hán nhưng khó viết và đọc

"Thiếu gia, đã đến nơi." Quân gia cung kính mở cửa ra, chờ hần bước xuống.

"Ừ." Hần lãnh đạm xuống xe, cùng Sebastian đi đến hiện trường án mạng.

"Trẻ con không được vào đây." Quả nhiên, Abelein giống như trong tình tiết của tác phẩm, ngăn trở hần bước vào.

"Tiên sinh, không nên coi thường trẻ con." Khóe miệng hần nhếch lên một chút, cười khế, con mắt màu lam lạnh lùng liếc đằng sau lưng nam nhân người Anh Quốc.

"Đã lâu không gặp, Randall."

"Ta lại không muốn gặp ngươi, Ciel Phantomhive." Randall không hề che dấu sự chán ghét đối với hần, lạnh lùng nói "Là nữ vương cho ngươi đến?" Lời còn chưa dứt, văn kiện trên tay Randall đột nhiên biến mất.

"Nếu người đã đoán được, thì không cần hỏi ta đâu." Hần đem văn kiện vừa lấy được ném cho quân gia đứng đằng sau mình xem xét một chút, không hề để ý đến Randall nhìn chằm chằm vào hần với đôi mắt tức giận, đùa cợt lườm người sau lưng Abelein một cái "Ngươi có vẻ tìm được một trợ thủ tương đối thú vị, hy vọng hần có thể sống lâu một chút như Sebastian?"

"Đúng vậy, Thiếu gia." Quân gia đem văn kiện trả lại cho Randall, nở một nụ cười ưu nhã lại xen lẫn mỉa mai hoặc trên môi. Quân gia sẽ nhận cơ hội này vạch trần chủ nhân sao? Đáp án là- không.

"Hừ." Randall hung hăng cầm lấy văn kiện kia, trong mắt tia chán ghét càng đậm.

"Chúng ta đi thôi Sebastian, so với xem cái thi thể không có chút thẩm mỹ đó, chi bằng đi tìm một chỗ thú vị để thưởng trà, đúng không?" Con mắt màu lam quét một vòng trong đám người kia, dễ dàng thấy ba thân ảnh, "Lau, Madame Red!" Về phần người cuối cùng, không cần kể đi.

"Ta đã biết là bá tước nhất định sẽ tới, chúng ta ở chỗ này từ trước chắc chắn không sai." Lau từ từ nhắm hai mắt, vui vẻ nói.

"Ciel!" Madame Red vui mừng chào hỏi đứa cháu của mình.

"Nếu đã đến đây, vậy thì cùng đi đi." Hần dường như không phát hiện, tiếp tục đi về phía trước, khuôn mặt tỉnh táo, nhò nhảnh không chút thay đổi.

"Ồ, bá tước đang cầm cái gì vậy?" Đôi mắt sắc của Lau (Ách! Hần có mắt sao?) tò mò đoạt lấy Thừa Ảnh trên tay Ciel, bắt đầu nghiên cứu. "Thật hoài niệm! Hình như là kiếm Trung Quốc? Không nghĩ tới bá tước còn có đam mê thu thập cổ kiếm! Thanh kiếm tinh xảo như vậy, không biết thợ làm khéo thế nào?" Nói xong, Lau rút thanh kiếm ra khỏi vỏ. Nhưng là, vỏ luận Lau kéo thế nào, thậm chí dùng tất cả sức mạnh của mình, đều không thể đem thanh kiếm mở ra.

"Nếu không rút thanh kiếm ra khỏi vỏ, thì cũng không cần cầm nó nữa." Ciel đoạt lại thanh kiếm của mình, thần nhiên đối đãi tài "Án kiện lần này so với điều tra cùng đám cảnh sát vô dụng kia, không bằng đi tìm một người tương đối thú vị khác. Sebastian, dẫn đường."

"Yes, My Lord."

Vì sao để hần dẫn đường? Vô nghĩa, không biết hần ở thi hồn giới nổi tiếng là ba si* sao?

*si: là gốc, tệ về gì đó

Như thế nào ba si?

Âm si, múa si, lộ si*

*lộ si: mù đường

Hai cái đầu tiên chính là trời sinh đã có, nhưng mà mù đường hần là bị lây nhiễm! Ở cùng với Yachiru, lại chẳng đi bao nhiêu nơi, Yachiru kia vốn đã mù đường nên hần bị lây bệnh vô cùng dễ dàng. Quả thực, là người mù đường thứ ba ở thi hồn giới.

Vì sao nói là thứ ba? Khả năng mù đường của hần làm sao có thể sánh với Yachiru cùng Kenpachi? Hần mà dám so sánh với bọn họ sao?

"Bá tước, chẳng lẽ ngươi chỉ phải..." Lau "khiếp sợ" nói.

Không thể không nói, kỹ thuật diễn này so với Grell còn thật hơn nhiều.

Đoàn người đứng ở một cửa hàng tang lễ, cửa trên đầu còn treo biển có chữ Under Taker một bên, dường như cánh cửa di chuyển, ai cũng chưa tiến vào, điều đó liền làm cho người ta cảm thấy một cỗ khí tức u ám.

Giây lát, trong gió truyền đến một loại âm thanh khó hiểu.

"Nha, đây là nơi nào?"

"Người đã không biết lại còn làm bộ dáng hiểu tường tận mọi thứ." Madame Red giận bễ phôi.

Lau vò đầu, ngậy ngó cười.

"Tốt lắm, chúng ta đi vào thôi." Hắc lãnh đạm đẩy cửa ra, cười nhẹ, chậm rãi đi sau lưng quản gia.

"Người ở đâu? Undertaker!"

Thực sự, hắc tìm Undertaker cũng là vì tình tiết trong tác phẩm đã xảy ra. Tuy hắc đã quyết định mặc kệ tình tiết nhưng hắc cũng cần phải biết chặt chẽ mọi thứ như lòng bàn tay. Cho dù tình tiết chệch bánh ra khỏi đường ray, hắc vẫn muốn có lợi thế biết hết mọi thứ.

Tiếng cười quá dị, âm trầm bỗng nhiên vang lên trong phòng, bốn phía đều vang vọng, khiến người ta khó mà đoán ra được chỗ phát ra âm thanh.

"Thật là..." Miệng lẩm bầm vài câu, hắc bắt dĩ hướng tới một cái quan tài tận cùng bên trong góc nhà, gõ vài cái "Người cũng không phải ma cà rồng, trừ người, ai lại đi nằm trong quan tài."

"Đây chính là một trong những hứng thú tao nhã của tiểu sinh, bá tước." Undertaker đẩy nắp quan tài, quái dị nhảy ra ngoài.

"Đừng có dài dòng, chúng ta đã ở đây, người hắc là biết ý đồ rồi chứ. Undertaker, nói cho chúng ta hết thấy sự việc đi." Hắc mắt kiên nhẫn nói.

"Ha ha, một khi đã như vậy, bá tước đại nhân, hãy mau nhỏ giọng kể cho ta cái kia đi, nhanh một chút, nhanh một chút." Undertaker chạy nhanh tới trước mặt hắc, miệng không ngừng mở ra năn nỉ, từ mép chảy ra một chất lỏng không rõ là gì.

"Khốn kiếp, người có thể bỏ cái biểu hiện đáng khinh đi được không!" Hắc thẳng tay vung một cái tát tới mặt tên biến thái nào đó, tức giận liếc người kia một cái "Không được tiếp cận ta bằng cách đó."

"Cháu từ lúc nhỏ đã không thích người khác tiếp cận, giờ tật xấu vẫn còn không bỏ!" Madame Red không nhịn được thở dài, nàng liền tới gần ôm Tiểu Ciel.

"Nguyên lai là Thiếu gia không thích thân cận cùng người khác a." Sebastian mỉm cười, liếc mắt nhìn hắc đầy mờ ám.

[Mỹ: chỉ thích mỗi anh thôi>]

"Lắm chuyện!" Hắc không kiên nhẫn đem Thừa Ảnh kiểm trên tay rút ra, cái bóng nhàn nhạt của thanh kiếm xẹt qua vách tường, trong nhà đầy không khí hắc ám. Bàn tay mảnh khảnh trắng nõn kia chỉ nắm cái chuỗi kiếm.

"Cái này chắc chắn là..." Xem một màn kia, Lau thật sự chấn kinh "Thừa Ảnh kiếm!"

"Coi như người có chút hiểu biết." Hắc nắm trên tay Thừa Ảnh, nhìn thấy lưỡi kiếm mỏng sắc bén kia khiến hắc có chút hưng phấn, con mắt màu lam vụt qua chút tinh quang tựa đá quý có chút nóng lòng khó che dấu.

"Undertaker, ta muốn giết người."

"Ha ha ha...! Tiếng cười rung trời nhức óc khiến người ta há hốc mồm, tạp âm chói tai, đến mức khó chịu, tựa như muốn đem tòa nhà to lớn đổ sập. "Này... ngoài dự đoán của ta ngài lại kể một câu chuyện cười hay như vậy." Undertaker đi ở trên quan tài, không quan tâm người ở dưới đang tức giận.

Đạo kiếm trên tay cấp tốc xoay một đường hoa lệ, nháy mắt nằm im trong vỏ. Thừa Ảnh kia phút chốc hiện ra rõ ràng cái vẻ sắc nhọn của nó. Nó thanh lương, nhẹ nhàng tựa dòng nước mát lạnh vào mùa đông, thân kiếm lẳng lẳng áp sát bên người hắc.

Việc đó thành công khiến Undertaker có chút ngạc nhiên, Ciel bình tĩnh ngồi xuống, nghe Undertaker đem chuyện xưa...à không, nói manh mối. Xong, khi biết hết những thứ mình nên nắm chắc, hắc lập tức đứng dậy rồi đi không do dự.

"Bá tước, chờ một chút." Khi hắc sắp rời đi Undertaker bỗng nhiên gọi hắc.

"Vừa rồi ngài thật sự muốn giết ta sao?"

"Ta chẳng qua cũng chỉ là người bình thường, cho dù có danh khí Thừa Ảnh, cuối cùng cũng là người phạm. Đương nhiên nếu thực sự có năng lực, nhưng mà..." Hắc lạnh lùng liếc Undertaker một cái, trong miệng thốt ra lời lẽ sắc lạnh tựa lời thề "Chỉ cần là người đứng trước mặt ta, không ngoại trừ ai, ta đều sẽ không do dự chém chết hắc. Cho dù người kia tránh được điều đó."

"Thật là một ý nghĩ thú vị, chẳng lẽ ngài không sợ thần sẽ trừng phạt người sao?" Undertaker vỗ tay lộp lộp, cười không người, vẻ như ý nghĩ của hắc thật ngu xuẩn hết chỗ nói.

"Không có người từ khi sinh ra đã đứng ở trên đỉnh cao, vô luận là người, là ta hay thậm chí là thần linh. Chúng ta sở dĩ cảm thấy hoa mọc ở trên các sườn dốc trong những hang núi luôn rất đẹp là vì chúng ta may mắn đứng trên mỏm đá. Không có gì phải sợ hãi, bởi chúng ta kì thực cũng rất giống hoa,

chỉ cần chân không hướng ra ngoài sẽ luôn an toàn." Nói xong, không cần nhìn biểu hiện ngáy ngốc của người trong phòng, hắn cao ngạo đi ra ngoài. Quân gia tao nhã thì lễ, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

"Tốt lắm, Sebastian, bây giờ là lúc ngươi cần ra tay. Tìm ra cho ta tất cả những người khả nghi."

"Yes, My Lord."

Bạn đang đọc truyện [ĐN Hắc Quân Gia] Chủ Nhân Của Ta Là Tử Thần được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Ma cà rồng xuất hiện

Đôi lời editor: Tình tiết truyện bị tác giả xào tí xú:))) đọc rồi sẽ biết

"Đừng mà!" Âm thanh non nớt xen lẫn tia hoảng sợ.

"Cho dù không muốn ngài cũng phải làm!" Sebastian nhẹ nhàng dụ dỗ nhưng trong giọng nói vẫn mang theo sự ép buộc rõ ràng.

"Sẽ xảy ra án mạng đó!" Hắn kiên quyết lắc đầu, đôi môi hé mở, con mắt màu lam nổi lên một tầng nước trong suốt thâm thúy như đại dương.

"Cho dù có chết người thì ngài cũng phải làm!" Quân gia đại nhân vẫn như cũ lạnh nhạt không để ý.

Thiếu niên lộ ra ánh mắt ai oán nhìn quân gia đang cảm thứ giết chết bao thiếu nữ kia- dây nịt ngực. Vừa nghĩ đến hình ảnh mình mặc cái kia, hắn đã muốn nổi da gà rồi.

"Sebastian ta ra lệnh cho ngươi mau nghĩ cách để ta không cần mặc nó!"

Nghe thấy mệnh lệnh kia, quân gia đại nhân cũng thờ dãi.

"Thiếu gia, đây là quần áo bắt buộc mà thiếu nữ quý tộc phải mặc."

"Mẹ kiếp, mấy người đó mặc thứ này là vì muốn mình đẹp hơn còn ta thì không muốn với lại ta không phải là nữ nhân!" Ciel lấy tay ôm ngực, không kiên nhẫn nheo mắt lại "Sebastian, nghĩ biện pháp!"

"Yes, my lord."

Quân gia bắt đầu đi đành phải đem dây nịt ngực quăng qua một bên, chống cằm suy nghĩ phương pháp.

Kết quả, Ciel vẫn phải mặc trang phục giống hệt như trong nguyên tác chiếc đầm ren màu hồng phấn. Mái tóc màu xanh xám dài tùy ý rơi tung ở trên người, mỗi cái giờ tay nhắc chân đều lộ ra sự cao quý trời sinh.

"Oa, bé Ciel thật là đáng yêu!" Madame Red không kiềm lòng được mà nhào đến hung hăng ôm hắn vào trong ngực.

"Ồ...ô..." Hắn không thể thở được.

Nhìn thấy ánh mắt tròn trắng mang theo vẻ cầu cứu, một bàn tay to lớn kịp thời đem Ciel sắp hôn mê ôm vào lòng.

"Thiếu gia, ngài sao rồi?" Bên tai truyền đến giọng nói trầm thấp ôn nhu.

"Ngươi muốn thử không?" Hắn vuốt ngực khôi phục lại tinh thần, hung hăng liếc mắt ác ma, bực bội nói.

Mái tóc đen khề rừ xuống, quân gia chột cười phi thường vô tội "Thiếu gia, vinh hạnh đặc biệt này vẫn là nên dành cho ngài!"

"Ngươi..." Hắn tức giận nhìn hắc quân gia, âm ngoan nghiêng răng, hận không thể cắn hắn một cái. Mà thực tế thì Ciel đã làm luôn như thế rồi.

"Anh Sebastian, tay anh bị thương rồi!" Grell sợ hãi kêu một tiếng, vội xông lên nắm lấy tay quân gia xem xét.

"Hừ..." Đáng lắm, để xem sau này còn dám mĩa mai hắn không.

"Không cần lo lắng." Lạnh lùng đẩy Grell ra, Sebastian cười âm muội "Thiếu gia cũng thường xuyên hay cắn ta, đương nhiên sẽ có chừng mực."

Ai thường xuyên cắn người, tổng cộng cũng chỉ có hai lần thôi được không. Ciel giận đến dậm chân, cắn môi khó chịu, tên ác ma đáng ghét này.

...

Tiệc tối bắt đầu

Tuỳ ý để quần gia nắm tay, dẫn bản thân mình đi xuyên qua đám đông. Con mắt Ciel không tự chủ được liếc nhìn Madame Red bên kia.

Madame Red dường như rất vui vẻ, hoàn toàn đã chìm đắm trong vũ hội, sung sướng với sự phục vụ của các công tử xung quanh. Tuy nhiên, hắn vẫn thấy được trong đôi mắt màu đỏ rực kia lại toát lên sự bi thương nồng đậm. Là bi thương vì cái chết của Vincent hay là đang bi thương cho những việc mình đã làm?

Trong bất kì tình huống nào, hắn luôn hiểu được con đường mình sẽ đi. Nếu Ciel trong nguyên tác đã không thể cứu được bà ấy vậy thì hắn nhất định sẽ làm, cứu lấy Madame Red, người thân duy nhất của hắn.

"Thiếu gia" Quần gia nhìn biểu tình xuất thần của chủ nhân nhà mình, trong lòng cũng đã đoán được vài phần, xem ra ngài ấy đã có quyết định của mình rồi.

Âm nhạc vang lên, quần gia nhân cơ hội này, dẫn hắn đến sàn nhảy, vào trong vòng tròn khiêu vũ. Chỉ là vừa mới bước, bàn chân bất lương nào đó đã dậm mạnh xuống khiến quần gia nhíu mày.

Ciel cười đắc chí.

"Người chẳng lẽ không biết ta là ba si*?" Gương mặt vui sướng khi người khác gặp họa.

*si: ở đây có nghĩa là dở, tệ

"Ba si cái gì?" Quần gia mới mở miệng lại bị người nào đó không khách khí dẫm chân lên tiếp.

"Âm si, múa si, lộ si*!" Ciel vui vẻ đắc ý. Sống nhiều năm như vậy, hắn bỗng nhiên muốn khen ngợi cái đám "thiên phú" của mình lợi hải cỡ nào.

*lộ si: mù đường

Ách!

Trách không được thiếu gia luôn khôn thích xuất môn, quần gia chợt phát hiện lần đầu tiên hắn không biết nên đáp trả thế nào.

"Chiếc đầm kia thực là đáng yêu!" Giọng nói mềm mại của Elizabeth vang lên từ phía sau khiến thân thể của hắn cùng quần gia đồng thời cứng đờ.

"Sebastian" Hắn run rẩy nắm lấy tay áo quần gia, không quay đầu lại "Mau dẫn ta đi!"

Hắn không muốn bị người khác phát hiện ra.

"Vâng, thiếu...à không, tiểu thư!" Sebastian ho nhẹ một tiếng, lẩn tránh trong vòng tròn khiêu vũ, nhẹ nhàng dẫn hắn rời đi. Đương nhiên, trên đường cũng không ít lần bị dẫm đạp khiến chân của ác ma có chút tê rần.

"Thật là một chú chim hoàng anh đáng yêu!" Mái tóc vàng óng như ánh mặt trời, đôi mắt màu tím quyến rũ, bộ lễ phục trắng tôn lên vóc dáng cao lớn, tao nhã và mê người.

"Thứ cho ta mạo muội, xin hỏi vị tiểu thư này tên gì?" Điều này hoàn toàn ngoài dự đoán của hắn, đáng lẽ tình tiết này phải là Ciel chủ động trước mới đúng sao giờ lại thành tử tước Druitt ngỏ lời trước rồi.

Nhìn thấy mục tiêu chủ động mắc câu, Ciel cũng chẳng cần quan tâm đến nguyên tác nữa, tiến đến nhẹ nhàng cúi chào, đôi môi màu hồng nhạt mềm mại hé mở, đôi mắt thâm ý liếc nhìn tử tước "Ngài có thể gọi ta là Kaini."

Đôi mắt màu đỏ như có như không nhìn về phía Ciel một cái.

[Mỹ: anh đại ghen rồi:)))))]

"Kaini, thực là một cái tên đẹp!" Druitt tử tước nâng tay hắn lên, vô cùng thân thiết đặt một nụ hôn xuống.

"Ha ha, vậy sao?" Ciel cười gượng vài tiếng, lặng lẽ để bàn tay hắn vừa hôn qua ở sau lưng, cúi lên chiếc đầm, ánh mắt hiện lên tia chán ghét.

"Như vậy, tiểu thư Kaini xinh đẹp, không biết ta có vinh dự mời nàng nhảy một điệu không?" Tử tước tao nhã thi lễ, đôi mắt tím khê chớp trông mong nhìn hắn.

Khiêu vũ? Giết hắn đi.

Tuy rằng dẫm chân là một việc rất vui vẻ nhưng đó chỉ là với quần gia của hần thôi.

Mồ hôi bắt đầu chảy ra đầm đìa, hần học tập theo Rangiku, bày ra bộ dáng đáng yêu chu miệng lên, cầm lấy tay từ tước Druitt, mị hoặc đùa giỡn "Người ta vừa rồi mới khiêu vũ xong, mệt chết đi được! Hay là từ tước dẫn ta đi đến một nơi nào đó thú vị hơn đi!"

Ồi mẹ ơi, hần cảm thấy hần sắp ới luôn rồi.

"Khụ..." Sau lưng truyền đến tiếng ho khan.

"Sebbie, ta muốn đi với từ tước một lát, ngươi đứng đây đợi ta nhé!" Nụ cười âm áp lộ ra hai lúm đồng tiền hệt như một thiên sứ ngây ngô, đáng yêu. Đương nhiên nếu như bỏ qua ánh mắt "đáng sợ" của Ciel.

Sebbie, nghe thấy xưng hô này, quần gia đại nhân vốn luôn trầm tĩnh cũng có chút co giật khoe môi, biến sắc.

"Yes, my lord." Quần gia chậm rãi cúi người.

"Từ tước Druitt, chúng ta nên khởi hành." Hần nở nụ cười rạng rỡ trả lời.

"Vây chim hoàng anh bé nhỏ, chúng ta cùng đi nào!" Ngón tay thon dài nheo cầm Ciel, mon trốn sờ soạng gương mặt trắng trẻo non mềm, hoàn toàn không phát hiện biểu hiện lạnh lẽo của Ciel.

Hơi hơi nghiêng đầu, không dấu vết né tránh động tác thân mật của từ tước Druitt, con mắt màu lam khẽ nheo lại trong chốc lát rồi lại khôi phục như bình thường, nũng nịu chờ mong "Chúng ta đi thôi!"

"Được" Từ tước Druitt vui vẻ đồng ý, lịch sự nắm tay, lặng lẽ dẫn hần ra khỏi bữa tiệc. Không biết có phải hần nhìn lầm hay không vào lúc từ tước dẫn hần đi thì trong mắt Sebastian hiện lên sự lạnh lẽo.

[Mỹ: vì anh ghen ghen thôi mà:)))]

"Nào lại đây, chim hoàng anh bé nhỏ!" Từ tước Druitt mỉm cười quyến rũ, tràn ngập dụ hoặc, đưa hần vào một căn phòng tối.

Vừa đặt chân vào cửa, cả căn phòng đã thoang thoang một mùi hương kì lạ, khiến hần chút nữa thất thần. Kinh nghiệm nhiều năm chiến đấu nói cho hần biết phải nín thở lại nhưng...

Đã không còn kịp nữa rồi.

"Ngươi muốn làm gì?" Hần từ từ sụp lor trên mặt đất, suy yếu từng mắt nhìn nam tử tóc vàng đang chậm rãi bước tới gần mình.

"Em là người đầu tiên ngửi thấy mùi hương này mà chưa đánh mất lí trí đấy chim hoàng anh bé nhỏ!" Druitt tà mị liếm môi, ngồi xổm xuống, ngón tay nắm lấy cầm hần.

"Buông ra!" Ciel tức giận quát lớn, đôi mắt như chứa cả cuồng phong bão táp.

"Ha ha, thực là một biểu hiện đáng yêu!" Từ tước sung sướng cười nhẹ một tiếng, nhưng khiến người khác kinh ngạc là đôi môi của nam nhân này thể nhưng bỗng trở nên đỏ tươi như màu máu con người.

"Không biết máu của em có tuyệt hảo giống như bề ngoài của em không nhỉ? Thực muốn thưởng thức ngay mà." Từ tước từ từ cúi đầu, hướng tới cổ của hần.

"Chết tiệt, ngươi thể nhưng là ma cà rồng!" Đáng lẽ theo nguyên tắc từ tước Druitt phải là kẻ bị tình nghi vì tội danh buôn người mới đúng. Không, cũng có thể là không phải. Nhưng Ciel ngay lập tức đã phủ nhận ý kiến này, gương mặt hiện lên sự lạnh lẽo. Mặc dù trí nhớ về quá khứ của hần đang dần phai mờ nhưng chi tiết về tên này hần vẫn nhớ rõ rành mạch, nam nhân này từng lừa Ciel đến giao dịch ở chợ đen. Hơn nữa nếu từ tước là ma cà rồng làm sao hần có thể sống dưới ánh mặt trời.

"Thông minh!" Từ tước tán thưởng nói, nhưng động tác hần vẫn không dừng lại, răng nanh trắng lộ, mắt nhìn thấy răng nanh kia sắp cắn cổ mình...

"Sebastian, ta ra lệnh cho ngươi mau xuất hiện, bắt lấy hần!" Dây bịt mắt rơi xuống để lộ ra con mắt màu tím đầy ma mị, pháp trận khẽ xoay chuyển phát ra ánh sáng trong màn đêm tối tăm.

"Yes, my lord" Giọng nói trầm thấp mà tà ác, bình tĩnh vang lên trong căn phòng rộng lớn.

"Ai?" Từ tước Druitt bỗng rung mình, đứng dậy cảnh giác liếc nhìn quần gia đang bước tới "Ngươi là kẻ nào?"

"Tôi chỉ là một vị quần gia mà thôi." Dáng đi tao nhã, quần gia đại nhân mỉm cười nhìn chăm chú thiếu gia nhà mình "Chỉ mới có một lát, tôi không nghĩ ngài lại khiến mình trở nên chật vật như vậy."

"Hừ, đừng có lảm nhảm!" Cô gắng chống đỡ thuốc mê, hấn cắn răng dựa tường chậm rãi đứng dậy "Nhanh bắt lấy tên khốn đó cho ta!" Đây cũng là nguyên nhân hấn không thích tên ác ma này, vốn đã thích chế nhạo hấn, nay lại còn dùng ánh mắt đùa cợt giống như đang nhìn một con kiến yếu đuối nhỏ bé.

|Vong Xuyên lau nước mắt: con gái à con nghĩ quá nhiều rồi T^T|

"Yes, my lord" Quân gia nhanh chóng ra tay, ba vết sáng chột loé, mang theo sát khí nhẹ nhàng hướng tới phía tử tước Druitt.

Thân thể như có phản xạ, Druitt nhanh chóng lui về sau vào bước, mà nơi lúc đầu hấn đứng xuất hiện ba chiếc nĩa bằng bạc cắm sâu xuống đất.

"Ha ha" Tử tước cười nhẹ, vừa định châm chọc thì thân ảnh quân gia đột ngột xuất hiện khiến hấn kinh sợ "Người... người làm sao có thể nhanh như vậy?"

Quân gia ưu nhã cười, không nói gì, tuy nhiên bàn tay nắm lại vô cùng tự nhiên đánh thẳng vào mặt và bụng của tử tước. Tử tước đáng thương căn bản không kịp phòng vệ, bị đánh bầm dập đến mức không đứng lên nổi.

|Mỹ: cho chữa tội dụ dỗ vợ anh>>|

Liếc nhìn nam nhân đã không còn nhìn rõ diện mạo kia thoáng một chút thương cảm, Ciel thử bước đi nhưng còn chưa được một bước thì chân đã mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã xuống.

"Thiếu gia không thể khiến cho người ta bớt lo mà." Hơi thở như có như không quanh quẩn bên tai hấn, thân thể cứ thế rơi vào trong vòng tay ấm áp của quân gia.

"Người ôm đến nghiện rồi đúng không?" Tuy nói như thế nhưng Ciel vẫn yên vị ở trong lòng quân gia. Ai bảo hấn hiện tại không còn sức lực.

"Khoan đã..." Tử tước Druitt khó nhọc vươn tay chỉ vào quân gia "Người không phải là con người, người rốt cuộc là ai?"

"Đều là những kẻ đến từ bóng tối, chẳng lẽ người không có năng lực nhìn ra hấn là ai?" Tử tước thể nhưng lại không biết được thân phận của Sebastian. Tuy nhiên, trong lòng Ciel vẫn luôn tồn tại một thắc mắc.

"Sebastian, vì sao thân là ma cà rồng nhưng hấn vẫn có thể sinh hoạt dưới ánh mặt trời?" Đôi mắt chớp chớp ngây thơ hỏi quân gia.

Nhóc con này càng lúc càng xem hấn như là tử điển sống mà. Quân gia buồn cười nhìn vẻ mặt của Ciel trả lời "Aleister Vallam, con thứ của gia tộc ma cà rồng Vallam, là trường hợp ma cà rồng duy nhất có thể tiếp xúc với ánh sáng mặt trời."

Trách không được, hấn tỏ vẻ đã hiểu gật đầu. Hóa ra đó là nguyên nhân tử tước Druitt không bị thiêu cháy dưới mặt trời.

"Chúng ta đi thôi!"

"Ngài không phải muốn tìm đồ tể Jack sao?" Sebastian ngăn ra.

"Tìm cái gì?" Hấn liếc nhìn quân gia nhà mình "Cả ta và người đều biết, hung thủ không phải là tử tước Druitt, tới vũ hội này chẳng qua chỉ vì muốn diễn trò cho người kia xem thôi. Hôm nay vở kịch cũng đã kết thúc, chúng ta cũng nên trở về!" Nói xong, hấn ngáp một cái, dụi dụi mắt.

"Yes, my lord" Quân gia lặng lẽ cười mỉ hoặc cung kính đáp lời.

Trở về nhà, thoải mái ngủ một giấc, sáng hôm sau liền nhìn thấy báo chí lại tiếp tục đăng tin về án mạng do đồ tể Jack gây ra.

"Ngài thấy thế nào bá tước? Xem ra hung thủ không phải là tử tước Druitt rồi!" Lau lười nhác ngồi trên ghế sofa, trên đùi tự nhiên là thiếu nữ lam mèò quyến rũ.

"Ồ..." Hấn chống cằm, không chút để ý quét mắt về phía Madame Red đang thưởng thức trà bên kia, lông mi dài dài che dấu ánh nhìn. Hấn im lặng nâng tách trà chanh mà quân gia mới vừa pha thử thả nhấp một ngụm.

Ừ, không quá lạnh và quá nóng, nước ấm vừa phải, không hổ là quân gia hoàn mỹ.

Hấn hài lòng gật đầu.

"Bá tước đại nhân đang lo lắng sao?" Lau vô cùng thân thiết vuốt ve đùi lam mèò, tựa đầu vào bộ ngực đầy đặn của nàng.

"Không có gì, chẳng qua là cảm thấy mọi chuyện rất nhanh sẽ kết thúc!" Hấn để tách xuống, nhún vai trả lời.

"Hình như bá tước rất chắc chắn, xem ra là đã tìm được manh mối!"

"Cũng không thể gọi là manh mối, chỉ là nảy lên một ý tưởng mà thôi."

"Có thể nói ta nghe một chút không?" Lau tò mò hỏi.

"Chỉ sợ không được... Vì đây là bí mật của ta." Nói ra thì sẽ có người nghe thấy mất. Hắn liếc nhìn Grell yếu đuối đứng cạnh Madame Red, con mắt màu lam hiện lên chút sát khí nho nhỏ khó phát hiện.

Xem ra hắn cũng nên xuất kích rồi.

Bạn đang đọc truyện [ĐN Hắc Quân Gia] Chủ Nhân Của Ta Là Tử Thần được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Cái chết của Madame Red [thượng]

Bầu trời đêm ở Luân Đôn vĩnh viễn đều tối đen như vậy.

Đứng ở trên tháp đồng hồ, nhìn vạn vật chìm vào trong màn đêm tĩnh lặng, hắn thở dài một hơi. Cúi đầu chậm rãi vuốt ve Thừa Ảnh kiếm bên hông, bình thần chờ đợi điều sắp sửa sẽ xảy ra.

"Vi sao ngài lại thở dài thiếu gia?" Quân gia mỉm cười đến gần hắn.

"Con người quả nhiên luôn là loài sinh vật điên cuồng nhất!"

Sebastian có chút hưng phấn, đôi mắt đỏ rực ánh lên cái nhìn thú vị "Tại sao ngài lại nói thế?"

"Tham lam, dục vọng... Con người rất dễ dàng bị cám dỗ, khi bọn hắn chênh vênh trên vách núi mà phía dưới là vực sâu vạn trượng, chỉ cần xuất hiện một sợi dây mỏng manh bọn họ nhất định sẽ nắm chặt không buông. " Ví dụ như chính hắn.

"Xem ra thiếu gia rất hiểu rõ về con người?" Quân gia cười như không cười, tuy nhiên câu hỏi này lại khiến Ciel vô cùng khó chịu.

"Ta là con người đương nhiên phải hiểu rõ về con người rồi!" Hắn điềm nhiên trả lời, trong lòng hơi lo lắng, người này là đang hoài nghi hắn sao.

Bên tai truyền đến tiếng cười nhẹ, Sebastian không tiếp tục hỏi hắn nữa vì...

"Thật là đáng yêu mà!" Tiếng thở dài ầm ầm vang lên xung quanh hắn, âm thanh mang theo sự yêu thích nồng đậm khiến Ciel toàn thân nổi da gà.

"Này, ngươi đang làm cái gì vậy?" Tức giận ngồi xổm xuống trừng mắt nhìn quân gia liền phát hiện con mèo đen mắt vàng.

Chị, hắn thất thần mở to mắt.

"Thật xin lỗi ngài, bởi vì nó rất dễ thương nên ta không nhìn được..." Trêu chọc con mèo trong lòng, Sebastian bày ra bộ dáng vô tội. Nhưng nhanh chóng phát hiện ra dường như chủ nhân không có lắng nghe mình.

"Meo..." Uốn eo trong ngực mỹ nam, mèo đen lười nhác vươn lưng, mắt vàng rảnh rỗi liếc nhìn xung quanh bỗng ngơ ngác nhìn chằm chằm thiếu niên đứng kia, lập tức nhảy khỏi cái ôm mỹ nam, lắc lắc cái đuôi chuẩn bị rời đi.

"Làm sao mà..." Hắn mở to mắt, không thể tin được nhìn con mèo đen. Dường như khi nãy hắn nhìn thấy chị Yoruichi vậy, biểu tình, ánh mắt đều vô cùng giống. Chẳng lẽ nó thật sự là Yoruichi?

"Chị ơi" Thì thầm phun ra hai chữ đầy mong lung, hắn cảm giác hình như con mèo kia có vẻ dừng lại, nếu hắn không điên thì lúc nãy đôi mắt vàng đó mang theo cái nhìn nghi hoặc, khó hiểu cùng tò mò.

"A!!!" Tiếng thét chói tai tuyệt vọng vang lên xé tan màn đêm yên ắng, mang theo hơi thở hắc ám bao trùm nhưng chỉ có Sebastian cùng Ciel nghe thấy.

"Thiếu gia"

Giọng nói Sebastian kéo thần trí của hắn quay trở về. Chớp mắt một cái, đã không còn bóng dáng của mèo đen. Hắn là nhìn lầm đi, con mèo kia không thể nào là chị Yoruichi. Hắn cũng đã không thể nào trở về được nữa rồi. Thiếu niên hoang mang nhìn cảnh sắc tối đen vô hạn, nhớ tới cảnh tượng trong giấc mơ.

"Sebastian, chúng ta đi thôi!" Đưa tay đề ép vành nón, hắn xoay người lạnh lùng rời đi. Cũng đã đến lúc nghênh đón đồ tể Jack rồi.

"Yes, my lord" Quân gia tao nhã đặt tay lên ngực, im lặng đi theo hắn. Đôi mắt đỏ tươi nhìn phương hướng vừa mới rời khỏi của mèo đen, ánh mắt càng

thêm quý quyết khó lường.

"Xuất hiện đi Grell Sutcliff!" Hắc lãnh đạm lên tiếng, kết quả không mong muốn nhất cuối cùng vẫn đến.

Cửa mở ra, nam nhân khoác trên người chiếc áo gió đen tiêu sái bước đến, toàn thân hắc đều dính đầy máu tươi, bộ dáng vô cùng hưởng thụ như đang được ngâm mình trong nước ấm tắm rửa thoải mái. Tuy nhiên biểu cảm sững sờ cùng cảnh tượng này lại không có chút thích hợp.

"Đẹp ngay cái kĩ thuật diễn tẽ hại của người đi Grell Sutcliff. Ta đã sớm mệt mỏi với bộ mặt của người!" Chấn ghét che miệng lại, trong không khí vẫn còn mùi máu tanh khiến hắc muốn buồn nôn.

"Cuối cùng cũng không cần phải để khuôn mặt gớm ghiếc này!" Bị vạch trần nguy trang, Grell không che dấu nữa, lấy cây lược trong người khôi phục lại mái tóc màu hồng hoàn mỹ của mình, lộ ra biểu tình điên cuồng và hưng phấn

"Có vẻ bá tước Phantomhive đã sớm biết thân phận của ta, trách không được một chút cũng giật mình!"

"Không còn cách nào cả, vừa nhìn thấy người thì mùi máu hôi thối đã liên tục truyền vào mũi ta. Muốn không chú ý cũng không được." Nửa thật nửa giả liếc nhìn Grell một cái, thâm ý nở nụ cười.

"Sao cơ! Mùi thối? Trên người ta làm gì có mùi đó?" Vừa nghe đến mùi hôi xuất phát từ người mình, Grell nâng cánh tay lên, dùng sức ngửi.

Không để ý tới Từ thần biến thái kia, hắc nhìn thẳng cánh cửa dính đầy máu trước mắt "Ngài còn không tính ra sao Madame Red?"

Tiếng giày cao gót lạnh lẽo vang lên, một thân quần áo đỏ rực diễm lên từ trong cửa bước ra, giống như Grell, trên người Madame Red đã có không ít vết máu.

"Ah, hoá ra là cháu trai đáng yêu của ta!"

"Nếu có lựa chọn, con mong rằng ở phía sau cánh cửa sẽ không phải là dì, dì Angelina!" Hắc mệt mỏi xoa mi tâm.

"Điều này thì không thể rồi, ai bảo quan hệ bây giờ của chúng ta là chó săn và con mồi đâu!" Madame Red mỉm cười, khoanh tay dựa cửa nhìn hắc "Tuy nhiên con có thể nhìn rõ được thân phận của Grell, điểm ấy khiến cho dì rất kinh ngạc."

"Nhìn rõ nhưng lại không có cách nào để dì vứt bỏ hắc, dẫn đi ra khỏi vực sâu vạn trượng. Vậy thì nhìn rõ có tác dụng gì?" Hắc bất đắc dĩ trả lời, biểu cảm lộ ra sự tang thương, bị ai như đã trải qua mấy đời người.

"Con không hề giống một đứa trẻ, Ciel." Madame Red giật mình, hoảng hốt nhìn hắc "Từ nhỏ, con đã phi thường thông minh, những việc mà chỉ đứa trẻ mười tuổi có thể làm thì con lúc ba tuổi đã có thể xuất sắc hoàn thành. Ánh mắt của con không hề ngây thơ mà lộ ra sự thành thực như một người trưởng thành khiến cho người ta phải kinh sợ!"

Sebastian nhìn hắc đang trầm mặc, đôi mắt đỏ tươi hiện lên chút sự khác thường hiếm thấy.

"Con nghĩ rằng con nguy trang rất giống chứ!" Hắc nở nụ cười tự giễu, con mắt màu lam chỉ còn lại một mảnh lạnh như băng.

"Thân là người nhà của con, không ai so với chúng ta hiểu rõ con nhất, nhưng mà..." Madame Red móc ra chủy thủ sắc bén, tay áo đỏ như lửa giờ lên lạnh lùng "Ngày cả như thế đi cũng không cho phép con cướp đi thứ quý giá của chị ấy!"

[Mỹ: Edit xong cũng không hiểu Ciel cướp gì của chị bà luôn?]

"Thiếu gia!" Sebastian cả kinh, vừa muốn chạy đến lại bị Grell ngăn lại.

"Đừng vội thế chứ Sebastian, nên để Madame Red giáo huấn đứa nhỏ đáng ghét kia chút đi! Còn hai chúng ta mau tới trải nghiệm tình yêu nào!" Grell cầm cửa điện, hướng Sebastian hôn gió một cái.

Sebastian nhủ mày "Ta nghĩ vẫn là không cần!" Hắc cũng không có hứng thú cùng biến thái nói chuyện yêu đương. Cho dù là có hứng thú cũng là cùng với người khác.

Đôi mắt đỏ tươi lơ đãng quét mắt về phía thiếu niên kia. Vô tình bị Grell nhìn thấy sợ hãi.

[Mỹ: Úi úi để ý ai kia kia.v]

Không phòng bị, Grell nhanh chóng đi lên, vung cửa điện, tiếng động cơ ồn ào trong khung cảnh yên tĩnh vô cùng chói tai.

"Dừng tay lại đi dì Angelina, dì không đánh được con đâu!" Nhẹ nhàng né tránh chủy thủ của Madame Red, hắc thở dài khuyên nhủ, con mắt màu lam hiện lên một tầng phức tạp. Hắc chưa bao giờ biết nguyên lai Madame Red ghét hắc như vậy.

"Mấy quả nhiên là quái vật mà! Nếu mày không sinh ra là tốt rồi!" Madame Red điên cuồng gào to, đôi mắt đỏ vốn đẹp lộng lẫy giờ chỉ còn sự tức giận,

đáng sợ khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Xem ra hẳn không có cách nào làm cho Madame Red quay đầu rồi.

Ngực khẽ đau nhói một cái, hẳn chợt cười khổ, ngưng lại mọi hành động, tùy ý để Madame Red nắm chặt cổ tay hắn, ánh sáng chói lóa từ cây chùy thủ trong tay nàng khẽ ánh lên.

Đây là tình tiết trong tác phẩm, hẳn âm thầm tự nhủ chính mình, cho dù thế nào hắn vẫn không thể ra tay. Bởi vì hắn muốn thực hiện lời hứa lúc nhỏ của mình, giải cứu Madame Red.

"Thiếu gia!" Bên tai bỗng truyền đến âm thanh kêu gọi hoảng hốt của Sebastian. Con mắt màu lam khẽ mở nhìn cảnh tượng trước mắt.

_ Spoil chương sau: _

Ciel vì Sebbie bị thương mà cảm kích chiến đấu, lộ ra một nửa thực lực.

Nhân vật bí ẩn xuất hiện, thân phận Ciel sẽ bị vạch trần?

Bạn đang đọc truyện [ĐN Hắc Quân Gia] Chủ Nhân Của Ta Là Tử Thần được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8-2: Cái chết của Madame Red [trung]

Đôi lời editor: trong chương này có rất nhiều chiêu thức của Bleach dù Mỹ chưa từng coi cái này nhưng vẫn sẽ cố gắng dịch sát nghĩa hoặc không là giữ nguyên.

Máu tươi tuôn ra ồ ạt trên nền cỏ như khắc họa nên bức tranh ma mị màu đỏ thẫm.

"Sebastian!" Hắn mở to mắt khiếp sợ nhìn quân gia vì mình mà không tiếc mất đi một cánh tay để lao tới cứu hắn.

Sebastian, hắn mất trí rồi sao? Hắn có biết rằng hắn đang làm điều ngu ngốc gì không?

Bỗng Ciel ngăn người nhìn quân gia không ngừng thờ dốc, ý nghĩ lập tức dừng lại. Nhưng mà tại sao vừa nãy hắn lại đi quan tâm đến ác ma vô cảm này cơ chứ.

Ciel ngơ ngác nhìn quân gia đến xuất thần.

Cho dù cả người đầm máu, Sebastian vẫn vô cùng bình thản, không hề có chút chật vật, tuần mỹ và cao quý như bình thường.

"Thiếu gia " Sebastian liếc mắt thấy Ciel thất thần nhìn mình, bỗng nhiên trong lòng cảm thấy có chút vui sướng, khoé môi bất giác cong lên nở nụ cười ấm áp.

|Mỹ: đại gái quá anh ơi>|

"Ngu ngốc" Hắn lấy lại tinh thần, cúi đầu thăm mắng một câu. Những từ này không biết là đang nói cho hắn nghe hay là cho Sebastian nghe.

"Quả nhiên, ta vẫn không làm được!" Madame Red buông chùy thủ xuống, hai tay run run "Con trai của chị gái ta dù có quái dị thể nào thì vẫn là con của chị ấy. Ta không thể nào xuống tay được!"

"Bà làm cho ta quá thất vọng rồi Madame Red! Rõ ràng đã giết nhiều nữ nhân như vậy mà vẫn không hạ thủ được với một đứa trẻ yếu ớt!" Từ thần Grell tức giận, giờ của điện lên chuẩn bị giết nàng. Ngay lập tức một thân ảnh nhỏ bé quý nị nhanh chóng đi đến chỗ họ, nhẹ nhàng như tiếng nước trong cảnh đêm, chỉ nghe xoát xoát hai tiếng, cửa điện trong tay Grell đã bay ra ngoài.

"Đừng có mà diễn trò Grell!" Nắm lấy tay Madame Red nháy mắt di chuyển đến chỗ Sebastian, hắn lạnh lùng nói.

"Thiếu gia!" Không chỉ có Madame Red mà ngay cả Sebastian cũng kinh ngạc. Bởi vì tốc độ này con người không thể nào làm được.

"Ciel Phantomhive! Người cư nhiên dám đá bay bảo bối của ta!" Không biết từ nơi nào lấy ra chiếc khăn tay màu hồng yếu điệu, Grell ai oán cắn khăn xả giận. Tên nhóc này suốt ngày cứ thích phá hư chuyện tốt của hắn. Ở dinh thự Phantomhive, bản thân mình giả dạng đã cực nhọc lại còn bị hắn che lên che xuống, hơn nữa công việc còn nhiều hơn so với ba tên người làm nhân loại ngu ngốc kia, làm vỡ bát đĩa liên phạt đứng trog nước lạnh. Xin nhờ, lúc này Luân Đôn đã gần tới mùa đông rồi đó, cho dù có là Tử thần thì cũng biết sợ lạnh. Vì thế Grell đã sớm cùng Ciel kết thù sâu đậm.

"Món đồ chơi tệ hại đó người đáng lẽ phải ném nó sớm hơn! Hay là người muốn trở thành nhà làm vườn tiếp tục." Hắc lạnh lùng cười, đùa cợt nói.

"Người...người..." Tuy nhiên về mặt của Ciel lại khiến Grell nhớ về chuyện lúc trước, bởi vì tức giận hắn nên Grell lẳng lặng cố ý cắt hết toàn bộ lá tron vườn, kết quả vẫn bị Ciel phát hiện, phạt treo ngược trên cây quỳên một buổi tối. Bất hạnh thay, tối đó lại có mưa tầm tã không ngừng khiến hắn ướt như chuột lột. Mà sáng hôm sau, Ciel lại dùng về mặt đùa cợt này nhìn hắn như đang nhìn một món đồ chơi thú vị.

"Tên nhóc đáng chết này, hôm nay ta nhất định phải giết người!" Càng nghĩ càng tức giận, Grell nổi trận lôi đình cầm cưa điện lên nhất quyết phải giết chết Ciel để trừ cảm phiền.

"Thiếu gia"

"Người đang bị thương tốt nhất đừng nên cử động, mất máu nhiều sẽ chết đó!" Hắn không quai đầu lại, khoé miệng nâng lên chút khinh thường tà mị "Huống chi ta cũng muốn nhìn xem thực lực bây giờ có đủ để đánh tên biến thái này không?"

Mấy năm nay, từ khi cảm nhận được linh lực quay trở lại, hắn vẫn luôn chăm chỉ tu luyện không lười biếng đợi đến thời điểm thích hợp liền sử dụng.

Sebastian ngẩn ra, lập tức cười khẽ một tiếng, vui vẻ nhìn chằm chằm bóng lưng nhỏ nhắn kia.

Thiếu gia đây là đang quan tâm hắn sao?

Bùng nổ linh áp che dấu đã lâu, Ciel nắm chặt Thừa Ảnh kiếm. Dưới màn đêm tối, bàn tay trắng nõn đang cầm kiếm khẽ chuyển động vô cùng nhanh, nếu như không có thị lực kinh người chỉ sợ sẽ không nhìn ra được.

Nháy mắt di chuyển tựa như một con gió xẹt qua bên người Grell. Nếu chú ý kỹ sẽ thấy kì thực lúc hắn đi qua người tên kia đã nhẹ nhàng đâm hai nhát vào ngực và lưng của Tử thần.

"Đau quá! Đau quá! Người đây là dùng chiêu thức quái quỷ nào vậy?" Xoa ngực, Grell oai oái la to lên lùi về sau cả một khoảng cách xa Ciel ra.

"Thuần di quỷ, một loại kĩ năng công kích bằng cách di chuyển vô cùng nhanh, sau khi đi đến chỗ đối phương thì liền đâm vào yếu điểm phá thùng phòng ngự của kẻ thù." Tuy nhiên, lực lượng hắn vẫn còn quá yếu, nếu như là lúc trước thì một đòn này đã đủ giết chết người kia rồi, chứ không phải nhìn Grell chỉ bị thương.

Hắn nhìn Thừa Ảnh kiếm trong mắt hiện lên vẻ hài lòng và thích thú.

Thanh kiếm này quả thực vô cùng xứng đáng khi nằm trong bảng thập đại danh kiếm cổ truyền ở Trung Quốc. Chém sắt như chém bùn, khí thế uy áp cực hạn, chỉ cần cầm nó trong tay liền cảm thấy kích thích muốn chiến đấu.

"Cái gì thế? Nghe hoàn toàn không hiểu gì cả. Với lại chiêu thức chẳng xinh đẹp tí nào?" Grell bắt nhả ngoáy lỗ tai, khinh thường.

"Vậy sao?" Phút chốc giờ tay lên, hắn nhanh chóng ngâm xướng "Quân vương trên cao, huyết nhục mất nà, vạn vật khởi bạo. Chân lý cùng tiết chế không biết tội mạng vách tường. Phá đạo cấp 33, ngọn lửa tro tàn!"

Đôi mắt màu đỏ tươi loé lên tia quang mang, Sebastian nhanh tay bắt lấy Madame Red kéo qua một bên cách xa bọn họ. Chỉ nghe oanh một tiếng khủng khiếp, một vài căn nhà gần đó đã trở thành đồng phế tích.

Hắn thở một hơi gấp gáp, giả vờ trấn định. Quả nhiên nếu như lúc trước đọc ma chú này, hắn cũng sẽ không chột vật đến như thế này. Hơn nữa công kích này còn chưa đạt được một nửa linh lực quý đạo, xem ra sức mạnh của hắn vẫn chưa khôi phục triệt để.

Một thân ảnh đen sì từ dưới đồng phế tích bò ra, Grell vẫn không hề bị thương tí nào cả đương nhiên nếu chúng ta bỏ qua cái mớ bụi đen trên người hắn thì sẽ càng hoàn mỹ hơn.

"Mẹ kiếp, đây rốt cuộc là cái gì vậy?" Grell vừa nói vừa ho ra đám tro bụi trong miệng mình, chỉ tay vào hắn hét lớn "Làm sao con người như người có thể sở hữu được năng lực này?"

"Không liên quan tới người!" Hắn khinh thường cười chọc tức người.

"Tức quá, tức quá!" Grell gãi loạn mái tóc đỏ của mình hệt như tổ gà, đứng một bên bực bội hét lên "Vì sao Sebastian lại có vị chủ nhân tà ác như người chứ, so với ác ma còn ác độc hơn trăm lần!"

"Cảm tạ!" Hắn vui vẻ nhận lời "khen" từ Grell.

"Thiếu gia" Thừa lúc không có đánh nhau, Sebastian dẫn Madame Red đến phía sau hắn, thanh âm vẫn mị mị như cũ.

"Ciel, rốt cuộc đây là chuyện gì vậy?" Sebastian im lặng nhưng Madame Red lại không được như vậy "Con là ai? Vì sao lại có sức mạnh kì lạ như thế?"

"Di Angelina!" Hắn không xưng hô là Madame Red mà dùng cách gọi thân thiết trong gia đình. Con mắt màu xanh ngọc bích như mặt hồ rộng lớn êm ả "Nếu con chính là một con quái vật thì di sẽ đối đãi con như thế nào?"

Madame Red ngăn ra.

"Chính như lời di nói, con không phải thiên tài. Cho dù thông minh ra sao cũng sẽ kém người trưởng thành nhưng..." Hấn ngừng lại một chút, thản nhiên nói "Nếu như con đã sống hơn hai trăm tám mươi một năm thì cho rằng con vẫn sẽ là một đứa trẻ?"

"Cái gì?!" Lời vừa nói ra, không chỉ Madame Red ngạc nhiên mà ngay cả Sebastian cũng ngăn ra, trong mắt không che dấu được kinh ngạc.

[Mỹ: ảnh ngạc nhiên vì cái khác:)))]

"Không có chuyện gì là không thể xảy ra cả, giống như ta thôi! Một giây trước còn là tử thần đang thi hành nhiệm vụ ở Soul Society*, một giây sau liền bị đưa đến đây trở thành Ciel Phantomhive." Hấn thoải mái kể lại câu chuyện.

*Soul Society: thành phố linh hồn (thị hồn giới)

"Soul gì cơ? Người có thể nói dễ hiểu hơn không?"

"Quả nhiên ta không nên hy vọng là kẻ ngốc như người hiểu!" Hấn giả bộ bất đắc dĩ thở dài, đôi mắt loé lên tia giả hoạt.

"Người đây là ý gì?" Grell giận đến dậm chân.

"Nói đến thế mà người vẫn trì hoãn thì người đúng là Tử thần ngu ngốc nhất ta từng gặp!" Hấn nhún vai, ánh mắt toát lên vẻ tội nghiệp.

"A! Chán ghét, chán ghét!" Grell cắn khăn tay, kêu lên "Người thật sự rất đáng ghét Ciel Phantomhive, nếu không vì diễn kịch cho người ta đâu cần phải giấu sắc đỏ yêu thích của ta mà mặc đồ đen sì!"

Cửa điện lần nữa hoạt động, âm thanh chói tai vang lên khó chịu.

"So với màu đỏ ta vẫn thích màu tím và màu lam hơn!" Hấn bình thản nháy mắt di chuyển né tránh công kích, tiếp tục đâm chọc tử thần nào đó "Hơn nữa ta thấy nam nhân thích màu đỏ rất biến thái, chỉ có loại ẻo là như người mới thích nổi màu này..."

[Mỹ: đây chỉ là ý kiến chủ quan của tác giả:~v]

"Éo là thì thế nào? Nếu như Sebastian thích kiểu này ta cũng không ngăn ngại mà làm nha." Grell nhảy ra xa rồi dừng lại, ném tới chỗ quản gia một cái hôn gió.

[Mỹ: pray for Grell.-.]

Vốn đang đứng im chột rùng mình một cái, Sebastian trực tiếp lơ đi tử thần ái muội kia, đôi mắt chăm chăm nhìn vào thiếu gia nhà mình, giống như trên thiên địa này chỉ có bọn họ tồn tại.

"Người không ngại nhưng ta ngại!" Lại lần nữa dùng kỹ năng thuần di, hấn cầm Thừa Ảnh kiểm hướng đến chỗ Grell mà công kích. Bóng dáng ma mị như ảo ảnh khiến Grell thân là tử thần cũng phải nâng cảnh giác lên vạn lần.

Vũ khí họ chạm vào nhau, loé lên nhiều tia lửa đỏ rực, đốt sáng lên một góc tối khiến trận chiến ngày càng gay cấn hơn bao giờ hết.

"Tuy rằng ta cũng không ưa gì kẻ kia nhưng dù sao hấn vẫn là quản gia của ta." Hấn lãnh đạm nhìn Sebastian đứng ở kia, lạnh lùng nói "Nếu bởi vì người quân quý làm phiền khiến hấn mắc lỗi trong công việc thì chẳng phải ta bị tổn thất sao?"

Đôi môi nở nụ cười mê hoặc yêu nghiệt, đôi mắt đỏ tươi vì lời nói ai kia khề neo lại vui sướng, giống như con hồ ly đang cười trộm.

"Thiếu gia xin cứ yên tâm, thân là quản gia nhà Phantomhive, mệnh lệnh của ngài là tất cả của ta. Còn về những thứ khác tôi không quan tâm!"

[Mỹ: kiểu như thân thể ta là của ngài nhĩ>]

Này, người đây là có ý gì? Hấn trừng mắt nhìn người kia.

"Sebastian, đừng ác độc như thế! Uống phí tâm tư của..." Grell không thể nói được nữa bởi vì lúc này bàn tay của Ciel đã đặt lên bờ vai hấn khiến Grell có chút hoảng hốt.

"Phá đạo cấp 4, bạch lòi!"

Từng tia sét dài đánh xuống chỗ Grell, cả thân thể cảm nhận dòng điện chạy khắp người khiến hấn bất động không thể di chuyển.

Xem ra năng lực của hấn vẫn chưa khôi phục hoàn toàn, chỉ có thể dùng mỗi phá đạo. Trên trán chảy ra mồ hôi dày đặc, hô hấp dồn dập khó thở.

Linh lực, hết sạch rồi sao?

Xung quanh bắt đầu mơ hồ, thân thể khẽ run lên, khí lực toàn thân như bị rút sạch, bần rùn tay chân.

"Thiếu gia" Nhìn thấy sự bất thường của hắn, Sebastian vừa định tiến lên đỡ thì một bóng dáng màu tím so với hắn nhanh hơn đã tóm lấy Ciel sắp ngã xỉu.

"Kaimi!!!"

"Chị..." Hắn không thể tin được mở to mắt, khiếp sợ nhìn nữ tử tóc tím mắt vàng, con mắt màu lam mờ mờ, nhiễm một tầng nước long lanh.

"Cuối cùng cũng gặp được chị!" Ciel rơi lệ ướt đầy mặt.

_ Spoil chương sau: _

Nhân vật trong Bleach xuất hiện

Bạn đang đọc truyện [ĐN Hắc Quân Gia] Chủ Nhân Của Ta Là Tử Thần được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8-3: Cái chết của Madame Red [hạ]

Ciel không ngờ rằng Yoruichi thế nhưng lại đến thế giới này.

"Kaimi, rốt cuộc chị cũng tìm được em!" Ôm chặt thiếu niên trong lòng, hai mắt Yoruichi cũng nhiễm lên một tầng nước mắt.

"Sau khi Rangiku nói linh áp của em biến mất tại Soul Society, chị đã buộc Kisuke tìm kiếm tung tích em khắp nơi. Nhưng mà, cho dù là lật khắp cái Soul Society hay là đào tung cả Hư Quyền thì chúng ta vẫn không tìm được em thậm chí ngay cả phản ứng với linh lực cũng không có. Một hệ thống nói rằng, tại chỗ em biết mất còn dư lại một ít ma lực không thuộc về không gian này. Vì thế, Kisuke đã thử nghiên cứu về thứ này, phát hiện ra em đã bị hút tới một không gian khác. Mấy năm nay, em sống thế nào? Linh hồn có bài xích với thân thể này không?"

Nói xong, Yoruichi giờ trò như là kiểm tra thân thể.

"Chị..." Mặt hắn đỏ lựng lên gần bàn tay không an phận kia lại, khẽ nói "Hiện tại em là nam đó!"

"Nam thì sao? Linh hồn của em vẫn là em gái bảo bối Kaimi của chị, quý tộc mỹ nhân tuyệt sắc của Tịnh Linh đình!" Yoruichi cười ngay không sợ chết đứng, tay tiếp tục sờ loạn ăn đậu hũ của hắn.

Sebastian nhìn cảnh tượng kia, khoé miệng có chút co giật.

[Mỹ: chị dẫu anh đấy! Đừng quánh bậy:v]

"Yoruichi, ta nghĩ con bé không thích người sờ mó nó như thế đâu!" Từ trong một góc tối, một nam nhân đội chiếc nón màu xanh biếc hoa văn đơn giản, áo khoác dài màu đen phủ kín cả người, trog tay cầm cây gậy chống bằng gỗ, tiểu sải bước ra. Vừa đến nơi liền tháo mũ xuống để lộ ra mái tóc bạch kim sẫm màu.

"Đã lâu không gặp, Kaimi." Urahara nhìn người đang nằm trong lòng Yoruichi, khoé miệng cười ôn nhu.

"Anh Kisuke!" Lại thêm một người quen xuất hiện trước mặt cô.

Nhìn người anh trai kết nghĩa lúc nào cũng cưng chiều mình, Ciel chống đỡ thân thể suy yếu của mình, vội vàng đi đến trước mặt Urahara. Vì không có Yoruichi đỡ lấy, hai chân lập tức mềm nhũn, thân thể theo quán tính ngã về phía trước.

Urahara nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy thiếu niên kia, đầu khẽ đụng vào trán hắn "Đã lớn rồi vẫn còn hấp tấp như vậy!"

"Nào có, em là cao hứng khi thấy anh đấy chứ!" Hắn chu môi bất mãn lên tiếng, khôi phục biểu tình thoải mái trước hai người bọn họ.

Ở Soul Society, Shihouin Kaimi chính là thiếu nữ phi thường cao quý, tính cách điềm nhiên, an tĩnh, cử chỉ tao nhã, gần như được biết đến là tiểu thư quý tộc điển hình nhất ở Tịnh Linh đình. Nhưng ít ai biết cô thực chất lại một người mê ờ ào. Có lẽ bởi vì mang theo trí nhớ kiếp trước, khi thấy bản thân trở thành Shihouin Kaimi liền tự động biến mình thành thực nữ ưu nhã. Nhưng sau khi gặp Yoruichi phóng khoáng, Urahara thông minh nhưng lười biếng, tính cách bom hên giờ của Byakuya cùng với Kaien tùy tiện, tích cách hoạt bát ẩn giấu của Kaimi liền bộc lộ rõ ràng.

Thẳng đến trăm năm sau, vào lúc Yoruichi và Urahara bỏ trốn tới nơi khác, nhà Shihouin xuống dốc không phanh, tính cách điềm đạm, an tĩnh kia lần nữa xuất hiện trên mặt cô. Bởi vì nhà Shihouin tương lai hi vọng rằng đứa nhỏ nhà bọn họ phải là một người trưởng thành và cao quý.

"Ai nha, thật là đau lòng mà! Không nghĩ tới Kaini lại không hào hứng với chị ruột mà lại là đại thúc xấu xí này!"

-.|||

"Yoruichi, ta điểm nào giống đại thúc!" Urahara bắt đầu lên tiếng "Ta chính là soái ca tuần mỹ phi thường đây!" Nói xong Urahara còn tự kỷ vén tóc lên.

"Đẹp trai khi mốc! Ngược lại ta thấy vị soái ca này còn đẹp hơn cả người!" Yoruchi ngả ngón xoa cằm quần gia trêu ghẹo nói.

Hắn sắp té xỉu rồi, từ khi nào chị Yoruchi lại hào sảng tới như thế này cơ chứ.

"Ciel, con đây là đang nói chuyện với ai?" Madame Red ngờ ngạc nhìn hắn, đôi mắt đỏ hiện lên tia ngây thơ.

"Di Angelina, chẳng lẽ đi không thấy họ sao?" Hắn sợ sệt nhìn Yoruchi và Urahara.

"Ý con là con đang nói chuyện với nam nhân đội nón xanh kia sao?"

"Nàng không thấy ta vì ta không có xuyên thân thể như Urahara..." Hiểu rõ nghi ngờ của hắn, Yoruchi nhún vai giải thích "Hơn nữa ta cảm thấy ta vẫn thích thân thể của mèo hơn!"

"Đã tìm được rồi, người xâm nhập!" Trên một toà nhà cao vút, nam nhân mặc tây âu đen, gương mặt lạnh lùng, trên tay cầm vật dụng làm vườn kì lạ, cao ngạo nhìn Yoruchi và Urahara, mắt kính trong suốt loé lên tia phản quang rất nhanh rồi biến mất.

"William, William, mau tới cứu ta!" Grell vui mừng hô to.

Dường như không hề chú ý đến "sinh vật" kì lạ màu đỏ kia, William bình thần dùng vật cắt cỏ đẩy gọn kính đang phủ xuống mũi của mình, bình thần yêu cầu "Nói tên của các người, người xâm nhập!"

"Oh, người là đang nói ta sao soái ca?" Yoruchi hứng thú liếc mắt đánh giá William, trong miệng chắc chắn vài tiếng "Hoàn toàn không thua kém Byakuya, em nói xem Kaini, cảm thấy nam nhân này thế nào?"

"Em ghét mấy tên đeo mắt kính." Điều này khiến hắn nhớ về Aizen đại phúc hắc kia.

"Ừm, chị cũng ghét mấy tên như thế!" Có vẻ cũng đang nghĩ đến Aizen, Yoruchi nhíu mày "Những người như thế bên ngoài mặc dù lịch sự nhưng bên trong lại đen tối, âm hiểm vô cùng."

"Đúng thế, ngay cả đại thiên tài nhà Shihouin là chị và anh Kisuke tài giỏi cũng mắc mưu hắn!" Hắn giả vờ gật đầu trêu chọc nhưng lời còn chưa dứt đã bị vỗ một cái trên đầu.

"Đau quá ỢvỢ" Nước mắt rùng rùng từng mắt nhìn chị gái của mình.

"Đau lắm sao?" Một bàn tay to lớn ấm áp vỗ nhẹ đầu hắn, giúp hắn xoa vết sưng đỏ. Urahara cung chiêu ghé sát lỗ tai hắn hỏi.

"U...u" Vẫn là anh Urahara tốt nhất, hắn cảm thấy mũi mũi rúc vào trong lòng Urahara. Không hề chú ý tới ánh mắt của quần gia.

Xem ra thiếu gia dường như đã quên đi sự tồn tại của hắn rồi.

Đôi mắt màu đỏ tươi nguy hiểm nhíu lại.

[Mỹ: Đừng mạnh động anh, giờ mắt mắt sau được ăn no (๐▽๐)]

"Chuyện cũ năm xưa bây giờ nhắc lại làm gì?" Giả vờ như không thấy ánh mắt của thiếu niên, Yoruchi lười nhác ngáp một cái "Ta nói này soái ca, người đứng trên đó không thấy một sao? Muốn hay không ta lôi người xuống đây?" Vừa dứt lời, Yoruchi đã biến mất.

Hai thân ảnh một tím một đen trong không trung nháy mắt giao nhau, tốc độ vô cùng nhanh hết như tia chớp khiến người ta cảm thấy một trận hoa mắt nhức đầu.

Tuyệt kĩ thuật di của Yoruchi quả không hổ danh được xưng là đệ nhất ở thi hồn giới, so với hắn hiện tại không biết mạnh mẽ hơn bao nhiêu lần. Nghĩ vậy, đáy mắt Ciel có chút âm đạm.

"Tuy rằng Yoruchi là thiên tài thuật di nhưng quỹ đạo của em so với nàng cũng không hề kém cạnh thậm chí là vượt bậc hơn rất nhiều. Tessai đã từng nói, em chính là quỹ đạo thiên tài trăm năm khó gặp ở Soul Society, nếu tham gia huấn luyện, cấp bậc sẽ tăng lên rất nhanh!" Dường như biết suy nghĩ của hắn, Urahara ôn nhu xoa mái tóc lam của Ciel, trêu mếu cười.

"Quỹ đạo của em hiện tại không có như lúc trước! Với lại thân thể em bây giờ ngay cả quỹ đạo cấp ba mươi ba còn chết lên chết xuống làm sao có thể tăng cấp được..." Hắn cười khò lắc đầu.

"Em nên nhớ em chính là Shihouin Kaini không bao giờ chịu bỏ cuộc, huống chi thân thể hiện tại thì thế nào?" Urahara buồn cười nhìn hắn, thân thiết chạm mũi hắn "Chẳng qua là linh hồn em bị giam trong thân thể này thôi, chẳng lẽ em không tin tưởng kĩ thuật của anh?"

"Ý của anh là..." Hai mắt Ciel bỗng sáng lên nhìn chằm Urahara "Anh có biện pháp biến em trở lại như cũ?"

"Em đoán xem." Urahara cười thần bí.

"Thật tốt quá!" Hân vui mừng reo lên.

Trong lúc bọn họ nói chuyện, trận chiến của William với Yoruichi cũng sắp chấm dứt.

"Thân thù rất tốt!" William lui về phía sau vài bước, liếc nhìn Yoruichi đầy tán thưởng.

"Tất nhiên, ta chính là được xưng đệ nhất thuận di ở thi hồn giới, không một tốc độ của tử thần nào có thể so với ta."

"Tử thần sao?" Sebastian nhìn thiếu gia nhà mình trong lòng Urahara cười đến vui vẻ sáng lạn hoàn toàn khác với hình tượng lạnh lùng mọi ngày.

Đôi mắt màu đỏ hiện lên tia âm trầm.

"Đúng vậy, cho dù là tử thần hay sau khi bị trục xuất, chúng ta cũng không phải là con người. Được tự do đi lại và mua bán!"

"Mua bán?" William nhúm mày.

"Cửa hàng Urahara." Yoruichi tà mị cười, hướng William vẫy tay "Nếu rảnh thì tới cửa hàng ta tham quan nhé soái ca!"

"Nếu có thể, ta sẽ đi!" Mặt William không chút thay đổi, kì lạ là hân cũng không tiếp tục truy vấn sự xuất hiện Yoruichi và Urahara nữa mà ánh mắt lại hướng đến Madame Red.

"Angelina Durless, danh xưng là Madame Red, vốn người không nên xuất hiện trong danh sách tử vong nhưng vì người nào đó nên ta đành phải lấy đi linh hồn của người!"

"Chờ một chút!" Hân lớn tiếng đánh gãy lời nói của William, sốt ruột hỏi "Nếu đã không có sao còn phải lấy linh hồn bà ấy."

"Con người thì đừng nên xen vào chuyện của Tử Thần." William lạnh lùng đẩy mắt kính.

"Ta không phải là con người." Urahara đặt hân xuống đất, con mắt màu lam tinh xảo như đá quý mờ to, hiện lên chút giảo hoạt "Xin tự giới thiệu, ta và các người chính là cùng chung một thân phận Tử thần- Shihouin Kaimi thành viên thứ sáu của đội số mười ba thủ hộ thi hồn giới."

"Cái gì?" Grell cùng Madame Red kinh sợ hô lên.

Đôi mắt ánh lên tia khó hiểu, William liên tục lật cuốn sách trên tay, tiếng xoạt xoạt của trang sách vang lên trong màn đêm yên tĩnh khiến ai cũng chú ý.

"Ciel Phantomhive, năm nay mười hai tuổi, cha mẹ tử vong trong trận hỏa hoạn, cuộc sống mấy năm nay đều luôn xuất hiện ở trong sổ sinh tử, vì sao lại không có dấu vết xâm nhập của người." William cũng hết sức ngạc nhiên.

"Có lẽ bởi vì vào thời điểm ta mở mắt ra cơ bản đã là một đứa trẻ sơ sinh yếu ớt." Hân nhu hoà cười, gương mặt nhỏ nhắn tinh xảo nhiễm một chút cay đắng.

Sebastian đứng im lặng, mái tóc đen mềm che khuất đôi mắt đỏ khiến người khác không thể biết hân đang nghĩ gì.

"Kaimi là ta mà Ciel cũng là ta, những người vũ nhục, khinh bạc Ciel, ta đều sẽ nhớ kĩ trả lại đủ món nợ này cho họ!" Hân nhếch môi, cười ngao nghể hết như một vị thần cao quý.

Quần gia nở nụ cười mê hoặc, đôi mắt đỏ rực yêu nghiệt nhìn chằm chằm vào thiếu niên kia.

Thiếu gia ta có nên may mắn khi ngài có lúc cần ta không?

"Giỏi, không hổ là em gái của Shihouin Yoruichi ta!" Yoruichi tán thưởng vỗ vỗ bờ vai của hân.

"Tuy nhiên..." Mắt vàng khê đảo qua, tà ác liếc nhìn Ciel, bàn tay véo hai bên má trắng nõn phẩn nộn "Chị nói này, mặc dù em đang ở trong thân thể nam nhi nhưng vẫn rất xinh xắn đáng yêu nha! Muốn hay không hai chị em ta chơi đùa vài cái..."

--|||

Mọi người ở đây nhin không được nhỏ mở hôi lạnh. Nữ nhân này chuyện như thế mà cũng nghĩ ra được.

"Chị à" Ciel dờ khóc dờ cười nhìn chị gái mình, gương mặt lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

"Chị đây cũng vì sợ em sau này không gả ra ngoài được thôi. Tên nhóc Byakuya kia không hiểu nên mới không biết quý trọng bảo bối của chị!" Yoruichi vui vẻ sờ da thịt trắng hồng, hân không thể đem hân ôm vào người dùng sức mà cọ cọ mà thực thể thì nàng cũng đã làm như thế rồi.

A! Em gái nhỏ của nàng quả thật là đáng yêu mà, không hổ danh là đệ nhất mỹ nữ ở Tinh Linh đình, thậm chí dù ở trong thân xác nam cũng dễ thương đến mất máu. Yoruichi nghĩ nếu có thể đem Kaini về mọi người nhìn thấy thì tốt quá.

"Ồ...ô.." Hấn sắp ngạt thở chết rồi, hình như cũng chỉ vào lúc này hấn mới nhớ đến vị quân gia của mình.

Xem ra thiếu gia rất vui vẻ!

Đôi mắt đỏ tươi nheo lại, Sebastian nhàn nhã nhìn cảnh tượng trước mắt nhưng lại giả vờ như mình nhìn không thấy gì cả. Ủ, hấn cũng không phải là kẻ rộng lượng.

[Mỹ: Quý hẹp hòi ("ΘωΘ")]

"Sebastian đáng chết, trở về xem ta thu thập người như thế nào?" Con mắt màu lam nhìn quân gia đang giả ngu, âm thầm ở trong lòng nhớ kỹ món nợ này.

"Cho dù người có là tử thần thì linh hồn của Madame Red ta cũng phải thu, đó là mệnh lệnh." Giả bộ không nhìn thấy gương mặt trầm xuống của Ciel, William bình tĩnh nhíu mày, mắt kính loé lên tia phản quang.

"Đã như vậy thì, Sebastian!" Hấn lạnh lùng hô tên quân gia, bàn tay mảnh khảnh tháo băng bịt mắt xuống để lộ ra con mắt màu tím mang ma trận kì dị.

"Lấy tên chủ nhân người Kaini, ngay lập tức ngăn cản William thu linh hồn Madame Red!" Hấn tuyệt đối sẽ không để tình tiết trong tác phẩm xảy ra.

"Yes, my lord." Quân gia tao nhã cúi người, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên mu bàn tay của hấn.

[Mỹ: chắc chắc sói già (ಽಽಽ)]

Người này, lên con thần kinh à, đang làm cái quái gì vậy? Lòng mày nhíu lại, khoé miệng có chút run rẩy.

"Thật là đẹp trai mà!" Hai mắt Yoruichi toả sáng.

"Không đẹp bằng ta." Vuốt râu ria xồm xoàm ở cằm, Urahara kiêu ngạo gật đầu. Đôi mắt nhìn thiếu niên kia chợt loé lên tia giảo hoạt rồi biến mất.

Vào lúc quân gia và tử thần chuẩn bị chiến đấu, Madame Red vốn đang im lặng quan sát mọi thứ bỗng đứng dậy.

"Dừng tay, Sebastian, ta nguyện ý để hấn lấy linh hồn của ta đi."

"Vì sao?" Hấn kinh ngạc hô, nghi hoặc nhìn nàng "Con có thể cứu dì, dì Angelina!"

"Không cần, Ciel." Xoa mái tóc mềm mượt của thiếu niên, gương mặt của Madame Red lộ ra vẻ ôn nhu dịu dàng "Con đã làm rất nhiều việc rồi, dì rất vui về khi có một đứa cháu thông minh và đáng yêu như con, Kaini, à không dì vẫn nên gọi con là Ciel." Madame Red cay đắng cười, đôi mắt đỏ chăm chú nhìn Ciel, bàn tay gầy gò vuốt ve lên gương mặt nhỏ nhắn, cảm thụ áp mang tên huyết thống.

"Ồ trong lòng dì, con vĩnh viễn là đứa cháu bé bỏng của dì, là con trai ngoan của chị ấy. Vì thế Ciel, dù dì đi rồi, con cũng đừng không thấy cô đơn, bên cạnh con vẫn luôn có Sebastian..." Madame Red còn chưa dứt lời thì đã bị Grell từ phía sau đâm cưa điện xuyên qua.

Máu tươi bắn toé lên trong không khí, chảy lên những đoá hoa xinh đẹp, nhuộm đỏ cả khuôn mặt Ciel.

"Madame Red!" Đôi mắt như co rút lại, hấn khiếp sợ nhìn người dì thân yêu của mình từ từ khụy người xuống. Trong lòng đầy phức tạp mang theo dư vị cay đắng không nguôi.

"William, người xem, ta hoàn thành nhiệm vụ rồi nha!" Grell chạy đến chỗ William đang đứng cọ cọ bên người hấn cười lấy lòng, thậm chí người ta có thể thấy cái đuôi xuất hiện sau lưng Grell lắc qua lắc lại luôn rồi.

"Người giết làm người rồi!" William mặt không thay đổi lạnh nhạt nói "Kỳ thực Madame Red không có trong danh sách tử vong, ta chẳng qua chỉ muốn biết thân phận Ciel Phantomhive thôi." William không hề nghĩ tới tên gốc này lại tự chủ trương như thế.

"A!!!" Grell há hốc mồm.

[Mỹ: lạnh chanh quá anh.-.]

"Thiếu gia" Sebastian liếc mắt cúi đầu trước Ciel, chậm rãi hỏi "Ngài muốn báo thù không?"

"Không cần." Hấn vô lực trả lời, khuôn mặt nhỏ tái nhợt, thanh âm thều thào không còn sức sống. Cho dù đã cố gắng, Madame Red cuối cùng vẫn chết dưới cưa điện của Grell, chỉ khác là ở vấn đề thời gian mà thôi.

Đáy vực hắc ám như lần nữa xuất hiện, Ciel cảm giác như có một bàn tay vô hình hung hăng lôi hấn xuống địa ngục vạn trượng.

"Kaini!" Urahara đứng gần đó liền nhận ra sự khác thường của Ciel, cảm nhận được cơn cuồng bạo linh áp trong lòng hấn liền dâng lên cổ bất an sâu

sắc.

"Anh Urahara, em chợt phát hiện... Vô luận trước mặt em xuất hiện hi vọng thể nào cũng sẽ bị ác mộng đập nát, đem mọi hạnh phúc đập đổ, cho dù em đã cố gắng cũng không thể thay đổi được số phận." Ciel lẳng lặng đứng im, đôi mắt lộ ra sự tuyệt vọng, mệt mỏi, thống khổ và cô độc vô cùng.

"Kaimi!"

Hoảng hốt trong lúc đó, hần như nghe thấy tiếng kêu sót ruột của chị mình, hần rất muốn trả lời nhưng dù như thế nào cũng không thể cất tiếng.

Haiz!

Mà thôi.

Một mình hần sống sót đã quen rồi.

Co ro ngồi lại trong góc tối, quanh người Ciel bỗng bị bao phủ bởi mànng hắc ám dày đặc.

Loé lên ánh tím ma mị.

Bạn đang đọc truyện [ĐN Hắc Quân Gia] Chủ Nhân Của Ta Là Tử Thần được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Mê mang

Một tháng sau.

"Quấy rầy." Tiếng nói trầm ổn cung kính vang lên ngoài cửa vang lên, chưa kịp đợi người bên trong đáp trả đã nhẹ nhàng mở cửa. Quân gia thông thả đẩy xe ăn chậm rãi tiến vào.

"Hôm nay bữa sáng là cháo của Trung Quốc, bởi vì thiếu gia hiện không thể ăn đồ quá nhiều dầu mỡ nên ta đã bỏ thêm một quả trứng gà để thiếu gia cân đối dinh dưỡng."

Gương mặt tuấn mỹ nở nụ cười yêu nghiệt, Sebastian đi đến cửa sổ kéo tấm rèm nặng trĩu ra, ánh nắng ấm áp nhất thời tràn vào căn phòng.

"Xem ra khí trời bên ngoài rất tốt, thời tiết thật phù hợp để phơi nắng. Chờ một lát nữa, ta liền ôm ngài đi ra ngoài, như vậy đối với sức khỏe ngài cũng tốt." Quân gia không ngừng lải nhải, nụ cười hoàn mỹ bảo trì ở trên gương mặt giống như tâm tình hần đang vô cùng vui vẻ.

Phút chốc, Sebastian chợt ngừng lại, bởi không còn giọng nói châm chọc đáp trả hần như mọi khi. Căn phòng rộng rãi tĩnh lặng như có thể nghe được âm thanh cây kim rớt.

Không có âm thanh thiếu gia trào phúng, không có biểu tình giận dữ, không ngữ khí ghét bỏ, cũng không có vết cắn của thiếu gia trên tay hần nữa.

|Mỹ: mịe nó, gian tình đầy đầu.v|

Thật lâu sau, tiếng thờ dài vang lên trong căn phòng trắng. Nụ cười của quân gia rốt cuộc cũng biến mất, gương mặt tuấn tú dù không có biểu cảm gì khác nhưng đôi mắt vẫn im lặng nhìn chằm chằm thiếu niên tái nhợt trên giường.

Nếu như không phải còn cảm nhận được hơi thở thiếu niên kia, Sebastian gần như cho rằng thiếu gia của hần đã chết.

Urahara đã từng nói qua, Ciel đây là vì linh áp bỗng nhiên bạo khởi cơ thể phản phệ lại nên mới xảy ra tình trạng hôn mê, nghỉ ngơi vài ngày sẽ không sao. Nhưng một tháng trôi qua Ciel vẫn chưa tỉnh lại, trong lòng Sebastian đã có chút nôn nóng và lo lắng.

Quân gia thờ dài vuốt ve gương mặt trắng nõn của hần, nhưng cảm giác không còn phúng phính như trước nữa mà khô ráp lại hần đi. Bởi thời gian dài không uống nước, nguyên bản làn da trắng hồng đã dần mất đi sự mềm mại, trơn bóng, ngay cả dung nhan cũng chằm chằm không còn vẻ sáng ngời và rạng rỡ.

"Ngài cho rằng như thế này thì ta sẽ ăn linh hồn ngài sao? Chớ quên, nguyện vọng của ngài vẫn chưa thực hiện được, nếu có được thứ mình muốn dễ dàng đến thế thì ta sẽ cảm thấy nó không có ý nghĩa chút nào đâu, chủ nhân!" Sebastian khom người xuống, đôi mắt đỏ tươi nhìn thiếu niên hiện lên tia phức tạp.

Đợi một hồi không có ai trả lời, quân gia rốt cuộc lắc đầu thờ dài, không nói gì nữa. Đứng dậy cầm tô cháo nóng, ăn một ngụm, đỡ thiếu niên dậy, hôn

lấy đôi môi mềm kia để cháp trong miệng mình đi xuống.

[Mỹ: ðù (͡ʊ ͡ʊ)]

Đôi môi non nớt, nứt nẻ lạnh lạnh như băng tuyết mùa đông. Quân gia đặt thiếu niên xuống giường, môi nhện không được tiếp tục dây dưa như muốn truyền hết độ ấm vào miếng môi mềm mại kia.

Quân gia lại ăn thêm một ngụm cháo, giống như vừa nãy, áp môi mình lên môi Ciel truyền cháo xuống. Đợi đến khi cháo trong chén không còn, Sebastian mới chấp nhận buông tha cho đôi môi đã sung đỏ của Ciel.

"Xem ra ngươi cũng có kiên nhẫn đấy, Sebastian!" Giọng nói lười nhác vang lên ở bên cửa sổ, chỉ thấy một con mèo đen nhàn nhả que quẩy đuôi, đôi mắt vàng ánh lên cái nhìn trêu chọc "Ngươi ăn đậu hũ* của em gái ta gần một tháng nay, không thấy chán sao?"

*ăn đậu hũ: ý chỉ sàm sỡ

Quân gia nở nụ cười ôn hoà, tao nhã bước đến cửa sổ, nhẹ nhàng ôm lấy con mèo đen mập mạp kia.

"Sẽ không, tiểu thư Yoruichi! Là một quân gia hoàn mỹ, việc ta phải làm là chiều cố thiếu gia mình thật tốt, đương nhiên nếu kiếm được chút lợi lộc thì ta sẽ không ngại lấy một ít." Quân gia đại nhân sờ bộ lông mềm mượt màu đen của con mèo, khoe môi nhếch lên đầy tà mị.

Từ một thiếu nữ tóc tím hiện ngang biến thành một con mèo đen mập ú biết nói, thực ra thân là ác ma Sebastian cũng cảm thấy có chút kinh sợ. Hơn nữa, tôi tớ ngốc nghếch trong nhà vừa nhìn thấy mèo nói chuyện liền há hốc mồm, cảm như muốn rớt xuống đất, khiếp sợ như nhìn thấy quái vật. Thẳng đến khi hắn nãy ra ý tưởng, nói con mèo này là do thiếu gia phát minh, đám người hầu mới yên lòng, ôm lấy con mèo. Yoruichi đáng thương cứ thế bị Sebastian giao trứng cho ác đề ba người giúp việc ngốc "chăm sóc", sau này mỗi khi nhìn thấy họ, nàng liền theo bản năng chạy trốn biệt tích.

Thoải mái trong lòng ngực ấm áp của quân gia, mèo đen Yoruichi quang minh chính đại ăn đậu hũ của hắn. Dù sao cũng là đồ nhà mình, không hưởng thụ cũng uổng, Yoruichi nghĩ thầm.

Trong thâm tâm Yoruichi, quân gia Kaimi + Kaimi là em gái= người nhà. Vì có kết luận này nên Yoruichi càng không kiêng nể gì mà mỗi ngày đều nằm trong lòng Sebastian, hưởng thụ chăm sóc của mỹ nam ngay cả Urahara còn phải cạ lờ.

"Tuy nhiên, nếu Kaimi không tỉnh lại thì ta e là do vấn đề nằm ở thân xác này!" Đôi mắt vàng quét một vòng thiếu niên nhu nhược nằm trên giường, đáy mắt hiện lên sự lo lắng.

Sebastian ngẩng đầu, suy nghĩ điều gì đó rồi mở lời "Tiểu thư Yoruichi từ nhỏ lớn lên cùng thiếu gia chắc hẳn rất rõ về ngài ấy!"

"Đương nhiên." Yoruichi lười nhác vron lưng, chậm rãi tìm một vị trí thoải mái trong lòng quân gia "Kaimi khi còn bé đã là người hai mặt, bên ngoài lúc nào cũng tao nhã, quý phái và điềm đạm, được giới thượng lưu tôn là chuẩn mực tiểu thư quý tộc. Nhưng bên trong, lại không khác gì ta. Cho đến khi ta rời khỏi Soul Society thì liền cùng em ấy chặt đứt tin tức. Nghe nói đám lão già nhà Shihouin sau khi ta rời khỏi liền đem mọi trách nhiệm áp đặt lên người Kaimi. Từ đó, em ấy thay đổi, rất ít khi cười với người khác. Hơn nữa vì Kaimi không tìm được Trảm Phách đạo của riêng mình, em ấy càng thêm nghiêm khắc với chính mình. Mỗi ngày không ngừng luyện tập, trời còn chưa sáng đã vội thức dậy." Nói tới đây, Yoruichi âm thầm thở dài "Đều là lỗi của ta mới khiến Kaimi khổ sở như vậy!"

"Ta nghĩ thiếu gia không cảm thấy chịu khổ mới đúng." Sebastian xoa nhẹ trán mèo đen dịu dàng cười "Bởi vì ngài ấy muốn bảo hộ người nhà mình nên mới khát khao lực lượng đến thế..."

"A...!" Bỗng nhiên, trên giường truyền đến tiếng rên rỉ nhất thời, hấp dẫn sự chú ý của một ác ma và một mèo đen.

Ciel xui xẻo cảm giác hắn đã chết thì trong giấc mộng của mình hắn lại luôn nhìn thấy một con côn trùng hướng hắn bay tới, lúc hắn liều mạng chạy trốn trong bóng đêm thì con vật ấy liền biến thành con ong mật, chích ngay miệng hắn. Xúc cảm nóng rát cứ thế đánh úp khiến Ciel phải tỉnh lại.

[Mỹ: ong mật (͡x ͡x)]

"Thiếu gia" Quân gia đặt con mèo lên giường, cẩn thận đỡ thiếu niên mới vừa tỉnh ngồi dậy.

"Đau quá!" Hắn không phải hô đói mà là đau.

"Sao vậy Kaimi? Chỗ nào không thoải mái?" Yoruichi lo lắng sốt ruột hỏi.

"Nơi này nè!" Nhìn thấy mèo đen quen thuộc, hắn rung rung chỉ môi mình, uất ức làm nũng "Em mơ thấy ong chích em!"

Ách..

Quân gia ngừng lại, khoe môi hơi run rẩy.

"Em vừa rồi bị Sebastian "đút" đồ ăn đương nhiên là phải đau rồi!" Yoruichi âm thầm cười trộm.

"Chị đang cười gì vậy?" Thanh âm khàn khàn vừa phát ra khiến hắn ngay lập tức hoảng sợ, từ khi nào giọng hắn lại khó nghe đến như vậy.

"Thiếu gia " Sebastian chu đáo rót một ly nước, để ở trước mặt hắn. Bàn tay kia dịu dàng kê gối lên để Ciel thoải mái một chút.

Cầm tách trà trên tay quân gia, uống một ngụm liền cảm thấy cổ họng dễ chịu hơn khi nãy, đôi mắt quét một lượt khắp căn phòng tò mò hỏi "Anh Urahara đâu rồi chứ?"

"Tên đó đang nghiên cứu cách để biến em về như cũ!"

"Vậy tìm ra rồi chứ?" Hắn sốt ruột hỏi, thân thể quay trở về cũng đại diện cho việc hắn có thể khôi phục được linh lực.

Yoruichi không trực tiếp trả lời mà chậm rãi kể "Urahara nói vì linh hồn của em là Tử thần cấp cao nên thân xác này với linh hồn không thể dung hợp được hoàn toàn nhưng mà, mặc kệ dùng biện pháp gì chị với hắn cũng không thể tách linh hồn em ra được!"

"Nếu thế thì phải làm sao... chẳng lẽ em cả đời sẽ mãi ở trong thân thể này?"

"Có sao đâu! Em còn có quân gia bên cạnh chăm sóc mà." Yoruichi ái muội nhìn Sebastian.

"Vấn đề không nằm ở đó mà là em từ nhỏ với Elizabeth đã sớm định ra hôn ước, dựa theo ước định thì sau này lớn lên em buộc phải lấy cô ấy làm vợ!" Nghĩ tới điều này, hắn cảm thấy thật đau đầu.

"Ách... cái này..." Mèo đen chớp mắt vài cái, ngốc trệ vài giây rồi bật cười ha ha "Cưới vợ, ha ha, cưới vợ!" Như nghe thấy câu chuyện cười, mèo đen vui vẻ cười thô bạo ở trên giường đến quay cuồng.

"Không nghĩ tới, thiếu nữ được các nam nhân trong Tịnh Linh đình ái mộ phải lấy vợ! Ôi chết cười mất ha ha!"

"Chị!" Hắn oán trách lườm nàng một cái "Sao chị có thể cười sung sướng như thế cơ chứ!"

"Xin lỗi, xin lỗi, chị không cố ý." Mèo đen dùng móng vuốt lau khoé mắt (fuck???), liên tục giải thích.

"Hừ" Hắn buồn bực quay sang chỗ khác.

"Đừng giận chị mà!" Sương khói bỗng toả ra tràn ngập cả căn phòng, giọng nói thanh thúy của nữ nhân chọt vang lên, thân ảnh nhỏ bé chậm rãi lộ diện.

"Chị làm gì thế?" Vợ vàng kéo Yoruichi đang khoả thân vào trong chăn, bao bọc cẩn thận, sợ vị ác ma nào nhìn thấy chiếm tiện nghi "Đừng có quên Sebastian vẫn còn ở đây! Cho dù có muốn khôi phục thân thể cũng nên chú ý một chút hình tượng."

"Chủ nhân yên tâm, đạo lý phi lễ ta còn chưa có quên!" Sebastian đã sớm xoay người cúi đầu nhắm mắt, tà mị nở nụ cười.

"Chị cũng không có sợ. Tuy nhiên Kaini, em bây giờ vẫn là nam, đem chị gái mình quấn trong chăn là có ý nghĩ gì đây?" Yoruichi ngả ngón quynh rũ nhìn hắn "Chị cũng không để ý tới loạn luân đâu."

"Yên tâm, em không có hứng thú với nữ nhân!" Hắn trêu chọc, không thèm nhìn Yoruichi, xốc một góc chăn lên bước xuống giường.

"Sebastian, mặc quần áo!"

"Yes, my lord!" Quân gia tao nhã xoay người, lặng lẽ nhìn thiếu niên kia, môi nở nụ cười cười yêu nghiệt khuynh đảo chúng sinh.

Trên giường, Yoruichi nheo mắt nhìn nam nhân xinh đẹp không chút luống cuống mặc áo cho Ciel. Mọi thứ đều vô cùng chăm chút, kĩ càng mà khiến nàng kinh ngạc là em gái nhà mình lại cư nhiên vô cùng an phận thoải mái để quân gia mặc quần áo, dường như đây là điều hiển nhiên.

"Ách, Kaini..." Yoruichi giả bộ ho vài cái nhìn đôi mắt Ciel kiếm một vấn đề để bang luận "Nếu em không muốn cưới nữ nhân vậy em tính thế nào? Không lẽ cưới nam nhân?"

"Nếu khôi phục thân thể nữ thì điều đó cũng không hẳn là không thể." Hắn cười nhẹ, duỗi tay ra để Sebastian mặc áo khoác "Nhưng nếu vẫn là thân xác nam thì quên đi."

"Vì sao?"

"Em không có hứng thú cùng nam nhân chơi đồng tính." Hắn cũng không phải là hủ nữ, hướng hồ về vấn đề tình cảm nam nam cũng hơi khó khăn với hắn.

"Vậy Byakuya phải làm sao đây?"

Nghe thấy cái tên quen thuộc, hô hấp hắn chợt tăng lên vô cùng căng thẳng, hai tay buông thõng, cay đắng trả lời "Hắn đã cưới vợ, cùng em đã không còn liên quan."

Bàn tay đang cài khuy áo chợt ngừng lại, Sebastian nhìn thiếu gia nhà mình cúi đầu, hàm răng trắng bóng cắn chặt cánh môi mềm mại tới rướm máu.

"Tuy nhiên, Hisana đã chết. Hai đứa từ nhỏ dù sao cũng là thanh mai trúc mã, người lớn trong nhà cũng cảm thấy ưng thuận, luôn muốn gả em qua đó!"

"Nhưng trông lòng Byakuya chỉ có Hana." Hân thờ dài, đôi mắt nghiêm túc nhìn Yoruichi mở miệng "Về mặt tình cảm em rất ngốc nhưng em biết một điều, em chỉ cần một người thương em thật lòng nếu nam nhân đó đã có ái nhân trong tâm thì tình cảm ấy em cũng không cần!"

|Mỹ: ứng cử viên số 1 trước mặt chị đây ("▽")|

"Em rất cố chấp Kaini!" Yoruichi bắt đầu đi lắc đầu.

"Hai trăm năm trước chị cũng không phải không hiểu em." Hân vô lực trả lời.

Căn phòng rộng lớn bỗng chốc chìm vào sự tĩnh lặng. Nhìn biểu tình thiếu niên, quân gia chợt nở nụ cười.

|Mỹ: con đường truy thê sắp bắt đầu:)))|

spoiler chương sau

Tiểu Kaini tái xuất gian hồ, sói già đạt được ước nguyện

Đôi lời của Mỹ: Tuần sau tác giả bận kiểm tra một tiết quá nhiều nên chỉ ra một chương hôm thứ tư thôi nhé các độc giả thân yêu (=ω")

Xin lỗi vì sự cố!

Bạn đang đọc truyện [ĐN Hắc Quân Gia] Chủ Nhân Của Ta Là Từ Thần được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Thí nghiệm

Tuy rằng hôn mê gần một tháng nhưng nhà Phantomhive vẫn như cũ ồn ào và náo nhiệt, tổ giúp việc ba người mỗi ngày đều làm vài chuyện ngốc nghếch buồn cười, Yoruichi thì giữ luôn hình dáng con mèo, thường xuyên bò vào lòng quân gia, hưởng thụ sự chăm sóc của mỹ nam. Còn Urahara lúc nào cũng ở trong phòng nghiên cứu thí nghiệm, căn phòng xa hoa thoải mái kia như biến thành phòng làm việc tư nhân của hân luôn rồi.

"Thiếu gia, hôm nay thời tiết có vẻ khá tốt, rất thích hợp để ra ngoài vận động." Sebastian đi phía sau lưng Ciel, trầm giọng nói.

"Ừ, cũng được." Xoa xoa hai bả vai, hân hít một hơi thật sâu, vui vẻ ngắm nhìn bầu trời vô tận ngoài kia.

"Thiếu gia trông có vẻ rất cao hứng." Nhìn thấy biểu tình của Ciel, quân gia âm thầm tính toán tâm tư của người nào đó "Hân là vì sắp khôi phục được thân thể nữ nhân đi."

|Mỹ: cứu con sắp bị ăn vào một ngày không xa:v|

"Cứ cho là thế đi!" Ciel nhún vai đáp lời "Nghĩ thử xem chẳng hạn người đang là nam nhân bỗng nhiên một ngày đẹp trời biến thành nữ thì sẽ cảm thấy thế nào?"

"Không biết."

"Không biết?" Hân ngăn người ra, ngạc nhiên nhìn quân gia.

Sebastian nở nụ cười hoàn mỹ, đôi mắt đỏ loé lên ánh sáng kì dị "Bởi vì điều đó sẽ không xảy ra trên người ta nên ta mới không biết!"

"Này, người vô lại vừa thôi! Nào có ai trả lời như thế?"

"Nhưng mà..." Quân gia cười thần bí, bỗng nhiên thân thiết cúi người xuống thì thâm vào lỗ tai hân, từng đợt hơi nóng phả vào trên cổ khiến thân thể Ciel dâng lên chút khác thường "Nó lại xảy ra trên người ngài..."

Ác ma đáng chết, càng lúc càng lớn mật mà. Đừng có quên hân mới là chủ nhân.

Cầm gậy trừng mắt nhìn hắc y quân gia một cái, mỗ Kaini âm thầm mài răng.

Bỗng nhiên một cánh tay dài vươn ra trước mặt hân, cánh tay săn chắc cường tráng, làn da trơn bóng nhẵn nhụi khiến người ta không khỏi thất thần. Ciel lần đầu tiên mới biết nguyên lai hoá ra tay ác ma cũng có thể đẹp mắt đến vậy.

"Giờ đây?" Hân nghi hoặc hỏi.

"Mỗi khi thiếu gia tức giận đều sẽ cắn tay ta. Ta nghĩ lần này vẫn nên tự mình giờ ra để thiếu gia không cần phải mất công!" Quân gia vô cùng bình tĩnh giải thích, giọng nói thân nhiên hoàn toàn không nhận ra điều gì bất thường.

Khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng chốc đỏ bừng.

"Ai muốn ngó vào việc của ta?" Hân bực bội hô lên, tên ác ma này càng lúc càng lảm chuyện mà.

"Thân là quân gia, hiểu được tâm ý của chủ nhân mới càng thêm hoàn mỹ."

"..."

"Thiếu gia...thiếu gia" Mayleen bỗng hốt hải chạy vào, vừa chuẩn bị dừng lại ngay chỗ bọn họ thì vấp phải cục đá, thân thể lao đảo chúi về phía trước.

"Haiz" Hân thất bại xoa xoa thái dương, thầm nghĩ không ngờ trên đời này còn có nữ nhân ngốc hơn cả Rangiku.

Chỉ thấy quân gia đại nhân khẽ động, không biết bằng cách nào ngay lập tức đã đến bên cạnh Mayleen đỡ lấy cô người hầu vào trong lòng.

"A, anh Sebastian!" Mayleen ngại ngùng đỏ bừng nhìn quân gia, trên mặt lộ rõ vẻ sùng bái.

"Mayleen có chuyện gì?"

"Là về ngài Urahara." Thấy thiếu gia hỏi, Mayleen vội đứng nghiêm túc lại, chậm rãi trình bày "Urahara tiên sinh nhờ tôi chuyển lời kêu thiếu gia và anh Sebastian đến phòng của ngài ấy."

Chẳng lẽ đã tìm được biện pháp?

Mắt màu lam trong phút chốc sáng ngời, hân nhanh chóng ra lệnh cho Sebastian dẫn đường.

Vào lúc mở cửa phòng Urahara, Ciel hoàn toàn bị những bình thủy tinh, chai lọ làm cho kinh ngạc, Urahara tính đem nơi này thành phòng nghiên cứu luôn rồi sao?

Nhiều hoá chất như thế lở đâu nổ dinh thự Phantomhive thì sao?

"Tình hình thế nào Kaimi?" Thấy bọn họ tiến vào, Urahara không biết từ đâu lấy ra một cây quạt nhỏ, phe phẩy không ngừng.

"Em mới tỉnh lại nên nhớ chú ý thân thể chút!" Xoa xoa mái tóc màu xanh mềm mại, ánh mắt loé lên chút nhu hoà.

"Ừ, em biết mà!" Không hề keo kiệt mà nở nụ cười xán lán lộ ra lúm đồng tiền với anh trai mình. Hân ngó nghiêng xung quanh, nhìn đồng trang bị hỗn độn hỏi nhỏ "Anh tìm ra cách để em về như cũ rồi sao?"

Sebastian không thể nghe được, hơi bất mãn biểu hiện bên nặng bên nhẹ của thiếu gia.

"Đương nhiên là tìm được nhưng bởi vì do tình huống Kaimi khá đặc thù, trang bị của Soul Society không đủ nên chỉ có thể dùng ma trận tách linh hồn ra. Phương pháp này đối với tử thân mà nói vô cùng đau đớn, linh hồn bị ép buộc rời khỏi thân xác thật sự rất đau hơn những gì em nghĩ đấy. Ngay cả như thế, em vẫn muốn khôi phục thân thể sao?" Urahara thận trọng nhắc nhở.

Nhếch môi, hân cao ngạo ngẩng đầu, ánh mắt lộ rõ vẻ kiên định "Anh không phải đã sớm biết quyết định của em?"

"Ha ha" Urahara sung sướng cười nhẹ, triu mến vỗ nhẹ đầu hân "Không hổ là Kaimi, rất thông minh. Nếu đã vậy chúng ta liền bắt đầu!"

"Ừ"

Đi vào trong chiếc lồng pha lê trong suốt, Ciel hoàn toàn bị giam lại trong không gian thu hẹp, nhìn ra bên ngoài, hân chợt thở dài.

Vì sao cảnh tượng này khiến hân nghĩ tới chuột bách trong phòng thí nghiệm nhỉ?

Con mắt màu lam vô ý lướt qua nhìn quân gia, thấy hân mở miệng như nói gì đó vừa chuẩn bị đi tới sát chiếc lồng đề hỏi thì Urahara đã nhấn nút.

Lực lượng mạnh mẽ từ trên cao đi thẳng vào đỉnh đầu hân, tựa như sấm chớp đánh xuống khiến cả lực ngũ phủ tạng hân đều đau đớn, thân thể như muốn xé ra thành nhiều mảnh, theo bản năng hân hơi cắn chặt răng lại tuyệt không phát ra âm thanh nào.

Thật sự là quá đau!

Hân trong lồng pha lê thống khổ nhắm chặt mi, khí huyết cơ thể không ngừng cuộn cuộn, những mảnh kim châm đâm vào da tay khiến toàn bộ linh hồn hay tế bào hân cũng run lên đau đớn. Bên tai dường như đang nghe thấy âm thanh quân gia hô lên lo lắng.

"A...A...!"

Bởi vì quá đau, rốt cuộc hắn không nhìn nổi nữa mà rên rỉ thành tiếng, đem mọi thống khổ đều phát tiết ra bên ngoài. Cả cơ thể như đang gào thét muốn lao ra ngoài nhưng dường như lại bị thứ gì đó áp chế xuống ngăn cản.

Nhưng hắn nhất định phải thành công, hắn đã phải chịu đủ mọi khổ sở vì vận mệnh của mình, chỉ có khôi phục thân xác có lại lực lượng hắn mới đủ sức phá tan mọi thứ.

Nhìn thiếu niên trong lồng vì đau đớn mà cắn môi đến xuất huyết, gương mặt Sebastian nháy mắt trầm xuống "Ngài Urahara, đối với thí nghiệm lần này ngài nắm chắc bao nhiêu phần trăm?"

"Người muốn ta nói thật?" Vui đầu vào mấy móc Urahara không thèm ngẩng đầu lên hỏi.

"Đương nhiên."

"Chưa tới 10%"

"Nói cách khác, ngài đã sớm đoán ra thiếu gia có thể sẽ chết." Đôi mắt đỏ loé lên sáng khác thường, âm thanh trầm thấp mang theo tia sát khí nhẹ nhàng, môi vẫn nở nụ cười nhưng phía dưới bàn tay lại khẽ động.

"Ai nha không cần động thủ!" Khôi phục thân nhân, Yoruichi cười xấu xa thuận đi đến bên cạnh hắn, đè bàn tay kia lại "Ta nói này soái ca, xem ra người đối với em gái ta có chút khác thường nha!"

"Bảo vệ chủ nhân là nhiệm vụ của quân gia!"

"Như vậy bảo vệ em gái cũng là nhiệm vụ của chị gái!" Yoruichi đùa giỡn nói.

"Yoruichi, đến rồi!" Urahara ngược mặt hồ lên.

"Biết rồi!" Đeo găng tay sắt vào, Yoruichi nháy mắt di chuyển đến lồng pha lê, gương mặt xinh đẹp trở nên nghiêm túc.

"Mở trận." Chỉ nghe xoẹt một tiếng, bởi vì linh áp bùng nổ mà áo khoác trắng ngoài đã rách vụn, để lộ ra trang phục màu đen chiến đấu.

"Phá!" Yoruichi hét lớn một tiếng, găng tay sắt thẳng tiến đánh lên chiếc lồng, rắc một tiếng, khe nứt dần lan rộng rồi sụp đổ. Yoruichi thừa dịp cho một kích lên bả vai của Ciel.

"A!!!" Hắn thống khổ quát to một tiếng, thân thể suy yếu nhìn không được nghiêng về một phía, ở chỗ Ciel ngất xỉu bỗng xuất hiện bóng dáng màu tím lờ mờ.

"Đau quá..." Thân ảnh nhỏ nhắn theo đà lăn lộn vài vòng trên mặt đất. Âm thanh mềm mại, ngọt ngào đủ khiến bất kì ai cũng thương tiếc. Đó là một đứa trẻ khoảng bảy tám tuổi, mái tóc dài màu tím xoả tung rối loạn, trên người khoác chiếc đầm đen đơn giản.

"Ách" Urahara há hốc mồm, cây quạt theo tiếng hô mà rơi xuống.

"Ồi!" Yoruichi cũng kinh hoàng, miệng mở to đến mức có thể nhét quả trứng gà.

Sebastian cũng ngây dại nhưng không có thất thố như hai người kia, vẫn duy trì hình tượng hoàn mỹ chỉ là trong ánh mắt lại lộ rõ sự ngạc nhiên vô cùng.

Mà đầu số khiến mọi người ngờ ra lúc này mới từ từ đứng dậy, khó nhọc vươn cánh tay mảnh khảnh sờ sờ gương mặt trẻ con cùng quần áo của mình, rốt cuộc cũng bạo phát lửa giận.

"Urahara Kisuke." Giọng nói mềm nhũn tức tối kêu to chỉ tiếc dùng âm thanh đáng yêu như thế chẳng có tí đáng sợ nào.

Thân ảnh màu tím kia cuối cùng cũng chậm rãi quay người, lộ ra gương mặt nhỏ nhắn xinh xắn. Làn da bạch ngọc trắng trắng non mềm như có thể nhéo ra nước, mũi cao tinh tế, đôi môi hết như đoá hoa xinh đẹp mềm mại. Mà mỹ lệ nhất chính đôi mắt màu thạch anh tím trong suốt lấp lánh sáng ngời ngời khiến người ta mê say. Mà con mắt bên trái như phủ một tầng sương, thoát ẩn thoát hiện ma trận ngôi sao sáu cánh vô cùng quý dị.

Nàng?

Đúng thế, chính là nàng. Khi còn là tử thần, thân xác nàng vốn là nữ, không biết vì sao mười năm trước thế nhưng lại biến thành tiểu nam hài chết tiệt Ciel Phantomhive. Tuy rằng những năm đó sống cũng không tệ nhưng vừa cuối xuống nhìn thấy thứ đồ của nam nhân nàng liền ảo não không thôi.

Kaimi nổi giận đùng đùng, hướng tới chỗ Urahara nhéo người hắn, chỉ tiếc hiện tại nàng chỉ cao có một mét hai việc muốn xử lý người một mét tám như tên kia quả thực có chút khó khăn.

"Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?"

Vì sao! Vì sao!

Nàng chẳng qua chỉ có ước vọng nhỏ nhoi là khôi phục lại cơ thể cùng linh lực thôi mà, thật sự khó khăn đến thế sao.

Đời người quả nhiên là chuỗi ngày bi kịch.

Nhìn cánh tay ngăn ngừa, Kaimi lần nữa bị ai cho chính mình.

_ Spoil chương sau _

Mật ngọt chết ruồi hí hí (∞.∞)

Bạn đang đọc truyện [*ĐN Hắc Quân Gia*] *Chủ Nhân Của Ta Là Từ Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Rời đi

Đôi môi khẽ cong lên, không biết vì sao miệng lưỡi bỗng khô nóng một trận, ánh mắt Sebastian chăm chú cố gắng thích ứng với bộ dáng hiện tại của Kaimi.

"Thiếu gia, à không tiểu thư!"

"Ngươi là tiểu thư, cả nhà ngươi mới là tiểu thư!" Vốn đã khó chịu trong lòng, Kaimi nghe xong liền bùng nổ lửa giận. Quay mặt sang mắng quân gia của mình rồi tiếp tục nã đạn lên người Urahara.

Yoruichi đồng tình vỗ bả vai Sebastian, nhỏ giọng giải thích "Kaimi từ bé đã không thích người khác gọi nàng là tiểu thư, ở gia tộc tất cả hạ nhân đều xưng hô nàng là điện hạ hoặc đại nhân."

Quân gia liếc nhìn thân thể nhỏ bé kia, đồng ý gật đầu.

"Kaimi, bình tĩnh lại nào!" Đối mặt với cơn thịnh nộ của Kaimi, dù cho Urahara có thông minh cũng phải bó tay "Anh nghĩ là bởi vì linh áp của em quá mức suy yếu nên thân thể mới thu nhỏ lại, chờ khi em có lại được lực lượng thì thân thể cũng sẽ hoàn toàn khôi phục như cũ thôi..."

"Thật sự?" Bàn tay nhỏ bé nắm lấy áo hần dần buông lỏng ra, gương mặt nhỏ nhắn đầy nghi ngờ.

"Đương nhiên!" Urahara khóc không ra nước mắt, méo máo trả lời. Làm ơn, quần áo của hần là đồ dỏm đó, cứ bị túm như thế này hoài sớm muộn cũng sẽ rách mất.

"Vậy thân thể kia đâu?" Đôi mắt tím lạnh nhạt quét một vòng xung quanh tò mò hỏi.

"Một kích của Yoruichi đã sớm đem linh hồn em cùng xác Ciel tách ra, từ nay về sau em sẽ không cần phải dùng cơ thể đó nữa. Đúng rồi, anh đã tạo ra một linh hồn tên là Finna, tính cách mô phỏng theo em nên hoàn toàn có thể thay thế em vào tên nhóc kia được!"

"Ok." Nàng cầm lấy viên thuốc trong tay hần kinh ngạc. Tên Finna sao, có vẻ kì kì.

....

Gạt người.

Anh Urahara quả nhiên là kẻ lừa đảo.

Đôi mắt tím tròn, Kaimi bất mãn nhìn thiếu niên háo sắc ngắm Sebastian một cách đắm đuối. Gương mặt quen thuộc nhưng lại xuất hiện vẻ mặt nàng chưa bao giờ có.

"Sebastian thật là đẹp trai nha! So với Urahara còn đẹp mắt hơn nhiều!" Ciel à không nên gọi là Finna mới đúng, hai mắt sáng lấp lánh màu hồng như vẽ thành hình trái tim

"Phải không?" Đôi mắt đỏ tươi nhìn thẳng vào ánh mắt màu lam của thiếu niên, ý cười càng rõ ràng.

"Đúng thế!" Finna gật đầu lia lịa.

"Ngươi đừng có mà dùng gương mặt này làm biểu tình đáng ghét, quái dị như thế!"

"Rất khó coi sao, Kaimi điện hạ?" Finna khó hiểu ngây thơ hỏi.

"Lắm lời, ta nói không cho phép là không cho phép. Đây là mệnh lệnh!" Âm thanh ngọt ngào hỗn hển ra lệnh, đôi mắt tím long lanh trùng trùng, mũi nhăn lại, nhìn không giống tức giận mà ngược lại càng giống làm nũng hơn.

"Vâng!" Finna hoảng hốt vội đứng dậy hô lên.

Kaimi thờ phì phò ngồi xuống, nhin không được vỗ tay lên bàn một cái, trong nháy mắt bàn tay trắng non mềm mại liền đỏ ửng.

"Đau quá!"

Nhìn tay đỏ dần lên, Kaimi thiếu chút nữa nước mắt rùng rùng, thật sự là quá mức xui xẻo mà, kiếp trước nàng cũng đâu có làm nhiều việc xấu đâu.

"Ngoan, không khóc." Tiếng nói dịu dàng phủ bên tai, bàn tay đeo bao tay trắng khề nắm lấy bàn tay nàng, nhẹ nhàng vuốt ve, cố gắng giảm bớt đau đớn.

Hai mắt ươn ướt, mái tóc xoã tung toán loạn trên mặt, chẳng những rối bù mà ngược lại thêm đáng yêu và xinh xắn.

Con mèo nhỏ ngày càng đáng yêu mà! Quân gia đại nhân cười híp mắt.

"Không cần dùng ngữ khí đồ đứa nhỏ nói chuyện với ta!" Nàng mạnh mẽ hất tay hất, quay đầu không thèm nhìn. Khuôn mặt vì quân gia vừa cười mà hơi ửng hồng.

"Nhưng mà, ngài hiện tại trong bộ dáng này, nói không phải là con nít sợ là không có ai sẽ tin tưởng." Sebastian cười xấu xa.

Bụp...

Sợi dây lí trí hoàn toàn đứt đi, Kaimi phát hỏa, từ trên ghế nhảy dựng lên, tựa như con mèo nhỏ tức giận, bỏ nhào vào người quân gia cắn mạnh một cái.

"Ai nha, bé Kaimi từ khi nào có tật xấu cắn người thế nhỉ?" Yorouchi núp trong bóng rối cười cười thâm nghĩ.

Sebastian sung sướng híp mắt, chuẩn bị hưởng thụ sự "vuốt ve" của mèo con, bàn tay không quên ôm lấy nữ hài để ngăn nàng mất thăng bằng ngã khỏi người hất. Nếu thực sự như thế, chỉ sợ co mèo nhỏ sẽ khóc mất.

[Mỹ: mệ hai vợ chồng nhà này:v]

Bỗng nhiên, cổ lĩnh áp quen thuộc xuất hiện trong phòng, động tác hơi khựng lại rồi ngay lập tức chuyển phương hướng nhào vào lòng người kia.

"Anh Urahara mau mau tìm biện pháp giúp em đi mà!" Kaimi đáng thương làm nũng.

Nhìn vị trí trống trơn trong lòng, hai tay buông thõng đi, ánh mắt nguy hiểm nhìn loli trong lòng Urahara.

[Mỹ: hổ chưa anh:)))]

"Ồ...ờ" Urahara ngây ngô cười gãi đầu, gương mặt sa sút "Nói chung là nguyên nhân thân thể em như vậy là do linh lực suy giảm. Vì thế để khôi phục thân thể thì em nên cố gắng chờ thêm vài tháng nữa nha."

"Rất là lâu đấy, không thể cả ngày đều như thế được!" Nàng cúi gầm mặt đáng thương tội nghiệp.

"Em quên anh là ai sao?" Bàn tay xoa xoa mái tóc tím, Urahara ngồi xổm xuống, cung chiều đựng mũi nàng bèn nhận được mắt mắt bất mãn của quân gia.

[Mỹ: dám chua nồng nặc ☆^☆]

Tuy nhiên, người nào đó vẫn giả vờ như không thấy, hai mắt dịu dàng nhìn chăm chú cô gái nhỏ trước mắt, miệng nở nụ cười ôn nhu.

"Anh đã làm ra một thân xác mới tăng cường độ hấp thu linh hồn của em. Mặc dù linh khí ở đây không bằng Soul Society nhưng vẫn mạnh. Anh tin rằng chỉ cần em dùng thân thể này tịnh dưỡng liền có cơ hội khôi phục linh lực!" Urahara từ phía sau lấy ra thân thể, diện mạo hệt như Kaimi lúc này.

"Tốt quá!" Nàng nhanh chóng tiến vào cơ thể mới, hoạt động gân cốt, chạy đến trước gương ngắm chính mình.

Tuy nhiên bàn tay khề chạm vào con mắt trái ngạc nhiên.

Qua gương, nàng nhìn thấy trong mắt là một trận ma pháp quen thuộc. Dù không ảnh hưởng đến thị lực nhưng không biết vì sao lúc này lại mang đến cảm giác quỷ dị.

Không hổ là thân thể có khả năng dung hợp trăm phần trăm linh hồn, thậm chí thứ này cũng xuất hiện. Nàng là nên khen tay nghề Urahara quá tốt hay là cảm thán vận mệnh chính mình.

"A, đúng rồi!" Đường như nghĩ tới điều gì, Urahara bùng tỉnh gỗ gõ lòng bàn tay, từ trong người lấy ra cái bịt mắt, dè dặt giúp nàng đeo vào để che đi ma trận ở mắt trái.

Đó là một cái bịt mắt hình hoa tường vi màu hồng nở rộ, Kaimi nhìn nó, khoe miệng có hơi run rẩy.

Vì cái gì lại là hoa tường vi!!!

"Bị mất này hoàn toàn có thể giúp em che dấu được hơi thở bản thân mình nha, anh tốn rất nhiều thời gian mới làm được cái thứ đáng yêu này đây, thích không?" Urahara lấy lòng, cười hi hi nói.

"Thật thích!" Ngửa đầu hôn lên mặt Urahara một cái, ánh mắt vui vẻ nhìn nam nhân, miệng cười lộ ra lúm đồng tiền xinh đẹp bởi hành động tri kỷ của hắn.

Nụ cười của quản gia rất cuộc cũng cứng ngắt.

|Mỹ: dù anh chơi ác quá anh ba ●▽●|

Cảm giác sự ướt át trên mặt, Urahara cứng đờ, bỗng nhiên ôm chầm lấy nàng, như đem Kaimi trở thành búp bê vải hung hăng yêu thương.

"Oa, Kaimi lúc nhỏ cũng đáng yêu thế này đúng không Yoruichi?" Urahara hạnh phúc cọ xát bên người nàng.

Làm ơn, nàng sắp nghẹt thở chết rồi. Loli bắt đầu dĩ trọn trắng mắt.

"Đương nhiên!" Ân nấp nơi nào gần đó, Yoruichi giống như cơn gió thoảng đi vào căn phòng, đôi tay không hề khách khí hướng đến Kaini, mục tiêu là hai bên má phần nộn mềm mại.

Bỗng nhiên, Kaimi vốn đang trong lòng Urahara chợt biến mất khiến hai người ngẩn ra.

"Hai vị, dường như điện hạ rất không thích sự nhiệt tình của hai vị đầu!" Sebastian tà mị cười ôm lấy Kaimi.

"Đáng giận, hai người muốn...giết em hả?" Nàng vừa thở dốc vừa trách cứ.

"Không cần trốn!" Trên tay phe phẩy quạt, Urahara cười vô lương "Ai bảo bé Kaimi đáng yêu như thế, chúng ta cũng là nhất thời khó kiềm chế thôi. Hơn nữa sau khi chúng ta trở về thì hôn giới chỉ sợ không còn cơ hội tái kiến nữa rồi."

"Chờ một chút! Mọi người phải đi sao?" Nàng kinh ngạc tròn tròn hai mắt.

"Ừ, chúng ta đã ước định với thế giới, đủ bốn mươi ngày phải ngay lập tức rời khỏi." Yoruichi tiến đến phía trước, đem vật phẩm đặt vào tay nài, là gia bảo nhà Shihouin- tấm khiên đồ.

"Thì hồn giới hiện tại đang vô cùng loạn lạc, em bây giờ sống ở đây ngược lại tương đối an toàn. Hơn nữa linh lực của em vẫn còn yếu không thể trở về Tinh Linh đình, và lại có Sebastian chiếu cố chị cũng phần nào yên tâm hơn."

"Đám Aizen phản loạn sao?" Nàng rũ mi lạnh lùng hỏi.

"Ừ..." Do dự một chút, Yoruichi cũng gật đầu.

"Cái tên kia thật không biết nhẫn nhịn." Thở dài ra một hơi, nàng lười biếng trong lòng quân gia nói "Ichimaru cũng thế phải không? Còn Rangiku thì như thế nào?"

"Nghe đồn, đội phó Matsumoto mỗi ngày đều uống say, đi tìm từng người hỏi tung tích của em, nói muốn cùng em đi đánh Hollow."

"Kẻ ngốc." Nàng bắt đầu dĩ lẩm bầm một tiếng "Sau khi trở về, giúp ta chuyển lời cho Rangiku rằng nếu có cơ hội trở lại, ta nhất định sẽ bồi nàng."

"Được."

Đen theo một ít bảo vật ở thi hồn giới đưa cho Kaini, Yoruichi cùng Urahara liền nhanh chóng rời đi. Trước khi đi, tên già nào ấy hơi có ý hèn lên trán Kaini, khẽ liếc mắt nhìn gương mặt Sebastian đang cười nguy hiểm nhếch môi khiêu khích.

|Mỹ: mi nghi sau này anh Ses mà gặp lại ông này sẽ quánh ông bầm dập (070)|

"Diên ha." Sebastian cung kính cúi người phía sau, đôi mắt chăm chú nhìn nàng.

Kaimi phức tạp nhìn lỗ đen xuất hiện, rất muốn vứt bỏ mọi thứ, đi theo hai người bạn họ nhưng lý trí nói cho nàng biết tuyệt đối không thể làm vậy.

Bởi ở thế giới này, Kaimi nàng còn phải báo thù.

Spoil chương sau

Kaimi không biết vì sao miệng lưỡi dần khô nóng, đầu lưỡi như thắt lại, áp a áp ứng không giống thường ngày. Tim đập như nai con chạy loạn, càng lúc càng khẩn trương hơn.

Bạn đang đọc truyện [ĐN Hắc Quân Gia] Chủ Nhân Của Ta Là Tử Thần được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Đùa giỡn

Nếu dùng thân thể này chắc chắn người giúp việc sẽ nghi ngờ Kaimi, vì thế đối với vấn nạn giải đây, Sebastian chỉ mỉm cười, từ tốn giải thích.

"Kaimi điện hạ là con gái của một người cậu xa của con của một người di thân thiết với phu nhân lúc trước, trước kia nàng hay sống ở nông thôn nhưng vì cha mẹ mới mất nên đành phải ở đây. Từ hôm nay trở đi, các người đối xử với thiếu gia ra sao thì cứ phục vụ Kaimi điện hạ như vậy."

"Vâng..." Một tổ ba người giúp việc đã sớm bị cái thân phận của Kaimi quay mòng mòng như chong chóng, mơ màng đáp lời.

Mặc kệ lời của ác ma, nàng day day huyết thái dương, cầm tách hồng trà tao nhã uống một ngụm. Khôi phục thân phận nữ nhân, thật ra mà nói nàng có chút không thích ứng. Là nam nhân nhiều năm như vậy, thói quen để quần gia mặc y phục, giúp mình tắm rửa... do mọi người đều là nam nên nàng vô cùng thoải mái trước mặt hắn.

Nhưng cho đến khi buổi sáng hôm nay, lúc tỉnh dậy theo bản năng liền cởi quần áo ra để quần gia thay áo. Nhưng cởi được một nửa mới đột nhiên thanh tỉnh, nhớ tới hiện tại thân thể mình đang là nữ, liếc nhìn sang Sebastian liền thấy hắn hứng thú nhìn mình, hại nàng hoảng tới mức thất thố lấy gối đấm hắn ra ngoài.

[Mỹ: ngại gì chị ơi, sau này cũng bị ăn sạch (~"ω")~ |

Nghĩ đến đó, tâm tình Kaimi lại càng càng thêm ám ức, không thêm chú ý tới hắn, dứt khoát đi về phòng.

"Điện hạ." Bước chân của nàng hơi dừng lại.

"Không biết ngài còn có gì phân phó cho ta không?" Sebastian chậm rãi hỏi, bàn tay cung kính để lên ngực.

"Không cần, người cứ đi làm việc của người, ta sẽ đi đến thư phòng đọc sách!" Nói xong, nàng cũng chẳng quay đầu lại nhẹ nhàng ly khai.

Ồ, con mèo nhỏ dường như đang có chuyện không vui? Sebastian xoa cằm suy nghĩ phải chăng là do bữa sáng không hợp?

....

Vừa đẩy cửa vào phòng, một bóng đen nhanh chóng nhào đến.

"Kaimi điện hạ!" Finna ai oán níu chặt người nàng, đôi mắt lam ướt đầm nước mắt đáng thương "Ta không thể mỗi ngày đều nằm trên giường được!"

"Cảm thấy nhàm chán?" Nàng khẽ nhún mày lờ người kia một cái.

Finna vội vàng gạt đầu bày tỏ ý kiến của mình.

"Nếu đã vậy thì người đến đây." Dứt lời, trong nháy mắt nàng đeo tay giáp vào, một kích nhắm vào trán Finna rút linh hồn đi.

Đặt thân thể Ciel lại trên giường, giả trang thành bộ dáng đang ngủ, Kaimi điềm nhiên đi đến trước gương nhìn khuôn mặt mình.

Vóc dáng của nàng hiện cùng Yachiru cũng không sai biệt lắm, một thân đầm gothic tím ren trắng, mái tóc xoả tung, chiếc cài thạch anh tím lấp lánh sáng chói trên đầu, đôi mắt màu tím nhạt thâm thúy mà sâu thẳm tựa như thủy tinh óng ánh trong suốt, cánh môi nhỏ mềm mại đỏ hồng giống như đang làm nũng.

Nhưng mà, hình như nàng cảm giác được thân hình hôm nay của mình có chút cao hơn so với hôm trước.

"Điện hạ." Nhẹ nhàng gõ cửa, Sebastian chậm rãi bước vào, nhìn thấy Kaimi soi gương, ý cười ở khóe môi càng đậm.

"Đi ra ngoài, ta không muốn nhìn thấy người!" Tức giận nhìn nụ cười chường mắt của quần gia, Kaimi liền ngay lập tức nghĩ đến cảnh tượng buổi sáng, da thịt trắng nõn bỗng nổi lên tầng đỏ ửng.

"Nếu đây là mệnh lệnh của ngài, ta sẽ lập tức rời khỏi!" Ngoài dự đoán của nàng, tên ác ma này cư nhiên rút lui.

Sao hôm nay lại ngoan thế nhỉ?

Nghi ngờ nhìn quân gia, ánh mắt Kaimi ngay lập tức rơi xuống lá thư có con dấu ấn của nữ hoàng trong tay hắn.

"Chờ một chút!" Nàng vội vàng đi đến, chuẩn bị đoạt lấy lá thư nhưng do quá đà cơ thể cứ thế hướng đến phía cánh cửa.

Mắt thấy trán sắp đụng phải góc cạnh cửa, một cánh tay rắn chắc chợt ngăn nàng lại, cả đất trời như xoay chuyển, nàng cứ thế an toàn trong vòng tay ấm áp của nam nhân, giữa mũi thoang thoang hương thơm nam tính quyến rũ khiến nàng chợt thất thần.

"Ngài lúc nào cũng khiến ta lo lắng cả!" Quân gia từ tốn nói kể tai nàng, cả người khẽ run rẩy, mềm nhũn cả ra.

"Ai, ai cần người quan tâm!" Nàng lấp bắp nói, nắm lấy cổ áo quân gia tức giận hét lên "Nếu người không yêu ta thì đầu có gì xảy ra!" Dù có sai thì xem như là do quân gia sai trước vậy, Kaimi lặng lẽ đổ tội lên đầu ác ma.

"Phải không?" Sebastian trêu tức, kéo khoảng cách hai người gần nhau lại, ánh mắt lơ đãng rơi xuống đôi môi hồng mềm mại kia.

"Đương nhiên!" Nhìn gương mặt tuần tú của hắn cách mình gần như vậy, Kaimi không biết vì sao miệng lưỡi dần khô nóng, đầu lưỡi như thắt lại, áp a áp úng không giống thường ngày. Tim đập như nai con chạy loạn, càng lúc càng khẩn trương hơn.

"Nhưng mà chiếu cố chủ nhân của mình cũng là nhiệm vụ của quân gia!" Môi khẽ cười xấu xa, thích thú nhìn biểu hiện run rẩy của mèo nhỏ trong lòng. Hắn hơi cúi đầu, như muốn chạm đến môi của người kia.

Kaimi mở to hai mắt, đầu óc trống rỗng

Nhìn thấy hắn sắp hôn mình, thì bỗng dưng vang lên tiếng nổ mạnh, thức tỉnh suy nghĩ của Kaimi.

"Chuyện gì thế?" Nàng kinh ngạc hô lên.

Đôi mắt thoáng hiện lên tia sát khí, nụ cười có chút cứng nhắc, âm thanh như tiếng nghiền răng phát ra "Hắn là do Brad đi!"

Nhân loại ngu ngốc đáng chết!

[Mỹ: anh Brad chính thức nằm trong sổ đen ("▼")]

"Vậy sao?" Nàng giả vờ bình tĩnh đẩy Sebastian ra, khuôn mặt vẫn chưa hết ửng đỏ, vừa rồi bọn họ suýt chút nữa là đã hôn nhau.

Ngón tay xé phong thư hơi run lên giống như vừa mới trải qua điều gì khủng khiếp làm cho quân gia đứng đó khá bất ổn.

Chẳng lẽ, cùng hắn tiếp cận như thế rất đáng sợ sao?

Quân gia đại nhân nguy hiểm nheo mắt lại.

Nội dung lá thư chính là về sự kiện hành hung lũ chó như trong tác phẩm, nữ hoàng bệ hạ hắn là muốn nàng xử lý vụ án tang thương này đây.

Thiếu nữ mang tên Angela....

Trái tim dần ổn định trở lại, Kaimi liếc mắt nhìn Ciel không hề nhúc nhích nằm trên giường, chợt thở dài một hơi "Sebastian, đi thu dọn hành lý, ngày mai khởi hành đi Houndsworth."

"Yes, my lord." Ánh mắt quân gia khẽ loé lên tia u ám

_ Spoil chương sau _

Hành trình sủng thê ngọt ngào bắt đầu

Bạn đang đọc truyện [ĐN Hắc Quân Gia] Chủ Nhân Của Ta Là Tử Thần được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Mê mang

Một tháng sau.

"Quý rầy." Tiếng nói trầm ổn cung kính vang lên ngoài cửa vang lên, chưa kịp đợi người bên trong đáp trả đã nhẹ nhàng mở cửa. Quân gia thông thả

đẩy xe ăn chậm rãi tiến vào.

"Hôm nay bữa sáng là cháo của Trung Quốc, bởi vì thiếu gia hiện không thể ăn đồ quá nhiều dầu mỡ nên ta đã bỏ thêm một quả trứng gà để thiếu gia cân đối dinh dưỡng."

Gương mặt tuấn mỹ nở nụ cười yêu nghiệt, Sebastian đi đến cửa sổ kéo tấm rèm nặng trĩu ra, ánh nắng ấm áp nhất thời tràn vào căn phòng.

"Xem ra khí trời bên ngoài rất tốt, thời tiết thật phù hợp để phơi nắng. Chờ một lát nữa, ta liền ôm ngài đi ra ngoài, như vậy đối với sức khoẻ ngài cũng tốt." Quân gia không ngừng lái nhai, nụ cười hoàn mỹ bao trùm trên gương mặt giống như tâm tình hắn đang vô cùng vui vẻ.

Phút chốc, Sebastian chợt ngừng lại, bởi không còn giọng nói châm chọc đáp trả hằn hắc như mọi khi. Căn phòng rộng rãi tĩnh lặng như có thể nghe được âm thanh cây kim rớt.

Không có âm thanh thiếu gia trào phúng, không có biểu tình giận dữ, không nghe khí ghét bỏ, cũng không có vết cắn của thiếu gia trên tay hắn nữa.

Thật lâu sau, tiếng thờ dài vang lên trong căn phòng trắng. Nụ cười của quân gia rốt cuộc cũng biến mất, gương mặt tuấn tú dù không có biểu cảm gì khác nhưng đôi mắt vẫn im lặng nhìn chằm chằm thiếu niên tái nhợt trên giường.

Nếu như không phải còn cảm nhận được hơi thở thiếu niên kia, Sebastian gần như cho rằng thiếu gia của hắn đã chết.

Urahara đã từng nói qua, Ciel đây là vì linh áp bỗng nhiên bạo khởi cơ thể phản phệ lại nên mới xảy ra tình trạng hôn mê, nghỉ ngơi vài ngày sẽ không sao. Nhưng một tháng trôi qua Ciel vẫn chưa tỉnh lại, trong lòng Sebastian đã có chút nôn nóng và lo lắng.

Quân gia thờ dài vuốt ve gương mặt trắng nõn của hắn, nhưng cảm giác không còn phúng phính như trước nữa mà khô ráp lại hằn đi. Bởi thời gian dài không uống nước, nguyên bản làn da trắng hồng đã dần mất đi sự mềm mại, trơn bóng, ngay cả dung nhan cũng chầm chậm không còn vẻ sáng ngời và rạng rỡ.

"Ngài cho rằng như thế này thì ta sẽ ăn linh hồn ngài sao? Chớ quên, nguyện vọng của ngài vẫn chưa thực hiện được, nếu có được thứ mình muốn dễ dàng đến thế thì ta sẽ cảm thấy nó không có ý nghĩa chút nào đâu, chủ nhân!" Sebastian khom người xuống, đôi mắt đỏ tươi nhìn thiếu niên hiện lên tia phức tạp.

Đợi một hồi không có ai trả lời, quân gia rốt cuộc lắc đầu thờ dài, không nói gì nữa. Đứng dậy cầm tô cháo nóng, ăn một ngụm, đỡ thiếu niên dậy, hôn lấy đôi môi mềm kia để cháo trong miệng mình đi xuống.

Đôi môi non nớt, nứt nẻ lạnh lạnh như băng tuyết mùa đông. Quân gia đặt thiếu niên xuống giường, môi nhin không được tiếp tục dây dưa như muốn truyền hết độ ẩm vào phiến môi mềm mại kia.

Quân gia lại ăn thêm một ngụm cháo, giống như vừa nãy, áp môi mình lên môi Ciel truyền cháo xuống. Đợi đến khi cháo trong chén không còn, Sebastian mới chấp nhận buông tha cho đôi môi đã sưng đỏ của Ciel.

"Xem ra người cũng có kiên nhẫn đấy, Sebastian!" Giọng nói lười nhác vang lên ở bên cửa sổ, chỉ thấy một con mèo đen nhàn nhã que quẩy đuôi, đôi mắt vàng ánh lên cái nhìn trêu chọc "Người ăn đậu hũ* của em gái ta gần một tháng nay, không thấy chán sao?"

*ăn đậu hũ: ý chỉ sàm sỡ

Quân gia nở nụ cười ôn hoà, tao nhã bước đến cửa sổ, nhẹ nhàng ôm lấy con mèo đen mập mạp kia.

"Sẽ không, tiểu thư Yoruichi! Là một quân gia hoàn mỹ, việc ta phải làm là chiều cố thiếu gia mình thật tốt, đương nhiên nếu kiếm được chút lợi lộc thì ta sẽ không ngại lấy một ít." Quân gia đại nhân sờ bộ lông mềm mượt màu đen của con mèo, khoé môi nhếch lên đầy tà mị.

Từ một thiếu nữ tóc tím hiện ngang biến thành một con mèo đen mập ú biết nói, thực ra thân là ác ma Sebastian cũng cảm thấy có chút kinh sợ. Hơn nữa, tòi tởng ngóe ngách trong nhà vừa nhìn thấy mèo nói chuyện liền há hốc mồm, cảm như muốn rớt xuống đất, khiếp sợ như nhìn thấy quái vật. Thẳng đến khi hắn nảy ra ý tưởng, nói con mèo này là do thiếu gia phát minh, đám người hầu mới yên lòng, ôm lấy con mèo. Yoruichi đáng thương cứ thế bị Sebastian giao trứng cho ác để ba người giúp việc ngốc "chăm sóc", sau này mỗi khi nhìn thấy họ, nàng liền theo bản năng chạy trốn biệt tích.

Thoải mái trong lòng ngực ấm áp của quân gia, mèo đen Yoruichi quang minh chính đại ăn đậu hũ của hắn. Dù sao cũng là đồ nhà mình, không hưởng thụ cũng uổng, Yoruichi nghĩ thầm.

Trong thâm tâm Yoruichi, quân gia Kaimi + Kaimi là em gái= người nhà. Vì có kết luận này nên Yoruichi càng không kiêng nể gì mà mỗi ngày đều nằm trong lòng Sebastian, hưởng thụ chăm sóc của mỹ nam ngay cả Urahara còn phải cạ lời.

"Tuy nhiên, nếu Kaimi không tỉnh lại thì ta e là do vấn đề nằm ở thân xác này!" Đôi mắt vàng quét một vòng thiếu niên nhu nhược nằm trên giường, đáy mắt hiện lên sự lo lắng.

Sebastian ngẩng đầu, suy nghĩ điều gì đó rồi mở lời "Tiểu thư Yoruichi từ nhỏ lớn lên cùng thiếu gia chắc hẳn rất rõ về ngài ấy!"

"Đương nhiên." Yoruichi lười nhác vươn lưng, chậm rãi tìm một vị trí thoải mái trong lòng quân gia "Kaimi khi còn bé đã là người hai mặt, bên ngoài lúc nào cũng tao nhã, quý phái và điềm đạm, được giới thượng lưu tôn là chuẩn mực tiểu thư quý tộc. Nhưng bên trong, lại không khác gì ta. Cho đến khi ta

rời khỏi Soul Society thì liền cùng em ấy chặt đứt tin tức. Nghe nói đám lão già nhà Shihouin sau khi ta rời khỏi liền đem mọi trách nhiệm áp đặt lên người Kaimi. Từ đó, em ấy thay đổi, rất ít khi cười với người khác. Hơn nữa vì Kaimi không tìm được Trăm Phách đạo của riêng mình, em ấy càng thêm nghiêm khắc với chính mình. Mỗi ngày không ngừng luyện tập, trời còn chưa sáng đã vội thức dậy." Nói tới đây, Yoruichi âm thầm thở dài "Đều là lỗi của ta mới khiến Kaimi khổ sở như vậy!"

"Ta nghĩ thiếu gia không cảm thấy chịu khổ mới đúng." Sebastian xoa nhẹ trán mèo đen dịu dàng cười "Bởi vì ngài ấy muốn bảo hộ người nhà mình nên mới khát khao lực lượng đến thế..."

"A...!" Bỗng nhiên, trên giường truyền đến tiếng rên rỉ nhất thời, hấp dẫn sự chú ý của một ác ma và một mèo đen.

Ciel xui xẻo cảm giác hắn đã chết thì trong giấc mộng của mình hắn lại luôn nhìn thấy một con côn trùng hướng hắn bay tới, lúc hắn liều mạng chạy trốn trong bóng đêm thì con vật ấy liền biến thành con ong mật, chích ngay miệng hắn. Xúc cảm nóng rát cứ thế đánh úp khiến Ciel phải tỉnh lại.

"Thiếu gia" Quân gia đặt con mèo lên giường, cẩn thận đỡ thiếu niên mới vừa tỉnh ngồi dậy.

"Đau quá!" Hắn không phải hô đói mà là đau.

"Sao vậy Kaimi? Chỗ nào không thoải mái?" Yoruichi lo lắng sốt ruột hỏi.

"Nơi này nè!" Nhìn thấy mèo đen quen thuộc, hắn rung rung chỉ môi mình, uất ức làm nũng "Em mơ thấy ong chích em!"

Ách..

Quân gia ngừng lại, khoé môi hơi run rẩy.

"Em vừa rồi bị Sebastian 'đút' đồ ăn đương nhiên là phải đau rồi!" Yoruichi âm thầm cười trộm.

"Chị đang cười gì vậy?" Thanh âm khàn khàn vừa phát ra khiến hắn ngay lập tức hoảng sợ, từ khi nào giọng hắn lại khó nghe đến như vậy.

"Thiếu gia" Sebastian chu đáo rót một ly nước, để ở trước mặt hắn. Bàn tay kia dịu dàng kê gối lên để Ciel thoải mái một chút.

Cầm tách trà trên tay quân gia, uống một ngụm liền cảm thấy cổ họng dễ chịu hơn khi nãy, đôi mắt quét một lượt khắp căn phòng tò mò hỏi "Anh Urahara đâu rồi chị?"

"Tên đó đang nghiên cứu cách để biến em về như cũ!"

"Vậy tìm ra rồi chứ?" Hắn sốt ruột hỏi, thân thể quay trở về cũng đại diện cho việc hắn có thể khôi phục được linh lực.

Yoruichi không trực tiếp trả lời mà chậm rãi kể "Urahara nói vì linh hồn của em là Tử thần cấp cao nên thân xác này với linh hồn không thể dung hợp được hoàn toàn nhưng mà, mặc kệ dùng biện pháp gì chị với hắn cũng không thể tách linh hồn em ra được!"

"Nếu thế thì phải làm sao... chẳng lẽ em cả đời sẽ mãi ở trong thân thể này?"

"Có sao đâu! Em còn có quân gia bên cạnh chăm sóc mà." Yoruichi ái muội nhìn Sebastian.

"Vấn đề không nằm ở đó mà là em từ nhỏ với Elizabeth đã sớm định ra hôn ước, dựa theo ước định thì sau này lớn lên em buộc phải lấy cô ấy làm vợ!" Nghĩ tới điều này, hắn cảm thấy thật đau đầu.

"Ách... cái này..." Mèo đen chớp mắt vài cái, ngốc trệ vài giây rồi bật cười ha ha "Cưới vợ, ha ha, cưới vợ!" Như nghe thấy câu chuyện cười, mèo đen vui vẻ cười thỏ bạo ở trên giường đến quay cuồng.

"Không nghĩ tới, thiếu nữ được các nam nhân trong Tịnh Linh đình ái mộ phải lấy vợ! Ôi chết cười mất ha ha!"

"Chị!" Hắn oán trách lườm nàng một cái "Sao chị có thể cười sung sướng như thế cơ chứ!"

"Xin lỗi, xin lỗi, chị không cố ý." Mèo đen dùng móng vuốt lau khoé mắt (fuck???), liên tục giải thích.

"Hừ" Hắn buồn bực quay sang chỗ khác.

"Đừng giận chị mà!" Sương khói bỗng toả ra tràn ngập cả căn phòng, giọng nói thanh thúy của nữ nhân chợt vang lên, thân ảnh nhỏ bé chậm rãi lộ diện.

"Chị làm gì thế?" Vội vàng kéo Yoruichi đang khoá thân vào trong chăn, bao bọc cẩn thận, sợ vị ác ma nào nhìn thấy chiếm tiện nghi "Đừng có quên Sebastian vẫn còn ở đây! Cho dù có muốn khôi phục thân thể cũng nên chú ý một chút hình tượng."

"Chủ nhân yên tâm, đạo lý phỉ lễ ta còn chưa có quên!" Sebastian đã sớm xoay người cúi đầu nhắm mắt, tà mị nở nụ cười.

"Chị cũng không có sợ. Tuy nhiên Kaimi, em bây giờ vẫn là nam, đem chị gái mình quấn trong chăn là có ý nghĩ gì đây?" Yoruichi ngả ngón quỳn rũ nhìn hắn "Chị cũng không để ý tới loạn luân đâu."

"Yên tâm, em không có hứng thú với nữ nhân!" Hắc trêu chọc, không thèm nhìn Yoruichi, xốc một góc chăn lên bước xuống giường.

"Sebastian, mặc quần áo!"

"Yes, my lord!" Quần gia tao nhã xoay người, lạnh lẽo nhìn thiếu niên kia, môi nở nụ cười cười yêu nghiệt khuyh đảo chúng sinh.

Trên giường, Yoruichi nheo mắt nhìn nam nhân xinh đẹp không chút luống cuống mặc áo cho Ciel. Mọi thứ đều vô cùng chăm chút, kĩ càng mà khiến nàng kinh ngạc là em gái nhà mình lại cư nhiên vô cùng an phận thoả mái để quần gia mặc quần áo, dường như đây là điều hiển nhiên.

"Ách, Kaini..." Yoruichi giả bộ ho vài cái nhìn đôi mắt Ciel kiếm một vấn đề để bang luận "Nếu em không muốn cưới nữ nhân vậy em tính thế nào? Không lẽ cưới nam nhân?"

"Nếu khôi phục thân thể nữ thì điều đó cũng không hẳn là không thể." Hắc cười nhẹ, duỗi tay ra để Sebastian mặc áo khoác "Nhưng nếu vẫn là thân xác nam thì quên đi."

"Vì sao?"

"Em không có hứng thú cùng nam nhân chơi đồng tính." Hắc cũng không phải là hủ nữ, hưởng hồ về vấn đề tình cảm nam nam cũng hơi khó khăn với hắc.

"Vậy Byakuya phải làm sao đây?"

Nghe thấy cái tên quen thuộc, hô hấp hắc chợt tăng lên vô cùng căng thẳng, hai tay buông thõng, cay đắng trả lời "Hắc đã cưới vợ, cùng em đã không còn liên quan."

Bàn tay đang cài khuy áo chợt ngừng lại, Sebastian nhìn thiếu gia nhà mình cúi đầu, hàm răng trắng bóng cắn chặt cánh môi mềm mại tới rướm máu.

"Tuy nhiên, Hisana đã chết. Hai đứa từ nhỏ dù sao cũng là thanh mai trúc mã, người lớn trong nhà cũng cảm thấy ưng thuận, luôn muốn gả em qua đó!"

"Nhưng lòng Byakuya chỉ có Hana." Hắc thờ dãi, đôi mắt nghiêm túc nhìn Yoruichi mở miệng "Về mặt tình cảm em rất ngốc nhưng em biết một điều, em chỉ cần một người thương em thật lòng nếu nam nhân đó đã có ái nhân trong tâm thì tình cảm ấy em cũng không cần!"

"Em rất cố chấp Kaini!" Yoruichi bắt đầu dĩ lắc đầu.

"Hai trăm năm trước chị cũng không phải không hiểu em." Hắc vô lực trả lời.

Căn phòng rộng lớn bỗng chốc chìm vào sự tĩnh lặng. Nhìn biểu tình thiếu niên, quần gia chợt nở nụ cười.

spoiler sau

Tiểu Kaini tái xuất gian hồ, sói già đạt được ước nguyện

Bạn đang đọc truyện [ĐN Hắc Quần Gia] Chủ Nhân Của Ta Là Tử Thần được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Thí nghiệm

Tuy rằng hôn mê gần một tháng nhưng nhà Phantomhive vẫn như cũ ồn ào và náo nhiệt, tổ giúp việc ba người mỗi ngày đều làm vài chuyện ngốc nghếch buồn cười, Yoruichi thì giữ luôn hình dáng con mèo, thường xuyên bò vào lòng quần gia, hưởng thụ sự chăm sóc của mỹ nam. Còn Urahara lúc nào cũng ở trong phòng nghiên cứu thí nghiệm, căn phòng xa hoa thoả mái kia như biến thành phòng làm việc tư nhân của hắc luôn rồi.

"Thiếu gia, hôm nay thời tiết có vẻ khá tốt, rất thích hợp để ra ngoài vận động." Sebastian đi phía sau lưng Ciel, trầm giọng nói.

"Ừ, cũng được." Xoa xoa hai bả vai, hắc hít một hơi thật sâu, vui vẻ ngắm nhìn bầu trời vô tận ngoài kia.

"Thiếu gia trông có vẻ rất cao hứng." Nhìn thấy biểu tình của Ciel, quần gia âm thầm tính toán tâm tư của người nào đó "Hắc là vì sắp khôi phục được thân thể nữ nhân đi."

"Cứ cho là thế đi!" Ciel nhún vai đáp lời "Nghĩ thử xem chẳng hạn người đang là nam nhân bỗng nhiên một ngày đẹp trời biến thành nữ thì sẽ cảm thấy thế nào?"

"Không biết."

"Không biết?" Hắc ngẩn người ra, ngạc nhiên nhìn quản gia.

Sebastian nở nụ cười hoàn mỹ, đôi mắt đỏ loé lên ánh sáng kì dị "Bởi vì điều đó sẽ không xảy ra trên người ta nên ta mới không biết!"

"Này, người vô lại vừa thôi! Nào có ai trả lời như thế?"

"Nhưng mà..." Quản gia cười thần bí, bỗng nhiên thân thiết cúi người xuống thì thầm vào lỗ tai hắc, từng đợt hơi nóng phả vào trên cổ khiến thân thể Ciel dâng lên chút khác thường "Nó lại xảy ra trên người ngài..."

Ác ma đáng chết, càng lúc càng lớn mặt mà. Đừng có quên hắc mới là chủ nhân.

Cắm giận trừng mắt nhìn hắc y quản gia một cái, mỗ Kaimi âm thầm mài răng.

Bỗng nhiên một cánh tay dài vươn ra trước mặt hắc, cánh tay săn chắc cường tráng, làn da trơn bóng nhẵn nhụi khiến người ta không khỏi thất thần. Ciel lần đầu tiên mới biết nguyên lai hoá ra tay ác ma cũng có thể đẹp mắt đến vậy.

"Gì đây?" Hắc nghi hoặc hỏi.

"Mỗi khi thiếu gia tức giận đều sẽ cắn tay ta. Ta nghĩ lần này vẫn nên tự mình gỡ ra để thiếu gia không cần phải mất công!" Quản gia vô cùng bình tĩnh giải thích, giọng nói thân nhiên hoàn toàn không nhận ra điều gì bất thường.

Khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng chốc đỏ bừng.

"Ai mướn người xen vào việc của ta?" Hắc bực bội hô lên, tên ác ma này càng lúc càng lăm chuyen mà.

"Thân là quản gia, hiểu được tâm ý của chủ nhân mới càng thêm hoàn mỹ."

"..."

"Thiếu gia...thiếu gia" Mayleen bỗng hốt hải chạy vào, vừa chuẩn bị dừng lại ngay chỗ bọn họ thì vấp phải cục đá, thân thể lao đảo chúi về phía trước.

"Haiz" Hắc thất bại xoa xoa thái dương, thầm nghĩ không ngờ trên đời này còn có nữ nhân ngốc hơn cả Rangiku.

Chỉ thấy quản gia đại nhân khề động, không biết bằng cách nào ngay lập tức đã đến bên cạnh Mayleen đỡ lấy cô người hầu vào trong lòng.

"A, anh Sebastian!" Mayleen ngại ngùng đỏ bừng nhìn quản gia, trên mặt lộ rõ vẻ sùng bái.

"Mayleen có chuyện gì?"

"Là về ngài Urahara." Thấy thiếu gia hỏi, Mayleen vội đứng nghiêm túc lại, chậm rãi trình bày "Urahara tiên sinh nhờ tôi chuyển lời kêu thiếu gia và anh Sebastian đến phòng của ngài ấy."

Chẳng lẽ đã tìm được biện pháp?

Mắt màu lam trong phút chốc sáng ngời, hắc nhanh chóng ra lệnh cho Sebastian dẫn đường.

Vào lúc mở cửa phòng Urahara, Ciel hoàn toàn bị những bình thủy tinh, chai lọ làm cho kinh ngạc, Urahara tính đem nơi này thành phòng nghiên cứu luôn rồi sao?

Nhiều hoá chất như thế lở đâu nổ dinh thự Phantomhive thì sao?

"Tình hình thế nào Kaimi?" Thấy bọn họ tiến vào, Urahara không biết từ đâu lấy ra một cây quạt nhỏ, phe phẩy không ngừng.

"Em mới tỉnh lại nên nhớ chú ý thân thể chút!" Xoa xoa mái tóc màu xanh mềm mại, ánh mắt loé lên chút nhu hoà.

"Ừ, em biết mà!" Không hề keo kiệt mà nở nụ cười xán lán lộ ra lúm đồng tiền với anh trai mình. Hắc ngó nghiêng xung quanh, nhìn đồng trang bị hỗn độn hỏi nhỏ "Anh tìm ra cách để em về như cũ rồi sao?"

Sebastian không thể nghe được, hơi bất mãn biểu hiện bên nặng bên nhẹ của thiếu gia.

"Đương nhiên là tìm được nhưng bởi vì do tình huống Kaimi khá đặc thù, trang bị của Soul Society không đủ nên chỉ có thể dùng ma trận tách linh hồn ra. Phương pháp này đối với tử thân mà nói vô cùng đau đớn, linh hồn bị ép buộc rời khỏi thân xác thật sự rất đau hơn những gì em nghĩ đấy. Ngay cả như thế, em vẫn muốn khôi phục thân thể sao?" Urahara thận trọng nhắc nhở.

Nhếch môi, hắc cao ngạo ngẩng đầu, ánh mắt lộ rõ vẻ kiên định "Anh không phải đã sớm biết quyết định của em?"

"Ha ha" Urahara sung sướng cười nhẹ, trêu mếu vỗ nhẹ đầu hắc "Không hổ là Kaimi, rất thông minh. Nếu đã vậy chúng ta liền bắt đầu!"

"Ừ"

Đi vào trong chiếc lồng pha lê trong suốt, Ciel hoàn toàn bị giam lại trong không gian thu hẹp, nhìn ra bên ngoài, hần chột thờ dài.

Vì sao cảnh tượng này khiến hần nghĩ tới chuột bách trong phòng thí nghiệm nhỉ?

Con mắt màu lam vô ý lướt qua nhìn quần gia, thấy hần mở miệng như nói gì đó vừa chuẩn bị đi tới sát chiếc lồng để hỏi thì Urahara đã nhấn nút.

Lực lượng mạnh mẽ từ trên cao đi thẳng vào đỉnh đầu hần, tựa như sấm chớp đánh xuống khiến cả lực ngũ phủ tạng hần đều đau đớn, thân thể như muốn xé ra thành nhiều mảnh, theo bản năng hần hơi cắn chặt răng lại tuyệt không phát ra âm thanh nào.

Thật sự là quá đau!

Hần trong lồng pha lê thống khổ nhíu chặt mi, khí huyết cơ thể không ngừng cuộn cuộn, những mảnh kim châm đâm vào da tay khiến toàn bộ linh hồn hay tế bào hần cũng run lên đau đớn. Bên tai dường như đang nghe thấy âm thanh quần gia hô lên lo lắng.

"A...A...!"

Bởi vì quá đau, rốt cuộc hần không nhịn nổi nữa mà rên rỉ thành tiếng, đem mọi thống khổ đều phát tiết ra bên ngoài. Cả cơ thể như đang gào thét muốn lao ra ngoài nhưng dường như lại bị thứ gì đó áp chế xuống ngăn cản.

Nhưng hần nhất định phải thành công, hần đã phải chịu đủ mọi khổ sở vì vận mệnh của mình, chỉ có khôi phục thân xác có lại lực lượng hần mới đủ sức phá tan mọi thứ.

Nhìn thiếu niên trong lồng vì đau đớn mà cắn môi đến xuất huyết, gương mặt Sebastian nháy mắt trầm xuống "Ngài Urahara, đối với thí nghiệm lần này ngài nắm chắc bao nhiêu phần trăm?"

"Người muốn ta nói thật?" Vui đầu vào máy móc Urahara không thềm ngừng đầu lên hỏi.

"Đương nhiên."

"Chưa tới 10%"

"Nói cách khác, ngài đã sớm đoán ra thiếu gia có thể sẽ chết." Đôi mắt đỏ loé lên sáng khác thường, âm thanh trầm thấp mang theo tia sát khí nhẹ nhàng, môi vẫn nở nụ cười nhưng phía dưới bàn tay lại khẽ động.

"Ai nha không cần động thủ!" Khôi phục thân nhân, Yoruichi cười xấu xa thuận di đến bên cạnh hần, đề bàn tay kia lại "Ta nói này soái ca, xem ra người đối với em gái ta có chút khác thường nha!"

"Bảo vệ chủ nhân là nhiệm vụ của quần gia!"

"Như vậy bảo vệ em gái cũng là nhiệm vụ của chị gái!" Yoruichi đùa giỡn nói.

"Yoruichi, đến rồi!" Urahara ngược mặt hô lên.

"Biết rồi!" Đeo găng tay sắt vào, Yoruichi nháy mắt di chuyển đến lồng pha lê, gương mặt xinh đẹp trở nên nghiêm túc.

"Mở trận." Chỉ nghe xoẹt một tiếng, bởi vì linh áp bùng nổ mà áo khoác trắng ngoài đã rách vụn, để lộ ra trang phục màu đen chiến đấu.

"Phá!" Yoruichi hét lớn một tiếng, găng tay sắt thẳng tiến đánh lên chiếc lồng, rắc một tiếng, khe nứt dần lan rộng rồi sụp đổ. Yoruichi thừa dịp cho một kích lên bả vai của Ciel.

"A!!!" Hần thống khổ quát to một tiếng, thân thể suy yếu nhện không được nghiêng về một phía, ở chỗ Ciel ngất xỉu bỗng xuất hiện bóng dáng màu tím lẩn ra.

"Đau quá..." Thân ảnh nhỏ nhắn theo đà lăn lộn vài vòng trên mặt đất. Âm thanh mềm mại, ngọt ngào đủ khiến bất kì ai cũng thương tiếc. Đó là một đứa trẻ khoảng bảy tám tuổi, mái tóc dài màu tím xoả tung rối loạn, trên người khoác chiếc đầm đen đơn giản.

"Ách" Urahara há hốc mồm, cây quạt theo tiếng hô mà rơi xuống.

"Ồi!" Yoruichi cũng kinh hoàng, miệng mở to đến mức có thể nhét quả trứng gà.

Sebastian cũng ngây đại nhưng không có thất thố như hai người kia, vẫn duy trì hình tượng hoàn mỹ chỉ là trong ánh mắt lại lộ rõ sự ngạc nhiên vô cùng.

Mà đầu sỏ khiến mọi người ngờ ra lúc này mới từ từ đứng dậy, khó nhọc vươn cánh tay mảnh khảnh sờ sờ gương mặt trẻ con cùng quần áo của mình, rốt cuộc cũng bạo phát lửa giận.

"Urahara Kisuke." Giọng nói mềm nhũn tức tối kêu to chỉ tiếc dùng âm thanh đáng yêu như thế chẳng có tí đáng sợ nào.

Thân ảnh màu tím kia cuối cùng cũng chậm rãi quay người, lộ ra gương mặt nhỏ nhắn xinh xắn. Làn da bạch ngọc trắng trắng non mềm như có thể nhéo ra nước, mũi cao tinh tế, đôi môi bệch như đoá hoa xinh đẹp mềm mại. Mà mỹ lệ nhất chính đôi mắt màu thạch anh tím trong suốt lấp lánh sáng ngời ngời khiến người ta mê say. Mà con mắt bên trái như phủ một tầng sương, thoát ẩn thoát hiện ma trận ngôi sao sáu cánh vô cùng quý dị.

Nàng?

Đúng thế, chính là nàng. Khi còn là tử thần, thân xác nàng vốn là nữ, không biết vì sao mười năm trước thế nhưng lại biến thành tiểu nam hài chết tiệt Ciel Phantomhive. Tuy rằng những năm đó sống cũng không tệ nhưng vừa cuối xuống nhìn thấy thứ đó của nam nhân nàng liền ảo não không thôi.

Kaimi nổi giận đùng đùng, hướng tới chỗ Urahara nhéo người hắn, chỉ tiếc hiện tại nàng chỉ cao có một mét hai việc muốn xử lý người một mét tám như tên kia quả thực có chút khó khăn.

"Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?"

Vì sao! Vì sao!

Nàng chẳng qua chỉ có ước vọng nho nhỏ là khôi phục lại cơ thể cùng linh lực thôi mà, thật sự khó khăn đến thế sao.

Đời người quả nhiên là chuỗi ngày bi kịch.

Nhìn cánh tay ngắn ngủn, Kaimi lần nữa bị ai cho chính mình.

Spoil chương sau

Mật ngọt chết ruồi hí hí (๖_๖)

Đòi lời editor: Từ đây đến tháng 12 bài kiểm tra một tiết và ôn thi học kì ở trường Mỹ sẽ tăng lên liên tục ๖ (1 ๖ ๖) nên lịch post thay đổi (có thể đăng 2 chương một tuần nếu Mỹ rảnh rồi):

#Đồng nhân hắc quân gia: thứ 3- 1 chương

Cảm ơn vì đã luôn ủng hộ.

Bạn đang đọc truyện *[ĐN Hắc Quân Gia]* *Chủ Nhân Của Ta Là Tử Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Rời đi

**Ảnh trên là Yoruichi và Urahara*

Đôi môi khẽ cong lên, không biết vì sao miệng lưỡi bỗng khô nóng một trận, ánh mắt Sebastian chăm chú cố gắng thích ứng với bộ dáng hiện tại của Kaimi.

"Thiếu gia, à không tiểu thư!"

"Ngươi là tiểu thư, cả nhà ngươi mới là tiểu thư!" Vốn đã khó chịu trong lòng, Kaimi nghe xong liền bùng nổ lửa giận. Quay mặt sang mắng quản gia của mình rồi tiếp tục nã đạn lên người Urahara.

Yoruichi đồng tình vỗ bả vai Sebastian, nhỏ giọng giải thích "Kaimi từ bé đã không thích người khác gọi nàng là tiểu thư, ở gia tộc tất cả hạ nhân đều xưng hô nàng là điện hạ hoặc đại nhân."

Quản gia liếc nhìn thân thể nhỏ bé kia, đồng ý gật đầu.

"Kaimi, bình tĩnh lại nào!" Đối mặt với con thịnh nộ của Kaimi, dù cho Urahara có thông minh cũng phải bó tay "Anh nghĩ là bởi vì linh áp của em quá mức suy yếu nên thân thể mới thu nhỏ lại, chờ khi em có lại được lực lượng thì thân thể cũng sẽ hoàn toàn khôi phục như cũ thôi..."

"Thật sự?" Bàn tay nhỏ bé nắm lấy áo hắn dần buông lỏng ra, gương mặt nhỏ nhắn đầy nghi ngờ.

"Đương nhiên!" Urahara khóc không ra nước mắt, méo máo trả lời. Làm ơn, quần áo của hắn là đồ dỏm đó, cứ bị túm như thế này hoài sớm muộn cũng sẽ rách nát.

"Vậy thân thể kia đâu?" Đôi mắt tím lạnh nhạt quét một vòng xung quanh tò mò hỏi.

"Một kích của Yoruiichi đã sớm đem linh hồn em cùng xác Ciel tách ra, từ nay về sau em sẽ không cần phải dùng cơ thể đó nữa. Đúng rồi, anh đã tạo ra một linh hồn tên là Finna, tính cách mô phỏng theo em nên hoàn toàn có thể thay thế em vào tên nhóc kia được!"

"Ok." Nàng cầm lấy viên thuốc trong tay hất kính ngạc. Tên Finna sao, có vẻ kì kì.

....

Gật người.

Anh Urahara quả nhiên là kẻ lừa đảo.

Đôi mắt tím tròn tròn, Kaimi bất mãn nhìn thiếu niên háo sắc ngắm Sebastian một cách đắm đuối. Gương mặt quen thuộc nhưng lại xuất hiện vẻ mặt nàng chưa bao giờ có.

"Sebastian thật là đẹp trai nha! So với Urahara còn đẹp mắt hơn nhiều!" Ciel à không nên gọi là Finna mới đúng, hai mắt sáng lấp lánh màu hồng như vẽ thành hình trái tim.

"Phải không?" Đôi mắt đỏ tươi nhìn thẳng vào ánh mắt màu lam của thiếu niên, ý cười càng rõ ràng.

"Đúng thế!" Finna gật đầu lia lịa.

"Người đừng có mà dùng gương mặt này làm biểu tình đáng ghét, quái dị như thế?"

"Rất khó coi sao, Kaimi điện hạ?" Finna khó hiểu ngây thơ hỏi.

"Lắm lời, ta nói không cho phép là không cho phép. Đây là mệnh lệnh!" Âm thanh ngọt ngào hỗn hển ra lệnh, đôi mắt tím long lanh trùng trùng, mũi nhăn lại, nhìn không giống tức giận mà ngược lại càng giống làm nũng hơn.

"Vâng!" Finna hoảng hốt vội đứng dậy hô lên.

Kaimi thờ phỉ phò ngồi xuống, nhìn không được vỗ tay lên bàn một cái, trong nháy mắt bàn tay trắng non mềm mại liền đỏ ửng.

"Đau quá!"

Nhìn tay đỏ dần lên, Kaimi thiếu chút nữa nước mắt rùng rùng, thật sự là quá mức xui xẻo mà, kiếp trước nàng cũng đâu có làm nhiều việc xấu đâu.

"Ngoan, không khóc." Tiếng nói dịu dàng phủ bên tai, bàn tay đeo bao tay trắng khế nắm lấy bàn tay nàng, nhẹ nhàng vuốt ve, cố gắng giảm bớt đau đớn.

Hai mắt ươn ướt, mái tóc xoã tung toán loạn trên mặt, chẳng những rối bù mà ngược lại thêm đáng yêu và xinh xắn.

Con mèo nhỏ ngày càng đáng yêu mà! Quản gia đại nhân cười híp mắt.

"Không cần dùng ngữ khí đồ ểu nhỏ nói chuyện với ta!" Nàng mạnh mẽ hất tay hất, quay đầu không thèm nhìn. Khuôn mặt vì quản gia vừa cười mà hơi ửng hồng.

"Nhưng mà, ngài hiện tại trong bộ dáng này, nói không phải là con nít sợ là không có ai sẽ tin tưởng." Sebastian cười xấu xa.

Bụp...

Sợi dây lí trí hoàn toàn đứt đi, Kaimi phát hỏa, từ trên ghế nhảy dựng lên, tựa như con mèo nhỏ tức giận, bỏ nhào vào người quản gia cắn mạnh một cái.

"Ai nha, bé Kaimi từ khi nào có tật xấu cắn người thế nhỉ?" Yoruiichi núp trong bóng rối cười cười thâm nghĩ.

Sebastian sung sướng híp mắt, chuẩn bị hưởng thụ sự "vuốt ve" của mèo con, bàn tay không quên ôm lấy nữ hài để ngăn nàng mất thăng bằng ngã khỏi người hất. Nếu thực sự như thế, chỉ sợ con mèo nhỏ sẽ khóc mất.

Bỗng nhiên, cổ lĩnh áp quen thuộc xuất hiện trong phòng, động tác hơi khựng lại rồi ngay lập tức chuyển phương hướng nhào vào lòng người kia.

"Anh Urahara mau mau tìm biện pháp giúp em đi mà!" Kaimi đáng thương làm nũng.

Nhìn vị trí trống trơn trong lòng, hai tay buông thõng đi, ánh mắt nguy hiểm nhìn loli trong lòng Urahara.

"Ồ...ờ" Urahara ngây ngô cười gãi đầu, gương mặt sa sút "Nói chung là nguyên nhân thân thể em như vậy là do linh lực suy giảm. Vì thế để khôi phục thân thể thì em nên cố gắng chờ thêm vài tháng nữa nha."

"Rất là lâu đấy, không thể cả ngày đều như thế được!" Nàng cúi gằm mặt đáng thương tội nghiệp.

"Em quên anh là ai sao?" Bàn tay xoa xoa mái tóc tím, Urahara ngồi xổm xuống, cung chiều đựng mũi nàng bèn nhận được mắt mắt bất mãn của quản gia.

Tuy nhiên, người nào đó vẫn giả vờ như không thấy, hai mắt dịu dàng nhìn chăm chú cô gái nhỏ trước mắt, miệng nở nụ cười ôn nhu.

"Anh đã làm ra một thân xác mới tăng cường độ hấp thu linh hồn của em. Mặc dù linh khí ở đây không bằng Soul Society nhưng vẫn mạnh. Anh tin rằng chỉ cần em dùng thân thể này tịnh dưỡng liền có cơ hội khôi phục linh lực!" Urahara từ phía sau lấy ra thân thể, diện mạo hết như Kaimi lúc này.

"Tốt quá!" Nàng nhanh chóng tiến vào cơ thể mới, hoạt động gân cốt, chạy đến trước gương ngắm chính mình.

Tuy nhiên bàn tay khẽ chạm vào con mắt trái ngạc nhiên.

Qua gương, nàng nhìn thấy trong mắt là một trận ma pháp quen thuộc. Dù không ảnh hưởng đến thị lực nhưng không biết vì sao lúc này lại mang đến cảm giác quỷ dị.

Không hổ là thân thể có khả năng dung hợp trăm phần trăm linh hồn, thậm chí thứ này cũng xuất hiện. Nàng là nên khen tay nghề Urahara quá tốt hay là cảm thán vận mệnh chín mình.

"A, đúng rồi!" Dường như nghĩ tới điều gì, Urahara bừng tỉnh gõ gõ lòng bàn tay, từ trong người lấy ra cái bịt mắt, dè dặt giúp nàng đeo vào để che đi ma trận ở mắt trái.

Đó là một cái bịt mắt hình hoa tường vi màu hồng nở rộ, Kaimi nhìn nó, khoe miệng có hơi run rẩy.

Vì cái gì lại là hoa tường vi!!!

"Bịt mắt này hoàn toàn có thể giúp em che dấu được hơi thở bản thân mình nha, anh tốn rất nhiều thời gian mới làm được cái thứ đáng yêu này đấy, thích không?" Urahara lấy lòng, cười hi hi nói.

"Thật thích!" Ngửa đầu hôn lên mặt Urahara một cái, ánh mắt vui vẻ nhìn nam nhân, miệng cười lộ ra lúm đồng tiền xinh đẹp bởi hành động tri kỷ của hắn.

Nụ cười của quản gia rốt cuộc cũng cứng ngắt.

Cảm giác sự ướt át trên mặt, Urahara cứng đờ, bỗng nhiên ôm chặt lấy nàng, như đem Kaimi trở thành búp bê vải hung hăng yêu thương.

"Oa, Kaimi lúc nhỏ cũng đáng yêu thế này đúng không Yoruichi?" Urahara hạnh phúc cọ xát bên người nàng.

Làm ơn, nàng sắp nghẹt thở chết rồi. Loli bắt đắc dĩ trợn trắng mắt.

"Đương nhiên!" Ân nấp nơi nào gần đó, Yoruichi giống như cơn gió thoảng đi vào căn phòng, đôi tay không hề khách khí hướng đến Kaimi, mục tiêu là hai bên má phàn nộn mềm mại.

Bỗng nhiên, Kaimi vốn đang trong lòng Urahara chợt biến mất khiến hai người ngẩn ra.

"Hai vị, dường như điện hạ rất không thích sự nhiệt tình của hai vị đâu!" Sebastian tà mị cười ôm lấy Kaimi.

"Đáng giận, hai người muốn...giết em hả?" Nàng vừa thờ đốc vừa trách cứ.

"Không cần trốn!" Trên tay phe phẩy quạt, Urahara cười vô lương "Ai bảo bé Kaimi đáng yêu như thế, chúng ta cũng là nhất thời khó kiềm chế thôi. Hơn nữa sau khi chúng ta trở về thì hồn giới chỉ sợ không còn cơ hội tái kiến nữa rồi."

"Chờ một chút! Mọi người phải đi sao?" Nàng kinh ngạc tròn tròn hai mắt.

"Ừ, chúng ta đã ước định với thế giới, đủ bốn mươi ngày phải ngay lập tức rời khỏi." Yoruichi tiến đến phía trước, đem vật phẩm đặt vào tay nàng, là gia bảo nhà Shihouin- tấm khiên đỏ.

"Thì hồn giới hiện tại đang vô cùng loạn lạc, em bây giờ sống ở đây ngược lại tương đối an toàn. Hơn nữa linh lực của em vẫn còn yếu không thể trở về Tịnh Linh đình, và lại có Sebastian chiều cô chị cũng phần nào yên tâm hơn."

"Đám Aizen phản loạn sao?" Nàng rũ mi lạnh lùng hỏi.

"Ừ..." Do dự một chút, Yoruichi cũng gật đầu.

"Cái tên kia thật không biết nhẩn nhẩn." Thở dài ra một hơi, nàng lười biếng trong lòng quản gia nói "Ichimaru cũng thế phải không? Còn Rangiku thì như thế nào?"

"Nghe đồn, đội phó Matsumoto mỗi ngày đều uống say, đi tìm từng người hồi tung tích của em, nói muốn cùng em đi đánh Hollow."

"Kẻ ngốc." Nàng bắt đầu đi lảo đảo một tiếng "Sau khi trở về, giúp ta chuyển lời cho Rangiku rằng nếu có cơ hội trở lại, ta nhất định sẽ bồi nàng."

"Được."

Đen theo một ít bảo vật ở thì hồn giới đưa cho Kaimi, Yoruichi cùng Urahara liền nhanh chóng rời đi. Trước khi đi, tên già nào ấy hơi cố ý hôn lên trán Kaimi, khẽ liếc mắt nhìn gương mặt Sebastian đang cười nguy hiểm nhếch môi khiêu khích.

"Điện hạ." Sebastian cung kính cúi người phía sau, đôi mắt chăm chú nhìn nàng.

Kaimi phức tạp nhìn lỗ đen xuất hiện, rất muốn vứt bỏ mọi thứ, đi theo hai người bọn họ nhưng lý trí nói cho nàng biết tuyệt đối không thể làm vậy.

Bởi ở thế giới này, Kaimi nàng còn phải báo thù.

Spoil chương sau

Kaimi không biết vì sao miệng lưỡi dần khô nóng, đầu lưỡi như thắt lại, áp a áp ứng không giống thường ngày. Tim đập như nai con chạy loạn, càng lúc càng khẩn trương hơn.

Bạn đang đọc truyện [ĐN Hắc Quân Gia] Chủ Nhân Của Ta Là Tử Thần được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Đùa giỡn

Nếu dùng thân thể này chắc chắn người giúp việc sẽ nghi ngờ Kaimi, vì thế đối với vấn nạn giải đây, Sebastian chỉ mỉm cười, từ tốn giải thích.

"Kaimi điện hạ là con gái của một người cậu xa của con của một người di thân thiết với phu nhân lúc trước, trước kia nàng hay sống ở nông thôn nhưng vì cha mẹ mới mất nên đành phải ở đây. Từ hôm nay trở đi, các người đối xử với thiếu gia ra sao thì cứ phục vụ Kaimi điện hạ như vậy."

"Vâng..." Một tổ ba người giúp việc đã sớm bị cái thân phận của Kaimi quay mòng mòng như chong chóng, mơ màng đáp lời.

Mặc kệ lời của ác ma, nàng day day huyết thái dương, cầm tách hồng trà tao nhã uống một ngụm. Khôi phục thân phận nữ nhân, thật ra mà nói nàng có chút không thích ứng. Là nam nhân nhiều năm như vậy, thói quen để quần gia mặc y phục, giúp mình tắm rửa... do mọi người đều là nam nên nàng vô cùng thoải mái trước mặt hắn.

Nhưng cho đến khi buổi sáng hôm nay, lúc tỉnh dậy theo bản năng liền cởi quần áo ra để quần gia thay áo. Nhưng cởi được một nửa mới đột nhiên thanh tỉnh, nhớ tới hiện tại thân thể mình đang là nữ, liếc nhìn sang Sebastian liền thấy hắn hứng thú nhìn mình, hại nàng hoảng tới mức thất thố lấy gối đấm hất hắn ra ngoài.

Nghĩ đến đó, tâm tình Kaimi lại càng càng thêm ảm ức, không thèm chú ý tới hắn, dứt khoát đi về phòng.

"Điện hạ." Bước chân của nàng hơi dừng lại.

"Không biết ngài còn có gì phân phó cho ta không?" Sebastian chậm rãi hỏi, bàn tay cung kính để lên ngực.

"Không cần, người cứ đi làm việc của người, ta sẽ đi đến thư phòng đọc sách!" Nói xong, nàng cũng chẳng quay đầu lại nhẹ nhàng ly khai.

Ồ, con mèo nhỏ dường như đang có chuyện không vui? Sebastian xoa cằm suy nghĩ phải chăng là do bữa sáng không hợp?

....

Vừa đẩy cửa vào phòng, một bóng đen nhanh chóng nhào đến.

"Kaimi điện hạ!" Finna ai oán níu chặt người nàng, đôi mắt lam ướt đầm nước mắt đáng thương "Ta không thể mỗi ngày đều nằm trên giường được!"

"Cảm thấy nhàm chán?" Nàng khẽ nhún mày lườm người kia một cái.

Finna vội vàng gạt đầu bày tỏ ý kiến của mình.

"Nếu đã vậy thì người đến đây." Dứt lời, trong nháy mắt nàng đeo tay giáp vào, một kích nhắm vào trán Finna rút linh hồn đi.

Đặt thân thể Ciel lại trên giường, giả trang thành bộ dáng đang ngủ, Kaimi điềm nhiên đi đến trước gương nhìn khuôn mặt mình.

Vóc dáng của nàng hiện cùng Yachiru cũng không sai biệt lắm, một thân đầm gothic tím ren trắng, mái tóc xoã tung, chiếc cài thạch anh tím lấp lánh sáng chói trên đầu, đôi mắt màu tím nhạt thâm thúy mà sâu thẳm tựa như thủy tinh óng ánh trong suốt, cánh môi nhỏ mềm mại đỏ hồng giống như đang làm nũng.

Nhưng mà, hình như nàng cảm giác được thân hình hôm nay của mình có chút cao hơn so với hôm trước.

"Điện hạ." Nhẹ nhàng gõ cửa, Sebastian chậm rãi bước vào, nhìn thấy Kaimi soi gương, ý cười ở khóe môi càng đậm.

"Đi ra ngoài, ta không muốn nhìn thấy ngươi!" Tức giận nhìn nụ cười chường mắt của quân gia, Kaimi liền ngay lập tức nghĩ đến cảnh tượng buổi sáng, da thịt trắng nõn bỗng nổi lên tầng đỏ ửng.

"Nếu đây là mệnh lệnh của ngài, ta sẽ lập tức rời khỏi!" Ngoài dự đoán của nàng, tên ác ma này cứ nhiên rút lui.

Sao hôm nay lại ngoan thế nhỉ?

Nghi ngờ nhìn quân gia, ánh mắt Kaimi ngay lập tức rơi xuống lá thư có con dấu ấn của nữ hoàng trong tay hắn.

"Chờ một chút!" Nàng vội vàng đi đến, chuẩn bị đoạt lấy lá thư nhưng do quá đà cơ thể cứ thế hướng đến phía cánh cửa.

Mắt thấy trán sắp đụng phải góc cạnh cửa, một cánh tay rắn chắc chợt ngăn nàng lại, cả đất trời như xoay chuyển, nàng cứ thế an toàn trong vòng tay ấm áp của nam nhân, giữa mũi thoang thoang hương thơm nam tính quyến rũ khiến nàng chợt thất thần.

"Ngài lúc nào cũng khiến ta lo lắng cả!" Quân gia từ tốn nói kể tai nàng, cả người khẽ run rẩy, mềm nhũn cả ra.

"Ai, ai cần ngươi quan tâm!" Nàng lắp bắp nói, nắm lấy cổ áo quân gia tức giận hét lên "Nếu ngươi không trêu ta thì đâu có gì xảy ra!" Dù có sai thì xem như là do quân gia sai trước vậy, Kaimi lặng lẽ đổ tội lên đầu ác ma.

"Phải không?" Sebastian trêu tức, kéo khoảng cách hai người gần nhau lại, ánh mắt lơ đãng rơi xuống đôi môi hồng mềm mại kia.

"Đương nhiên!" Nhìn gương mặt tuấn tú của hắn cách mình gần như vậy, Kaimi không biết vì sao miệng lưỡi dần khô nóng, đầu lưỡi như thắt lại, áp a áp ửng không giống thường ngày. Tim đập như nai con chạy loạn, càng lúc càng khẩn trương hơn.

"Nhưng mà chiều cô chủ nhân của mình cũng là nhiệm vụ của quân gia!" Môi khẽ cười xấu xa, thích thú nhìn biểu hiện run rẩy của mèo nhỏ trong lòng. Hắn hơi cúi đầu, như muốn chạm đến môi của người kia.

Kaimi mở to hai mắt, đầu óc trống rỗng.

Nhìn thấy hắn sắp hôn mình, thì bỗng dưng vang lên tiếng nổ mạnh, thức tỉnh suy nghĩ của Kaimi.

"Chuyện gì thế?" Nàng kinh ngạc hô lên.

Đôi mắt thoáng hiện lên tia sát khí, nụ cười có chút cứng nhắc, âm thanh như tiếng nghiền răng phát ra "Hắn là do Brad đi!"

Nhân loại ngu ngốc đáng chết!

"Vậy sao?" Nàng giả vờ bình tĩnh đẩy Sebastian ra, khuôn mặt vẫn chưa hết ửng đỏ, vừa rồi bọn họ suýt chút nữa là đã hôn nhau.

Ngón tay xé phong thư hơi run lên giống như vừa mới trải qua điều gì khủng khiếp làm cho quân gia đứng đó khá bất ổn.

Chẳng lẽ, cùng hắn tiếp cận như thế rất đáng sợ sao?

Quân gia đại nhân nguy hiểm nheo mắt lại.

Nội dung lá thư chính là về sự kiện hành hung lũ chó như trong tác phẩm, nữ hoàng bệ hạ hắn là muốn nàng xử lý vụ án tang thương này đây.

Thiếu nữ mang tên Angela....

Trái tim dần ổn định trở lại, Kaimi liếc mắt nhìn Ciel không hề nhúc nhích nằm trên giường, chợt thở dài một hơi "Sebastian, đi thu dọn hành lý, ngày mai khởi hành đi Houndsworth."

"Yes, my lord." Ánh mắt quân gia khẽ loé lên tia u ám.

_ Spoil chương sau _

Hành trình sủng thê ngọt ngào bắt đầu

Chương 17: Chuyến du hành của mèo (thượng)

"Du lịch, du lịch, du lịch..." Ở trên xe ngựa, tổ hợp ba người giúp việc hưng phấn hát vang, quản gia Tanaka phiên bản Q im lặng chậm rãi uống trà làm nền.

"Xem ra bọn họ đều phi thường háo hức. Điện hạ quả nhiên là một người nhân từ!" Sebastian cười tủm tỉm đánh xe, không hề quay đầu nói. Cho dù không nhìn thấy, Kaimi liền biết người này tám chín phần lại đang châm chọc mình.

"Ngượng ngùng, ta chính là người nhân từ như thế đấy! Thay vì để bọn họ ở nhà quậy phá không bằng giao cho tên quản gia nào đó quản lý sẽ tốt hơn." Nàng lạnh lùng châm chọc, khuôn mặt nhỏ nhắn không hề thay đổi.

"Đa tạ điện hạ tín nhiệm, ta nhất định sẽ cố gắng hoàn thành nhiệm vụ." Quản gia nở nụ cười mỉa mí.

Ai mà thêm tin chứ. Kaimi nhin không được trọn tròn mắt, bực dọc liếc mắt nhìn Sebastian.

Về sự kiện lần này, Kaimi cũng không để Ciel ra mặt, mà sẽ do nàng bắt đầu xử lý từ bây giờ.

Trải qua mấy ngày điều dưỡng, nàng sớm nhận ra rằng linh lực trong cơ thể mình đang dần khôi phục trở lại, thân thể cũng phát sinh một ít biến hoá. Từ một mét hai tăng lên một mét bốn, cảm cũng dần thon gọn, có dấu hiệu phát triển. Sebastian tuy rằng không nói nhưng trong lòng nàng thập phần rõ ràng, không ai so với quản gia hiểu rõ thân thể nàng hơn.

Khi mọi người đi tới thị trấn, một vị nữ hầu tóc bạc mắt tím đã đứng ngay đó chào đón.

"Xin chào, cho hỏi đây là xe ngựa của bá tước Phantomhive?"

"Ừ!" Quản gia nhàn nhạt lên tiếng.

"Hoan nghênh đi đến Barrymore, chủ nhân đang đợi ngài." Nữ hầu ngẩng đầu lên, một đôi mắt tím xinh đẹp trong suốt và thánh khiết "Tên của ta là Angela, nữ hầu duy nhất của toà nhà này."

"Oa, thật xinh đẹp!" Tổ ba người giúp việc phía sau khẽ cảm thán.

"Ba người các người nên nhớ kĩ một câu nói." Dầm xuống bậc thang, Kaimi không chút kiêng kỵ lườm Angela "Càng xinh đẹp thì càng nguy hiểm." Ví dụ như là nữ nhân trước mắt.

"Vị này là bá tước Phantomhive sao?" Angela chần chờ nhìn nàng.

"Kaimi Phantomhive, bà con xa của thiếu gia. Bởi vì thiếu gia vẫn còn đang trong quá trình nghỉ dưỡng nên sự việc lần này sẽ do Kaimi điện hạ phụ trách." Sebastian mỉm cười ôn hoà, ôm lấy Kaimi.

"Sebastian, ta cũng không phải là không đi được. Thả ta xuống!" Nàng tức giận trừng mắt nhìn hắn, theo bản năng bắt đầu nghiêng răng.

"Nghiến răng không phải là thói quen tốt đâu điện hạ." Quản gia cười nhẹ thì thầm bên tai nàng "Sẽ không cao lên nổi đâu!"

Đáng chết, ác ma này biết rõ nàng luôn ảo não chiều cao của mình thế nhưng ba ngày bảy bữa lại cứ nói vấn đề này khiêu khích nàng.

Mồ Kaimi thẹn quá hoá giận, cắn thật mạnh lên cổ quản gia. Nếu hắn đã muốn bị nàng cắn tới thế, nàng liền thành toàn cho hắn. Kaimi cắn giận bất bình nghĩ.

Nhưng khiến Kaimi càng thêm tức giận, chính là Sebastian thế nhưng lại lộ ra vẻ mặt sung sướng thoả mãn, vừa đi vừa nói những từ ngữ vô cùng ái muội.

"Ừ, là chỗ đó, rất thoải mái..."

Phía sau, đám người giúp việc tròn mắt há hốc mồm kinh ngạc, cảm thiếu chút nữa như đụng đất.

"Ngươi rên gì đấy?" Kaimi ghen hờn trợn mắt, âm thanh này nghe thế nào cũng thật bậy bạ.

"Xin thứ lỗi, bởi vì Kaimi tiểu thư khiến ta quá dễ chịu nên ta mới có thể..." Sebastian cười xấu xa tiến đến gần lỗ tai nhỏ nhắn ái muội thổi hơi.

"Sebastian!" Mỗ Kaimi hoàn toàn nổi giận, lạnh lùng ra lệnh "Thả ta xuống dưới, còn có, không được kêu ta là tiểu thư."

"Yes, my lord." Quân gia đại nhân có chút tiếc hận đem nữ hài trong ngực buông xuống.

Nữ hầu dẫn đường không hề quay đầu vẫn tiếp tục bước đi chỉ là ánh mắt lại mang theo tia nghi hoặc và khả nghi.

.....

"Ngu ngốc, không phải ta đã dặn ngươi phải đi nghênh đón sứ giả của nữ vương? Tại sao lại dẫn một con chó nhỏ về đây?" Tiếng roi cùng thanh âm thâm thiết của nữ hầu lập tức vang lên, ngay sau đó, nàng liền nhìn thấy một màn kịch máu chó giữa chủ nhân và người hầu.

"Barrymore tiên sinh, ngài tốt nhất nên ăn nói cho cẩn thận. Ta chính là sứ giả của nữ vương cử đến, cho dù có gì không vừa lòng, cũng không cần phải lấy hình ảnh con chó nhỏ để hình dung ta!" Đôi mắt híp lại, nàng điềm đạm ngồi xuống ghế thưởng thức hình ảnh thú vị ngay trước mắt.

Tuy rằng nàng hiện tại không thể chiến đấu với thiên sứ nhưng nhìn người khác thay nàng đánh đập biến thái thiên sứ này một trận, nàng chính là phi thường cảm thấy thoải mái.

"Hừ, ta nhớ nữ vương bề hạ là phái bá tước Ciel đến đây, khi nào thì đến phiên một con nhóc như ngươi nói chuyện!" Henry kiêu ngạo hừ lạnh.

"Ciel gần đây thân thể không được tốt, vì thể liên phái người mà ngài ủy tin nhiệm nhất là ta và Sebastian đến xử lý chuyện này. A, đứng rồi Barrymore tiên sinh, ngài thế nào không tiếp tục đánh?" Lười nhác vươn người, nàng bắt nạt nhảm chán ghét một cái "Ta chính là muốn xem ngài dạy dỗ thủ hạ mình thế nào để ta có thể tham khảo đôi chút!" Kaimi lơ đãng nhìn Sebastian đứng phía sau.

Đây là con mèo nhỏ đã trưởng thành, muốn phản kháng? Quân gia mỉm cười liếc nhìn thân ảnh bé nhỏ, môi khẽ nhếch lên đầy tà mị yêu nghiệt.

Điều này không thể xảy ra được đâu, điện hạ!

Angela hoảng hốt run rẩy, từ mâu kinh ngạc không thể tin một đứa trẻ mới mười tuổi lại nói ra những lời tàn nhẫn như thế.

"Hừ, thật đúng là một nữ hài độc ác thế nhưng trơ mắt nhìn người khác đánh đập! Hoá ra đây chính là bản chất của tiểu thư quý tộc sao?" Hên y mỉa mai không thèm để ý tới.

"Ây da ây da, một roi kia là do ngài hạ thủ với người hầu ngài, ta có lý do gì để ngăn cản." Nàng cười lạnh, thanh lãnh nói, cao ngạo đứng dậy "Sebastian, ta mệt rồi, nhanh đi dọn phòng, ta muốn nghỉ ngơi một lát."

"Yes, my lord." Quân gia tao nhã thi lễ.

Nhìn hai thân ảnh một cao một thấp dần đi xa, Henry oán hận ném roi trong tay xuống đất, trên mặt hiện lên chút âm trầm.

Phải làm sao đây?

Kaimi thoải mái dựa người vào ghế, bàn tay cầm lấy tách hồng trà quân gia vừa mới pha. Làn khói mỏng manh nhẹ nhàng bay lượn trong không khí, mùi hương dịu nhẹ lan tỏa khắp xung quanh. Nhìn tách trà nóng, trong lúc nhất thời, nàng chợt cảm thấy hoang mang.

Thực lực Angela rất mạnh, điểm ấy nàng rất rõ. Mặc dù hấn giết chết Vincent và Raphael nhưng nàng vẫn chưa ra lệnh cho Sebastian giết chết hấn ngay lập tức. Bởi giết chóc đơn thuần không thể giải quyết được hết oán hận của nàng, nàng là muốn tìm ra kẻ đứng phía sau thiên sứ, tên thần linh đã đưa nàng đến thế giới này, bấm văm chặt xác hấn cho thoải con tức.

"Điện hạ, giường đã chuẩn bị xong!" Quân gia chậm rãi bước đến bên người nàng, ôn hoà nói.

"Ừ, có lẽ ta sẽ nằm nghỉ một chút, ngươi đi chuẩn bị bữa tối đi!" Nàng lạnh lùng ra lệnh.

"Yes, my lord." Quân gia thức thối lui ra nhưng trước khi rời đi lại nói một câu "Điện hạ, nghe nói ngủ quá nhiều thì sẽ ảnh hưởng đến chiều cao đấy..." Nói xong, quân gia ngay lập tức đóng cửa bởi vì một chiếc gối mềm mại đã nhắm ngay vị trí hấn ném tới.

Sebastian đáng ghét, tức chết nàng đi mất!

Kaimi trừng mắt nhìn cửa phòng đóng lại, hận không thể một đao chém chết quân gia. Ác ma này càng lúc càng khiến người ta chán ghét mà. Sớm biết như thế lúc trước nàng sẽ không kí khế ước cùng hấn đâu. Tìm một cái ác ma khác im lặng, bớt xía xoi hơn hấn còn tốt hơn nhiều.

Kỳ thực, nàng cũng không rõ vì sao mình lại ghét Sebastian đến vậy. Rõ ràng, hấn là một quân gia vô cùng trung tú, từ tay nghề thậm chí đến dung mạo đều rất hoàn mỹ nhưng chỉ cần tên đầy tớ vừa cười lên, trong lòng liền dâng lên một cỗ tức giận, chung quy cảm thấy hấn đang chế nhạo mình, châm chọc bản thân không biết tự lượng sức. Cỗ tính tên kia còn trêu chọc nàng vì thế càng khiến nàng thêm tức giận.

Đợi đến khi tâm tình bình tĩnh lại, nàng lẳng lặng đi tới trước gương, nhìn tiểu loli xinh xắn đáng yêu bỗng nhiên Kaimi xuất linh hồn của mình ra ngoài.

Chỉ nghe ầm một tiếng, thân thể thiếu nữ cứ thế bất động ngã xuống.

"Kaimi điện hạ..." Finna khó hiểu nhìn nàng.

"Ta đi ra ngoài hít thở không khí! Ngươi ở đây canh chừng thân thể cho ta!" Trong phòng, nhất thời tràn ngập làn khói trắng mỏng lung, sương vừa tan nhìn vật trước mắt Finna kinh ngạc không nói nên lời.

"Ka...Kaimi điện hạ!" Finna khiếp sợ nhìn nàng.

"Như thế nào? Chỉ là biến thành mèo thôi mà có gì phải hoảng loạn!" Kaimi khó chịu liếc nhìn Finna, trong gương là một con mèo đen ngồi chồm hổm trên mặt đất, đôi mắt tím chớp chớp vô cùng đáng yêu.

Đây là lúc Urahara gần đi để lại nàng bí chiều này, tuyệt kĩ hoá mèo của Yoruichi, bộ lông mặc dù không dày nhưng lại rất mượt, thân mèo cũng nhỏ bé hơn so với Yoruichi.

"Ta đi thám tít Angela đang làm gì. Còn ngươi thì nhanh chóng nguy trang bộ dáng ta đang ngủ nhanh lên! Nhớ, vạn lần đừng nên để Sebastian phát hiện!" Nói xong, nàng linh hoạt nhảy qua cửa sổ, trèo lên cây cổ thụ lấy đà rồi bỏ xuống.

"Điện hạ, điện hạ!" Finna vừa định gọi Kaimi lại nhưng đã muộn, nàng đã sớm rời khỏi.

Cái này phải làm sao mới được đây?

Finna sốt ruột.

"Điện hạ, tối giờ ăn tối rồi!" Sebastian mỉm cười đẩy cửa vào, đôi mắt đỏ lóe xung quanh khắp phòng rơi xuống thiếu nữ đang nằm trên giường kia, ánh mắt bỗng chốc trở nên nhu hoà như nước, dịu dàng sủng nịch.

Điện hạ đây là đang thẹn thùng sao? Thật là một đứa trẻ đáng yêu. Quân gia cười xấu xa nguy hiểm.

Ngần vạn lần đừng tới đây, Finna cuộn tròn thành một đống không ngừng cầu nguyện trong lòng, tuy nhiên lời cầu nguyện vẫn không được hiệu quả. Sebastian bước đến bên giường, cầm chân xốc lên.

"Chờ một chút!" Finna khẩn trương, lập tức ngồi dậy ngăn cản "Cái kia...Sebastian, ta chưa muốn ăn bữa tối."

Lông mày nhăn lại, quân gia đại nhân nghi ngờ nhìn thiếu nữ rụt rè trước mắt, giây lát, đôi mắt đỏ tươi loé lên sự khác thường.

"Finna tiểu thư!" Không phải nghi vấn mà là khẳng định.

"A, anh nhìn ra sao?" Finna đột nhiên cả kinh, theo phản xạ mở miệng. Nhưng vừa nói xong, nàng ngay lập tức hận không thể lấy kim khâu miệng mình lại.

"Điện hạ đâu?"

"Ồm..." Finna ấp úng, nhìn xung quanh không dám đối mặt với quân gia.

"Finna tiểu thư." Âm thanh trầm áp quanh quân bên tai, hơi thở ấm nóng ngay cổ khiến trái tim đập liên hồi, phảng phất như có lông vũ vuốt nhẹ qua không cách nào dừng lại được.

"Điện hạ đi đâu?" Giọng nói ma mị ôn nhu, khiêu khích trái tim nhỏ bé của Finna, mặc dù đã quay mặt sang chỗ khác gương mặt yêu nghiệt cùng nụ cười quyến rũ vẫn xuất hiện trong tâm trí nàng.

"Điện hạ biến thành mèo đen muốn tìm hiểu tin tức!"

Mèo đen?

Trong đầu Sebastian ngay lập tức hiện lên hai từ Urahara Kisuke.

Hoá ra là tên khốn kia giờ trò quỷ!

Môi khẽ nhếch lên tà ác nguy hiểm

Điện hạ, ta đi đón ngài.

Bạn đang đọc truyện [ĐN Hắc Quân Gia] Chủ Nhân Của Ta Là Từ Thần được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Chuyến du hành của mèo (trung)

Tiêu đời rồi!

Trong đầu Kaimi lúc này chỉ còn vang vọng ba chữ đó.

Nàng kinh sợ nhìn cảnh tượng hoang sơ trước mắt, khoe miệng nhỏ có chút co quắp lên. Thậm chí cả thân thể giống như hoá đá chỉ cần đụng nhẹ một cái liền vỡ vụn.

Nàng như thế nào lại quên mất việc mình là kẻ mù đường cơ chứ.

Vùng núi hoang vắng, không có một ngọn cỏ, rộng lớn mênh mông không thấy điểm dừng, đám cây cối xơ xác tiêu điều khẽ lay lắt trong gió như giờ nồm mùa vuốt, hung ác muốn xé xác kẻ khác nuốt vào bụng.

Xa xa, ánh mặt trời dần buông xuống, đàn quạ đen đứng trên cây hỗn loạn kêu lên như muốn xua đuổi vàng thái dương rực rỡ kia, trả lại cho chúng khoảng không gian tối tăm quen thuộc.

Nơi này... Rốt cuộc là địa phương quái quỷ nào?

Khung cảnh lạnh tóc gáy khiến cho trái tim của Kaimi trở nên đập nhanh hơn, tâm trạng ngày càng bất ổn, nàng chậm rãi đứng dậy, xoay người sang hướng khác nhanh chóng nhảy đi. Chỉ tiếc vô luận nàng đi thế nào cũng không tìm thấy lối về. Con đường trước mắt dần ngoằn ngoèo.

Oạch...

Mèo nhỏ có lẽ bởi vì quá mức lo lắng nên không hề để ý vũng bùn phía trước vì thế liền ngã nhào xuống, từ một tiểu hắc miêu sạch sẽ phút chốc dính đầy bùn đất hôi thối.

Sẽ không xui xẻo đến thế chứ?

Nhìn bộ lông ướt sũng, Kaimi khóc không ra nước mắt. Nàng bắt quả chì là lén ra ngoài, cũng không làm tội ác tày trời gì vì sao ông trời lại trừng phạt nàng như thế.

Đáng tiếc, hôm nay dường như ông trời không có mở mắt chẳng thèm quan tâm đến con mèo đang cầu khẩn nào đó, mặt trời chậm rãi khuất sau rặng núi, tiếng chim kêu to càng khiến vùng núi trở nên hoang vu, thê lương hơn.

Bực tức một hồi, nàng khẽ vùng vẫy dùng toàn bộ sức lực thành công leo lên. Tuy nhiên âm thanh tiếp theo lại trực tiếp khiến nàng run rẩy.

"Gào! Gào!" Con sói màu đen hung ác phát ra tiếng gầm nhẹ, tràn ngập địch ý từ bụi rậm nhảy ra, ánh mắt vàng lạnh lẽo liếc nhìn mèo đen, miệng mở rộng để lộ răng nanh sắc nhọn.

Cư nhiên lại là sói.

Làm sao bây giờ?

Kaimi vô cùng hoảng sợ, biến thành mèo thì nàng không thể sử dụng được ma pháp. Nhưng nếu khôi phục hình dạng thì nàng lại không có y phục, chẳng lẽ khoả thân chiến đấu, lỡ có ai nhìn thấy được thì mất mặt chết.

Tuy nhiên, Kaimi có vẻ như quên mất một vấn đề quan trọng là dù nàng có biến về hình người thì cũng chỉ là một linh hồn vô định, đừng nói là sói ngay cả con người cũng không thể nhìn được. Đương nhiên, ngoại trừ mấy kẻ không được tính là con người nào đó.

"Gào..." Đám sói có vẻ đã không nhìn được, bản năng săn mồi mạnh mẽ trở dậy, chúng rú lên một tiếng, vì cái bụng đói meo, không hề khách khí nhào đến bữa tối béo bở "màu đen" kia.

Oh shit! Chạy!!!

Tiểu hắc miêu nhanh chóng nhảy đi tìm chỗ trốn, thân ảnh màu đen chuyển động như tia chớp nhưng tốc độ của lũ sói cũng không hề thua kém, sinh tồn tại vùng hoang dã chúng hiểu rõ cách để tóm gọn con mồi. Rất nhanh, Kaimi sẽ bị bắt.

Cùng lúc đó, gần bên nàng liền có một cây cỏ thụ, nàng vội vã thuận thực leo lên, kinh hồn bạt vía nhìn đám sói đang không ngừng sửa diều ở dưới.

"Gào... gào..." Lũ sói điên cuồng sửa vang lên như muốn Kaimi phải đi xuống ngay lập tức cho chúng. Nhưng mà nàng cũng đâu có bị ngu?

Mặt trời cuối cùng cũng lặn xuống sau dãy núi, cả một vùng đất rất nhanh liền bao phủ bởi một tấm lụa đen huyền bí. Không một tia ánh sáng khiến nơi này càng lúc càng thêm đáng sợ.

Dưới tán cây, đám chó săn vẫn tiếp tục ầm ĩ huyền ảo, nhất quyết không tha cho con mèo này, kiên trì chờ đợi dù sao chúng nó cũng rất đông trong khi nàng chỉ có một mình.

Chết tiệt!

Không lẽ nàng phải khôi phục nguyên thân để an toàn rời khỏi đây sao? Nhưng mà nếu thế thì cả một đời anh minh thần võ của nàng sẽ bị huỷ đi hết mất, nội tâm Kaimi vô cùng hỗn loạn, không để ý rằng trong vô thức con mắt bên trái đã toả ra ánh sáng tím kì dị.

"Ai chà, thật là con mèo nhỏ đáng thương!" Tiếng nói quen thuộc sau lưng truyền đến nhất thời dọa nàng nhảy dựng lên. Nàng nghiêng đầu nhìn người vừa tới, ánh mắt mở to ra.

Là hân!

Ác ma tao nhả đứng trên nhánh cây, đôi môi nhếch lên quyến rũ, dung nhan yêu nghiệt mang theo cỗ tà khí nồng đậm. Đôi mắt đỏ loé lên tia khác lạ, thân hình thon dài cao ngất tựa như một vị vương giả hoàn mỹ khiến người ta phải kinh động.

"Xem ra ngươi đang rất sợ hãi, mèo con." Quân gia đại nhân làm như không biết nàng là ai, dẫm nhẹ cành cây, nhảy đến trước mặt, mỉm cười ôm lấy thân hình bần thiêu của nàng vào trong lồng ngực.

Cảm nhận hơi thở quen thuộc vây quanh, nàng có chút cứng ngắc, đôi mắt tím dè dặt cùng cẩn trọng liếc quân gia một cái, thử kêu một tiếng.

"Meo..."

Âm thanh mềm mại ngọt ngào vang lên, Sebastian chợt cười híp mắt, ngón tay không ngại bẩn xoa đầu mèo con, dịu dàng nói "Tiếng kêu thanh thúy như thế này chắc hẳn là một con mèo rất đáng yêu đi. Không biết điện hạ có đồng ý cho ta nuôi ngươi không nhỉ? Tuy nhiên, ta nghĩ hiện tại vẫn nên mang ngươi trở về!"

Đôi mắt đỏ lơ đãng quét mắt lũ sói hấu ăn ở phía dưới, ánh mắt nheo lại mang theo tia nguy hiểm.

TT~TT Đám sói bị dọa sợ hoảng loạn bỏ chạy.

[Sói-chan: tui cần tăng lương, đầu năm đầu tháng kiếm ăn khổ quá mờ QAQ |

"Đi nào, mèo con!" Lấy áo khoác trùm con mèo nhỏ lại, Sebastian nhanh chóng quay trở về.

Uốn eo trong lòng quân gia, Kaimi âm thầm vui vẻ. Đợi đến dinh thự, thừa dịp Sebastian không chú ý nàng liền lặng lẽ trở lại thân thể của mình.

Mắt tím nheo lại, mèo nhỏ cười quý dị.

Nhưng quân gia đại nhân có thể để cho Kaimi tùy ý làm sao?

Có trời mới biết!

"Meo, meo, meo!" Tiếng kêu cứu thảm thiết của mèo nhỏ vang lên trong phòng tắm, âm thanh khiến cho Finna đứng bên ngoài cũng thấy nghi hoặc.

Đậu má! Tại sao lại xảy ra chuyện này?

Kaimi nghiêng răng chửi bậy trong lòng

Trở về dinh thự, còn tưởng có thể trốn thoát. Không nghĩ đến Sebastian lại có thể nhanh tay túm lấy nàng lôi về phía nhà tắm bắt đầu tắm rửa.

Bàn tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông, đem nàng ngâm vào nước ấm, vén tay áo lên chà rửa sạch sẽ.

"Thật là mềm mại khiến người khác yêu thích không buông mà!" Sebastian say mê nhần miến đệm thịt màu hồng phấn, đôi mắt đỏ tươi ánh lên sự vui vẻ "Bộ lông mặc dù có hơi bẩn nhưng ta chắc chắn em cũng là một tiểu miêu xinh đẹp."

Quân gia cảm thán, mười ngón tay xoa bóp thân thể con mèo, xúc cảm mềm mại khiến hân cười híp mắt.

Đẹp cái đầu nhà người!

Nàng tròn trĩnh mắt, bức tức nhìn tên quân gia. Tuy nhiên bởi vì tay nghề của Sebastian thực sự quá tốt khiến nàng nhịn không được rên lên thoải mái.

"Meo..."

"Làm sao bây giờ, ta không muốn thả em đi đâu bé con!" Sebastian thâm ý, đôi mắt đỏ rực loé lên tia khác thường.

"Sebastian" Finna lặng lẽ đứng ở ngoài cửa, thấp giọng hô, đôi mắt tím không an phận liếc nhìn xung quanh như đang tìm kiếm thứ gì đó.

"Điện hạ, có việc gì sao?" Quân gia đại nhân giả bộ ngoài ý muốn nhìn thấy Finna, ánh mắt rét lạnh mang theo phần cảnh cáo.

"Ta là nghe thấy tiếng mèo kêu..." Finna vội vàng lui về phía sau vài bước, ánh mắt vô ý rơi vào con mèo đen nằm trong tay quân gia, phút chốc thân thể cứng đờ.

"Đó là..." Finna khó khăn nuốt ngụm nước bọt, lạy trời đừng là Kaimi điện hạ.

"À, con mèo nhỏ này là ta nhặt được, điện hạ không thích nó sao?" Tóc đen mềm mại rũ xuống gương mặt tuấn mỹ, nụ cười có chút vô tội "Ta có thể nuôi nó được không điện hạ?" Quân gia đại nhân không hề sợ hãi, hôn lên trán hắc miêu, ánh mắt tràn ngập ý cười.

Sebastian khốn khiếp, ai cho phép người hôn ta. Cảm giác âm ấm trên đỉnh đầu triệt để khiến Kaimi tức giận.

Finna che miệng hít một ngụm khí, nghẹn họng trân trối nhìn bọn họ. Ngay sau đó, gương mặt nàng xám xịt xoay người vội vàng chuồn đi, lúc ra khỏi phòng còn không quên nhìn con mèo kia với ánh mắt đáng thương "Có thể, không sao."

Nếu nàng đoán không lầm thì con mèo ấy đích xác đúng là Kaimi điện hạ mà bởi vì nụ hôn của Sebastian nên đã sắp đến thời kì bạo phát.

"Điện hạ đi rồi xem ra giờ chỉ còn hai chúng ta thôi bé mèo bé bỏng." Bàn tay xoa bóp thân mèo, Sebastian tà mị khẽ cười đầu nguy hiểm.

Con mẹ nó, có ngày nàng nhất định phải chém chết tên này.

Kaimi oán hận nhìn nam nhân trước mắt, miệng không ngừng chửi tục thô lỗ, trong lòng âm thầm thề sớm hay muộn nàng cũng phải đòi lại bằng được món nợ ngày hôm nay.

"Méo...!"

Nàng kinh hãi kêu lên một tiếng, mắt tím hoảng hốt nhìn tay quân gia, vội vàng lui về phía sau liên tục thẳng đến khi chạm đến bồn tắm lớn.

Vừa, vừa, vừa rồi tay hấn chính là hướng đến phía dưới nàng sờ soạng.

"Sao thế mèo con? Đừng sợ, ta chỉ muốn giúp em rửa ở chỗ đó thôi, nơi đó khá là bẩn đấy!" Quân gia mỉm cười xấu xa, bắt lấy hắc miêu dè dặt hai chân nó xuống tà ác chuẩn bị tẩy rửa.

"A! Sebastian người đừng tay cho ta!" Nàng rốt cục cũng không chịu nổi hét to lên, vội vàng dùng tiếng người ngăn cản. Làn khói trắng nhất thời toả ra tứ phía, đến khi khói dần tan thì trước mặt Sebastian đã không phải là con mèo khi nãy mà là một thiếu nữ khoả thân ướt đầm.

Chắc chắn, thật là một phong cảnh tuyệt đẹp.

Quân gia vô cùng nhân nhả thương thức thân thể trắng nõn của thiếu nữ, ánh mắt như có như không rơi xuống bộ ngực mềm mại, miệng lưỡi bỗng có chút khô khốc thất thường.

"Người còn nhìn!" Kaimi đáng thương, cố gắng dùng tay che đi vài vị trí quan trọng, thấy Sebastian vẫn chăm chú về phía mình không khỏi hoá bạo quát lớn "Người cút sang chỗ khác cho ta!"

"Khụ." Sebastian giả bộ ho vài tiếng, liếm liếm bờ môi mở miệng trả lời "Điện hạ, ngài còn chưa có tắm..."

"Mẹ kiếp, đừng có lảm nhảm, tự ta tắm không được sao? Người ngay lập tức cút ra cho ta!" Kaimi thờ hờn hển ném mấy món đồ gần bên mình, đem ác ma đuổi đi. Nàng bây giờ vô cùng hận chết hấn. Sớm biết như thế nàng hoá thành hình người trốn trong rừng như vậy cũng sẽ không bị ác ma này trắng trợn ăn đậu hũ.

Quân gia bị đuổi khỏi nhà tắm, trong đầu không ngừng nhớ đến thân thể xinh đẹp của thiếu nữ, cho dù chưa phát dục hoàn toàn nhưng cũng đã đủ khiến người khác phải mê mẩn. Không biết khi lớn lên còn tuyệt mỹ đến cỡ nào. Nghĩ đến đó quân gia không khỏi nở nụ cười.

Phút chốc như nhớ đến biểu tình giận dữ khi nãy của Kaimi, gương mặt tuấn mỹ quân gia cũng xuất hiện tia buồn rầu.

Xem ra hấn chọc giận con mèo nhỏ mất rồi!

Đôi lời editor: Mỹ đã quay trở lại đây nhưng lịch post vẫn chưa ổn định nhé (//v//) mong mọi người thông cảm

Bạn đang đọc truyện [ĐN Hắc Quân Gia] Chủ Nhân Của Ta Là Tử Thần được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Chuyến du hành của mèo (hạ)

Tắm rửa xong Kaimi nhẹ nhàng dung nhập cơ thể, khôi phục diện mạo vốn có. Chẳng qua khi nàng vừa nhìn thấy Sebastian đang đứng ngoài cửa, từ nhân liền hiện lên tia tức giận, lập tức giả bộ không thấy gì lướt ngang qua người hắn, xem như quân gia không hề tồn tại.

Sebastian mỉm cười, lặng lẽ đi theo phía sau hoàn toàn mang phong phạm của một quân gia hoàn mỹ. Dọc đường, nàng không nói lời nào, hắn cũng thức thời không lên tiếng, quan hệ của hai người cứ thế lại như lúc trước.

Kaimi phát hiện một điều, từ khi trở về thân phận nữ nhân, trước mặt quân gia nàng hoàn toàn không thể không chế cảm xúc của mình tốt như khi còn là Ciel. Dễ xúc động, tức giận và thiếu kiên nhẫn, Kaimi không biết như thế là tốt hay xấu nhưng trong tiềm thức nàng cũng không mong quan hệ giữa mình và Sebastian ngày càng thân mật. Thích Byakuya đã mang đến cho nàng nhiều đau khổ, còn thích ác ma chỉ sợ kết cuộc cuối cùng chính là cái chết đi.

Bước vào căn phòng, quân gia dọn dẹp giường rồi trải tấm chăn ra, chuẩn bị mọi thứ để tiểu chủ nhân mình đi ngủ. Kaimi ngồi ở dưới đèn đọc sách, ánh sáng vàng nhạt chiếu lên các con chữ trên mặt sách, hắt rõ lên gương mặt xinh đẹp của nàng.

"Điện hạ!" Sebastian híp mắt, khoé môi khẽ nhếch lên, thưởng thức khung cảnh trước mắt, vóc dáng mềm mại, nhỏ nhắn nhưng mang theo hơi thở quyền rũ ma mị, dường như trước mặt hắn không phải là một bé gái chưa phát dục mà là một đại mỹ nữ xinh đẹp tuyệt trần.

"Ừ, có chuyện gì?" Nàng nhàn nhạt lên tiếng, ánh mắt vẫn chăm chú vào cuốn sách. Sebastian đang muốn trả lời, thỉnh thoảng vang lên tiếng gõ cửa ngắt lời hắn muốn nói.

"Đi mở cửa!" Nàng lạnh lùng ra lệnh

"Yes, my lord."

Người tới vô cùng quen thuộc, chính là thiên sứ biến thái Angela. Kaimi không hề ngạc nhiên khi cô ta đến đây, tất cả đều nằm trong suy nghĩ của nàng hay đúng hơn là trong tình tiết tác phẩm.

"Oa, buồn ngủ quá!" Nàng lười nhác ngáp một cái, làm như không có chuyện gì chuẩn bị lên giường ngủ.

"Điện hạ, cầu ngài, cầu ngài cứu mọi người!" Angela năn nỉ nói, gương mặt xinh đẹp nhu nhược vô cùng đáng thương.

"Chắc, chắc, thật là một cô gái xinh đẹp." Nàng tà ác bước tới, nắm lấy cằm Angela tựa như một vị tú bà khi nhìn thấy món hàng có giá trị.

Chi tiếc trong mắt ai kia không được như vậy.

Thiếu nữ yêu nghiệt ngắm nhìn mỹ nữ tóc bạc, hơi thở nóng rực phả lên trên mặt cô ta, khoé miệng nhếch lên như một lời mời gọi mê hoặc khiến mỹ nữ kia không khỏi xuất thần, kinh ngạc nhìn thiếu nữ, cánh môi đỏ búng hơi hé mở...

"Ta không phải là thánh mẫu, không rảnh quản việc người khác, vì thế..." Nàng đùa cợt liếc mắt Angela một cái, đứng thẳng người lên, từ nhân hoàn là khinh thường "Người tốt nhất là tự mình cầu xin thần linh đi, sự việc nguy hiểm này xin thứ lỗi cô gái nhỏ như ta không dám tiếp. Sebastian, tiễn khách!"

"Vâng." Quân gia đưa Angela rời đi, cùng lúc đó, Kaimi chỉnh lại quần áo ngủ của mình, nhoen miệng cười.

Có thể trêu đùa thiên sứ nên tâm tình nàng vô cùng tốt cứ thế nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

"Không ổn rồi điện hạ!" Sáng hôm sau, Finian lo lắng hối hả chạy vào, cánh cửa bởi vì lực đạo của hắn mà trực tiếp sụp đổ, khói bụi nhất thời cuộn cuộn nổi lên.

"..." Kaimi đang ăn cơm phải dừng lại, vô cùng tự giác che kín miệng chén, nàng hiện rất đói bụng chỉ muốn ăn thức ăn chứ không muốn ăn cát tí nào.

"Finian xảy ra việc gì?" Sebastian bước lên phía trước, thân thể cao lớn chặn toàn bộ cát bụi.

"Có người chết!" Gương mặt Finian hiện lên sự sợ hãi.

"Bình tĩnh một chút đi Finian." Kaimi thoải mái tiếp tục thưởng thức cháo hải sản, hương vị ngào ngạt cùng thịt dai mềm đã sớm chinh phục vị giác của nàng, từ nhân lạnh lùng lơ đãng quét mắt về phía Finian rồi quay về chén cháo của mình.

"Không phải chỉ là người chết thôi sao? Có gì nghiêm trọng mà ngươi lại trở nên hấp tấp thế này thật mất hết phong thái người hầu nhà Phantomhive." Khoé miệng lạnh lùng nhếch lên, Kaimi nhàn nhạt ra lệnh "Sebastian, đi điều tra nguyên nhân, đứng rồi, với sự kiện kia ta tin là ngươi đã nhìn ra."

"Điện hạ là nói việc nào, là sự kiện hôm qua ngài..." Quân gia trêu tức liếc mắt nhìn nàng.

"Là việc Ma Cầu hiện thân!" Thăng thưởng đánh gãy lời nói của hắn, Kaimi hai tay nâng chén, nhẹ nhàng băng quơ nhìn quân gia lãnh đạm nói "Còn việc gì sao?" Lấy tĩnh trị động, lấy nhu thắng cương, đó là những điều ông ngoại từ nhỏ đã dạy nàng.

"Yes, my lord." Quân gia tao nhã thì lễ, thái độ khiêm tốn cung kính. Trong nháy mắt khoảng cách hai người như xa thêm, nàng vẫn như cũ cao quý ngồi trên ngai vàng còn hắn chỉ im lặng bảo hộ nàng từ phía sau.

Ăn xong bữa sáng, Kaimi chậm chạp không mục đích đi theo tổ ba người giúp việc, do mù đường nên nàng đi lạc tới chỗ này, vì để không phát sinh sự việc như ngày hôm qua, nàng đành phải dùng uy quyền kêu ba người kia dẫn theo.

Bởi nam nhân áo đen đó không ở bên nàng.

Kaimi theo phản xạ quay đầu, nam nhân luôn lặng lẽ theo đuôi hôm nay hoàn toàn không thấy khiến lòng nàng có chút khó chịu. Đối lập với ồn ào do ba người kia, Kaimi bên này vô cùng im lặng.

Ánh mắt khẽ nâng, nàng thờ dãi nhìn về phía chân trời, nhớ lại những năm gần đây, Sebastian hẳn luôn rất ít khi rời khỏi nàng dù có đi cũng chỉ trong chớp lát. Mà nàng cũng đương nhiên cho rằng chỉ cần xoay người lại liền sẽ thấy hắn đứng trước mặt nở nụ cười ấm áp hoàn mỹ.

Dựa dẫm luôn là một thói quen đáng sợ, nàng cười khổ xoa hai huyệt thái dương không muốn nghĩ tiếp.

"Điện hạ..." Dường như chú ý tới động tác của nàng, Angela quan tâm bước đến dịu dàng hỏi "Ngài đau đầu sao?"

"Không!" Bất động thanh sắc cùng thiên sứ kéo dần khoảng cách, Kaimi vội vàng đi trước hai bước nhưng không ngờ cô ta lại vẫn tiếp tục bám theo.

"Điện hạ có vẻ rất ghét ta." Angela thương tâm nhìn nàng.

"Người nghĩ nhiều rồi." Nàng cười giễu cợt liếc mắt nhìn Angela lạnh lùng nói "Chỉ là một con kiến hôi, không đáng giá để ta chán ghét!"

Angela ngẩn ra, đứng im tại chỗ, nhất thời không biết phản ứng thế nào nhưng Kaimi lại vô tình nhìn thấy trong con mắt màu tím xinh đẹp kia thấp thoáng ẩn chứa sát khí.

Đi theo đám người này, tự nhiên cũng gặp phải tình tiết trong tác phẩm. Henry chuẩn bị xử tử con chó phá hư chuyện tốt của hắn, Finian nhảy ra ngăn cản, kết quả bọn họ liền bị đám dân làng ngu muội buộc tội. Vào lúc đám chó săn nhắm đến chỗ nàng, Sebastian ngay lập tức xuất hiện biểu diễn tiết mục anh hùng cứu mỹ nhân rồi vén lên bức màn sự thật.

Sau khi biết được chân tướng, dân làng vô cùng tức giận bắt trói Henry lại, chuẩn bị giết chết để báo thù cho những người vô tội. Tuy nhiên, tối hôm đó, tiếng sấm vừa vang lên, Henry được phát hiện chết thảm trong ngục giam.

"Chẳng lẽ hung thủ thực sự là ma chó sao?" Brad vuốt cằm suy tư.

"Ai biết được." Kaimi lạnh lùng nâng khoé miệng, tay nhàn nhã chống má, ánh mắt đắm chiêu nhìn lũ chim nhỏ ngoài cửa sổ, mặc cho ai nói gì cũng không quan tâm.

"Điện hạ, điện hạ!" Quân gia nhẹ nhàng kêu nàng nhưng rất nhanh liền phát hiện chủ nhân nhà mình lại bắt đầu thất thần rồi.

Bất đắc dĩ thờ dãi, Sebastian hơi khom người, tiến đến gần tai nàng, khẽ thì thầm "Thiếu gia, hoàn hồn."

Bên tai bỗng nhiên truyền đến âm thanh khiến Kaimi có chút hoảng sợ giật mình, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy gương mặt tuấn mỹ của quân gia kẻ sát mình, khuôn mặt trắng nõn lập tức nổi một tầng đỏ ửng, không khỏi lắp bắp

"Người nói...cái gì thế...đã bảo không được kêu ta là..."

Lúc này Kaimi mới chợt phát hiện, căn phòng rộng lớn của mình chỉ còn mỗi nàng và hắn.

"Vì điện hạ không chú ý nên ta mới gọi như thế!" Quân gia vô tội đỡ trán, đôi mắt đỏ tươi hiện lên tia giảo hoạt.

"Lắm lời!" Bực bội nhắm chặt mắt lại, nàng tự nhủ chính mình: không được tức giận, không được tức giận nếu không hắn sẽ đắc ý.

Hít thở sâu hai lần, cảm nhận trái tim mình dần bình tĩnh lại, hàng lông mi Kaimi khẽ run rẩy yếu ớt chậm chạp mở ra, tuy nhiên đập vào mắt chính là gương mặt tiêu nghiệt của vị quân gia nào đó. Kaimi dường như nghe thấy âm thanh sợi dây bình tĩnh của mình đứt đi.

"Sebastian!" Nàng bạo hoả đứng lên, ánh mắt như chứa đựng cả cơn cuồng phong "Người cút ra ngoài cho ta!"

"Không được đầu điện hạ." Quân gia cười xấu xa lắc lắc ngón tay, cự tuyệt mệnh lệnh chủ nhân. "Hiện tại ma cầu còn chưa có tìm thấy, ta không thể yên tâm để ngài một mình được."

"Ta cũng không phải là kẻ vô năng!" Kaimi nhanh chóng rút Thừa Ảnh kiếm ở bên hông, hung bạo chém về phía Sebastian.

"Tuy nhiên, dựa vào lực lượng hiện tại của chủ nhân vẫn chưa đủ để đối phó với ma cầu đâu. Thừa Ảnh kiếm mặc dù đứng trong hàng ngũ thập đại danh kiếm của Trung Quốc nhưng đối với ta nó cũng chỉ là một vũ khí vô dụng. Còn không bằng để ta trở thành lưỡi kiếm sắc bén của ngài, trở thành quân cờ đắc lực nhất của ngài!" Quân gia tao nhã né tránh bảo kiếm, miệng không ngừng khen ngợi năng lực của chính mình, đôi mắt đỏ ánh lên sự vui sướng khó

hiểu.

"Bớt sàm ngôn đi!" Do liên tục thất thủ khiến Kaimi phát rầu rõ ràng, linh lực đã khôi phục một phần ba thậm chí còn dùng tới thuần di nhưng ngay cả một góc áo của quần gia cũng không thể đụng tới. Nàng nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn Sebastian vẫn vân đàm phong khinh thoai mái né tránh, rốt cuộc cũng tức giận, bàn tay trắng ngần giơ lên "Phá đạo cấp bốn..."

Thân ảnh màu đen chợt biến mất, nàng kinh ngạc mở to mắt. Loại tốc độ này so với tuyệt kỹ thuần di của Yoruichi còn nhanh hơn gấp trăm lần.

Sau lưng bỗng nhiên xuất hiện bàn tay không chút do dự che miệng nàng lại, ngăn cản nàng triệu hồi quỷ đạo.

"Điện hạ, nếu ngài làm thế thì căn phòng này sẽ bị huỷ đó!" Tiếng nói trầm thấp vang lên, Kaimi chuẩn xác rơi vào một vòng tay ấm áp. Lồng ngực vững chắc áp sát vào tấm lưng nhỏ nhắn của nàng khiến khuôn mặt nàng dần đỏ lên.

"Ừm...Ừm..."

"Ngoan nào điện hạ!" Sebastian khẽ liếm nhẹ cái cổ trắng như tuyết của thiếu nữ, xấu xa thổi một ngụm khí nóng rực, kết quả liền thấy đối phương run rẩy một trận.

Sebastian chết tiệt!

Đôi mắt màu tím hiện lên chút mê ly, Kaimi không kiềm lòng được rên rỉ một tiếng, một cổ tê dại lập tức lan tràn khắp cơ thể của nàng.

"Hoá ra, đây là điểm mẫn cảm của ngài." Quần gia vui vẻ cười nhẹ.

"Người..." Nàng nhanh chóng hồi phục tinh thần, bởi vì thẹn quá hoá giận mà cắn tay quần gia một cái, cảm thấy chưa hả giận còn thô bạo cho thêm một cước, nhờ thế mới thoát khỏi cái ôm ấm áp khiến người ta quyến luyến kia.

"Không được tùy tiện chạm vào người ta! Đây là mệnh lệnh!" Nàng tức giận thở hổn hển, mồm miếng băng bịt mắt ra hô lên.

"Yes, my lord." Sebastian tao nhã thi lễ, đôi mắt đỏ nheo lại đầy quỷ quyết.

Trái tim đập thình thịch dần bình tĩnh lại, vụng trộm liếc nhìn con người làm như không có chuyện gì xảy ra kia, Kaimivoo cũng bực bội. Tuy nhiên kể tiếp nàng vẫn còn việc phải nhờ vả hần.

"Đi theo ta." Bàn chân dẫm nhẹ xuống sử dụng thuần di, Kaimi chớp mắt biến mất khỏi phòng.

"Vâng, điện hạ." Ánh mắt nhìn cánh cửa gỗ, quần gia nhếch mép cười rồi nhanh chóng rời khỏi.

Ánh sáng màu tím ở phía sau cửa chợt loé qua rồi biến mất.

Kaimi cùng Sebastian đi tới địa điểm Ma Cầu xuất hiện, kịp thời cứu thoát Finian sắp bị móng vuốt cào nào kia. Mặc dù năng lực còn yếu nhưng nàng vẫn có thể cảm nhận được linh lực của Ma Cầu mà chạy đến.

"Sebastian, thuần hoá con chó này!" Nàng lạnh lùng hạ lệnh.

"Yes, my lord." Quần gia mặc dù có hơi khó xử nhưng vẫn tuân theo mệnh lệnh của nàng.

Nàng đi dạo một vòng, hứng thú tìm một chỗ sạch sẽ, thoả mái thưởng thức cảnh tượng huấn luyện chó vừa đánh vừa xoa của Sebastian. Phải biết, trên ti vi cũng không hấp dẫn như thế này. Cho nên khi Ma Cầu biến thành nam nhân lè lười liếm quần gia, Angela chạy tới cầu xin nàng thu nuôi, nàng liền bật cười.

"Điện hạ." Khuôn mặt hoàn mỹ nháy mắt âm trầm.

"Đừng giận, kỳ thực ta cảm thấy cũng tốt mà." Ánh mắt màu tím trong suốt như bảo thạch lấp lánh sự vui vẻ, rực rỡ chói lọi.

"Nhà chúng ta dù sao cũng đang thiếu một chó canh nhà, có nó, dinh thự Phantomhive sẽ ngày càng an toàn hơn đúng không..." Nàng quỷ dị xoay người lại, nhìn về phía thiên sứ "Angela tiểu thư?" Đương nhiên chó giữ nhà là giả, trêu đùa quần gia mới là chính yếu.

"Thật sự cảm ơn, vậy liền nhờ mọi người chiếu cố Pluton!" Angela dịu dàng trả lời.

"Không cần, ta làm không phải vì người!" Nàng lạnh lùng nhìn nam tử khoả thân nằm trên đùi Angela, ánh mắt có chút lảng tránh.

Phi lễ chó nhìn (///v)

Tuy nhiên vóc dáng của Pluton cũng không tệ, không biết so với Sebastian thì ai hơn kém ai. Nghĩ vậy, nàng không khỏi liếc nhìn qua phía quần gia, nào biết lại bị phát hiện. Đôi mắt đỏ tươi nheo lại, Sebastian vui vẻ cười, trong lòng mừng thầm.

Con mèo nhỏ đang nhìn hấn a!

Sau sự kiện Ma Cầu, đám người Kaimi nhanh chóng thu dọn hành lý, leo lên xe ngựa trở về nhà. Lại không chú ý nữ hầu tóc bạc im lặng đứng phía sau chột nỏ nụ cười lạnh.

"Một ngày kia, sẽ gặp lại..." Nữ hầu thì thào, ánh mắt tím loé lên sát khí nguy hiểm.

Đôi lời editor: chương này dài vài linh hồn mấy chế à QAQ nên là vote để tui có thêm động lực đi nha ♥□ truyện này dài khoảng 850 trang word tính ra thì Mỹ đã đi được 1/4 quãng đường rồi he he (◡_◡)

Bạn đang đọc truyện [ĐN Hắc Quân Gia] Chủ Nhân Của Ta Là Từ Thần được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Nhân tố mới xuất hiện

Buổi chiều, ánh nắng vàng dịu nhẹ xuyên qua từng kẽ lá trong khu rừng xinh đẹp, dinh thự Phantomhive ngày hôm nay lại xuất hiện hai vị khách không mời mà đến. Nhìn thấy bọn họ, Kaimi liên lập tức thấy đau đầu bởi biểu tình quá mức kích động của Finna.

"Oa, thật là một người đẹp trai!" Finna hai mắt tỏa sáng như sao nhìn chăm chăm Lau không buông tha.

"Ách, ha ha cảm tạ bá tước khích lệ." Bàn tay đang vuốt đuôi của Lam Miêu thoáng khựng lại trong giây lát.

"Khụ khụ..." Nàng giả bộ ho một tiếng nhắc nhở ai kia, bước chân chậm rãi đi đến chỗ của Finna. Môi hồng hé mở, âm thanh ngọt ngào nháy mắt vang lên "Anh họ, vị này chắc hẳn là Lau tiên sinh đến từ Trung Quốc phải không?" Đôi mắt tím hồng nhiên chớp chớp, khuôn mặt trắng nõn tràn đầy ngây thơ.

"Ai nha, thật là một bé gái đáng yêu!" Lau mỉm cười ôn hòa buông lam mèo ngồi trên người mình, bàn tay vươn ra muốn chạm vào tóc của Kaimi.

Tuy nhiên, ngón tay thon dài còn chưa kịp tiếp xúc thì Kaimi đã được Sebastian ôm ra xa, kéo dài một khoảng cách nhất định.

"Điện hạ, đây là hồng trà Ceylon ngài muốn."

"Cảm ơn chú Sebastian." Nàng nhu thuận nhìn quản gia của mình ngọt ngào cười đến rợn tóc gáy, ánh mắt hiện lên chút tà ác. Cái gì chứ "già heo ăn thịt hổ" và đóng kịch là hai thứ nàng am hiểu nhất.

Toàn thể nháy mắt ngơ ngác.

"Đứa bé này rất đáng yêu nha!" Lau vui sướng buồn cười khi người khác gặp họa.

"Cũng đúng, điện hạ dù sao vẫn còn nhỏ, thân là người trưởng thành nàng tự nhiên cũng gọi ta một tiếng chú!" Sebastian nở nụ cười tao nhã, nhẹ nhàng bâng quơ trả lời.

Sebastian đáng chết.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Kaimi thoáng chốc biến đổi, cau gợn tròng mắt nhìn quản gia. Tên này rõ ràng biết nàng ghét nhất là việc người khác lấy tuổi nàng ra đùa giỡn vậy mà còn cố ý nhắc đến. Chờ nàng khôi phục được thân thể, nàng nhất định sẽ lấy quản gia làm bàn mài dao đầu tiên, Kaimi âm thầm nghiền răng suy nghĩ.

"Đúng rồi, không biết bá tước có biết gì về tin đồn "Thảm án trăng tròn" không?" Vuốt ve cặp đùi trắng nõn quyến rũ của lam mèo, Lau như vô tình nhắc đến chuyện này.

"Thảm án trăng tròn là cái gì?" Finna mở mắt lác đác.

"Trong khoảng thời gian này, Luân Đôn bỗng nhiên xuất hiện rất nhiều tin đồn về mấy kẻ hóa sói vào đêm trăng tròn rồi ăn tim người, mới đây thôi đã xuất hiện thêm một nạn nhân thứ ba."

Người sói ?

Kaimi có chút dờ khóc dờ cười, hết ma cà rồng rồi thêm người sói, bộ Luân Đôn bắt đầu trở thành tụ điểm vàng để hội họp của đám sinh vật hắc ám rồi hay sao.

"Cảnh sát Luân Đôn đã bắt đầu điều tra, đáng tiếc trước mắt vẫn không có manh mối gì. Căn cứ theo tình hình vụ án, tất cả người chết đều có một điểm giống nhau là nam nữ đều tầm độ tuổi tầm hai mươi và thời gian tử vong là đêm trăng tròn. Hơn nữa thân thể bọn họ vẫn đủ nội tạng chỉ thiếu mỗi trái tim

và hiện tượng có dấu vết của dã thú."

"Vì thế mới đặt ra giả thuyết là người sói sao? Thật là tin đồn vớ vẩn! Có phải hay không anh Ciel?" Kaini bình thản uống trà, ánh mắt có chút đăm chiêu.

Xảy ra chuyện lớn như vậy, theo lý thuyết nữ vương hẳn là đã sớm ra lệnh cho nàng, vậy tại sao đến giờ nàng chưa nhận được thư?

Nàng nghi ngờ liếc mắt nhìn Sebastian đang an tĩnh đứng kia.

"Có một việc ta quên nói thiếu gia." Mái tóc đen rũ xuống, gương mặt tuấn mỹ bày ra biểu tình vô tội "Kỳ thực, lúc ngài còn hôn mê nữ vương điện hạ có đưa ta một phong thư, tuy nhiên do thiếu gia còn mang bệnh nên ta đã tự tiện thông báo cho nữ vương một tiếng, ngài ấy cũng đã hạ chỉ đợi đến khi thiếu gia khỏe lại rồi hãy đưa!"

Tức giận nhìn quản gia, Kaini bỗng nhiên muốn vạch kiềng kẻ cổ hần xem có thể hay không làm biến mất nụ cười giả dối kia. Rõ ràng nàng đã sớm tỉnh vì sao lại không đưa cho nàng. Tuy nhiên nàng cũng quên mất, vào thời điểm này Sebastian chính là đang muốn truyền đạt lệnh lại với "thiếu niên Ciel nhưng linh hồn là Finna" mới vừa tỉnh lại kia chứ không phải là Kaini.

"Xem ra nữ vương đã sớm truyền lệnh vậy bá tước ngài tỉnh chuẩn bị đi sao?"

"Đương nhiên." Nàng nhận tiếp đề tài, thành công chuyển qua trên người mình "Nhưng mà anh Ciel bệnh tình vẫn chưa khỏi hẳn, chuyện này không ngài giao cho ta và Sebastian xử lý chứ anh Ciel?"

"Tất nhiên, ta rất tin tưởng năng lực Kaini điện hạ..." Finna vội cắn lưỡi, suýt chút nữa là lỡ lời rồi.

"Ồ, em gái, người chẳng lẽ không sợ sao?" Lau kính ngạc đứng lên, cánh tay không biết là cố ý hay vô ý đặt lên bờ vai trắng nõn của nàng "Nghe nói nạn nhân bị chém rất nhiều nhất, lúc cảnh sát đuổi tới không khác gì thịt vụn, vô cùng ghê rợn..."

"Người cũng chẳng phải vừa mới nói nạn nhân đều là thanh niên hai mươi tuổi sao? Ta chỉ là một đứa bé, căn bản không đủ tiêu chuẩn để làm mục tiêu cho bọn chúng" Nàng gạt bàn tay của Lau ra, đứng lên đến chỗ Finna, ra hiệu tên đó bình tĩnh lại.

"Hơn nữa, còn có Sebastian theo giúp ta, ta vô cùng yên tâm." Ánh mắt híp lại như trắng lưỡi liềm vô cùng đáng yêu, Kaini nở nụ cười ngọt ngào.

"Đa tạ sự tín nhiệm của điện hạ!" Quản gia thi lễ, mỉm cười khiêm tốn.

"Nếu vậy ta cũng đi, ta hơi không yên tâm khi để một bé gái đáng yêu xinh xắn đối mặt với một thứ kinh khủng như thế đâu!" Lau nhếch miệng, lười nhác trả lời.

"Không cần!" Nàng điềm đạm cự tuyệt, Lau là một kẻ vô cùng khôn khéo, nàng sợ đến lúc đó bản thân không tự chủ được mà lộ ra dấu vết mất. Tuy nhiên, hiện tại nếu muốn điều tra thì chỉ có thể đi đến nhà tang lễ của Undertaker, dù sao nàng cũng không xem nhẹ thi thể, bởi các manh mối quan trọng thường xuất phát từ đó ra.

Nhà tang lễ Undertaker

"Ai cha, không nghĩ đến hôm nay tiểu nhân lại tiếp đón một vị tiểu thư xinh xắn thế này!" Undertaker kì dị nói, trên tay cầm đầu lâu nhuộm đầy máu.

"Đừng gọi ta là tiểu thư Undertaker!" Nàng lạnh lùng liếc nhìn tên tử thần quái gở kia, tìm một chỗ coi như sạch sẽ ngồi xuống "Ta tới là để điều tra về thảm án trắng trợn, mấy thi thể kia hẳn là người thu thập về đi."

"Số thi thể ấy đúng là do tiểu nhân nhận, nhưng mà muốn tiểu nhân nói ra thì nhất định phải thỏa mãn yêu cầu tiểu nhân trước đã. Điểm ấy ngài cũng hiểu rõ chứ Sebastian?" Undertaker mở miệng, đánh giá Kaini sau lưng quản gia, khéo léo chuyển đề tài "Ngoài ra, tiểu nhân cũng không rõ, Sebastian không phải là quản gia của bà tước Phantomhive sao? Từ khi nào lại đi theo một bé gái thế này?"

"Thiếu gia lệnh cho ta hộ tống và bảo vệ Kaini điện hạ, vụ án lần này đều do một tay điện hạ quản lí." Quản gia chậm rãi giải đáp thắc mắc.

"Kaini...tên nghe qua có chút tương tự với bá tước." Undertaker thâm ý nói đặt đầu lâu xuống "Có thể khiến bá tước tín nhiệm, điện hạ cùng bá tước chắc hẳn quan hệ rất thân thiết đi."

"Đúng thế!" Hất nhẹ mái tóc tím, ánh mắt không an phận lướt nhìn xung quanh, tự hỏi nên dùng cái gì mới có thể chọc cười Undertaker.

Nàng không muốn tên ác ma này coi thường mình. Ai bảo hần luôn vô ý nhắc nhở tuổi tác của nàng thậm chí mỗi buổi tối trước khi đi ngủ còn ép nàng uống một ly sữa để tăng chiều cao. Mỗi khi nhớ lại, nàng đều giận đến giậm chân, nàng đã hơn hai trăm tuổi rồi được không, bị chăm sóc như đứa trẻ này thực khiến nàng tức chết mà.

"Người biết không? Sebastian chính là một kẻ ngu ngốc, hần không những luyến đồng phích* mà còn đồng tình luyến ái, chỉ cần uống say đều đi hôn loạn, vô luận nam nữ già trẻ, động vật đều không thoát khỏi ma trảo của hần..." Nàng nhướn mày, kiêu ngạo không hề do dự buông lời châm chọc ai kia.

*luyến đồng phích: thích trẻ nhỏ

"Khục...khục...ha ha...." Tiếng cười vang lên như muốn rung chuyển gian phòng.

"Không nghĩ đến hình tượng Sebastian trong lòng vị điện hạ này...ha ha...ngài thế nhưng lại là một ác ma biến thái thích hôn môi!" Undertaker che miệng cười không quan tâm thái độ quần gia.

"Đúng vậy, ta cũng không nghĩ tới." Sebastian bắt đầu nhún nhún vai, ánh mắt hiện lên tia sang khác thường.

"Tốt lắm, cười cũng cười đủ, người tốt nhất nên nói mau!" Nhân nhả bắt chéo hai chân, Kaimi tà ác liếc mắt Sebastian, trong lòng vui sướng khi người khác gặp họa.

"Về thám án trắng tròn, kỳ thực điện hạ có thể tự đi nhìn thì thế một chút, so với vụ đồ tể Jack lúc trước tiểu nhân cũng không có gặp qua kẻ nào bạo lực như kẻ này. Ngoại trừ trái tim biến mất thì toàn bộ nội tạng cùng thân xác đều bị phá hủy, không thể nối ghép hoàn chỉnh. Quả nhiên sự tham lam và khát máu của nhân loại thực khó hiểu mà!"

"Nhân loại? Chẳng lẽ không phải người sói?" Mẫn cảm bắt được từ ngữ quan trọng, nàng âm thầm nhấn đầu lông mày.

"Nha! Chẳng lẽ điện hạ tin truyền thuyết người sói sao? Thế giới này thật sự có người sói?" Undertaker người này không có việc gì liền ngay tức giả ngu.

"Nếu có ma cà rồng tồn tại, thì đối thủ một mất một còn của bọn họ, đám người sói cũng có thể có thật. Huống chi..." Nàng dừng một chút, như cười như không nhìn Undertaker một cái "Chính người không cũng không phải là nhân loại."

"Xem ra là bị bá tước nhìn ra, nghe nói cái thế giới Từ Thần kia có thể bằng vào một loại linh áp kiểm tra đo lường thực lực của đối thủ, chẳng lẽ tiểu sinh trên người cũng có linh áp sao?" Undertaker cố quai cười nhẹ.

"Linh áp không có chỉ là cảm giác của ta mà thôi" Kaimi bỗng bắt được trọng điểm, nguy hiểm nheo mắt "Người từ lúc nào hoài nghi thân phận của ta, vừa mới một tháng trước, hay là..." Ngay từ đầu đã biết.

Nàng không phải không nghe thấy cái từ bá tước mà hần vừa mới gọi. Người này, tám phần đã sớm biết thân phận của nàng, chính là luôn giả ngu.

"Ha ha, ai biết a!" Undertaker ngây ngô cười.

Undertaker này, quả nhiên không thể coi thường.

Ánh mắt không an phận lướt qua quần gia, nàng bỗng đứng lên, chậm rãi xoay người rồi đi "Chúng ta đi thôi, Sebastian."

"Vâng." Sebastian mỉm cười đuổi theo.

"Nhanh như vậy muốn đi sao?" Vốn đang đứng sau lưng nàng, Undertaker bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt, móng tay dài màu đen hướng đến mặt của nàng, có vẻ như muốn chạm vào ngũ quan xinh xắn kia "Kỳ thực, tiểu nhân rất muốn biết thế giới Từ Thần kia là cái dạng gì?" Nhìn ngón tay trắng sắp đụng chạm đến da thịt của thiếu nữ, Sebastian giờ tay khẽ đánh bàn tay Undertaker.

"Người rốt cuộc muốn nói cái gì?" Kaimi không có nhẫn nại, lông mày xinh đẹp nhăn lại, lạnh lùng trừng mắt nhìn Undertaker. Mấy cái âm mưu quỷ kế nàng quả nhiên không am hiểu, có lẽ nàng có chút thông minh, nhưng về lời nói thâm cao thì vẫn cần giúp đỡ. Ví dụ như: Sebastian

"Ha ha, tiểu nhân gần đây bỗng nhiên rất muốn ra ngoài một chút, dinh thự Phantomhive to như thế hần là sẽ có chỗ cho con người bé bỏng ta đây trú ngụ đi!" Undertaker cười hắc hắc, đưa tay đem đầu lâu trên bàn vuốt ve.

"Tùy người, tuy nhiên..." Nàng chăm chú nhìn bộ dáng Undertaker...y phục không khác gì ăn xin, giả hoạt cong môi một cái "Nếu muốn vào nhà Phantomhive, y phục rách rưới của người tốt nhất nên ném, đỡ phải chướng mắt."

"Sebastian!"

"Yên tâm, điện hạ." Sebastian mỉm cười nhìn nàng. Không cần nàng nói rõ, Sebastian sẽ hiểu ý của nàng "Thân là quần gia nhà Phantomhive, dạy dỗ một vị hạ nhân chính là trách nhiệm của ta. Ta sẽ thay Undertaker tiên sinh chuẩn bị tốt trang phục, kính xin Undertaker tiên sinh phải phối hợp." Quần gia yêu nghiệt cười xấu xa.

"Ha ha... Tiểu nhân, tiểu nhân nhất định phối hợp." Nhìn nụ cười quần gia, Undertaker không hiểu ràng mình một cái.

Vừa nãy hần dường như không đắc tội Sebastian mà, vì sao hần cảm thấy lạnh như thế, Undertaker thâm nghĩ.

Ai nói Undertaker không đắc tội với quần gia đại nhân.

Sebastian quyết hơi cong môi, ý vị thâm trường nhìn Kaimi.

Điện hạ của hần không phải ai cũng có thể mơ ước!

Đôi lời editor

Có ai để ý anh Under lúc đầu gọi Seb là "ngài" không =))) ai đoán được lí do nào (๐▽๐)

Tiểu sinh rất siêng năng nha, cầu vote cầu comment *lăn lộn bán manh* (///v)

Bạn đang đọc truyện [ĐN Hắc Quân Gia] Chủ Nhân Của Ta Là Tử Thần được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Điều tra

Dinh thự dòng họ Phantomhive

"Đừng chạy!" Finian vừa cầm quần áo vội vã chạy trên hành lang vừa đuổi theo nam nhân tóc bạc đội mũ ở phía trước, nam nhân kia chỉ quần một cái khăn tắm che đi cánh xuân còn phía trên thì hoàn toàn để không để lộ ra vóc dáng vô cùng xinh đẹp, bàn chân không mang giày điên cuồng chạy thoát khỏi ma trảo của Finian.

"Tiểu nhân không muốn mặc y phục đó."

"Không được, đây là mệnh lệnh của điện hạ!" Finian bất chấp tất cả, đuổi theo Undertaker, thô bạo ném thạch điều màu trắng ở kế bên tới thẳng trước mặt Undertaker, ý đồ chặn hấn lại.

Tuy nhiên Finian có vẻ đã quên bản thân mình chính là một "Quái lực", chỉ nghe ầm một tiếng, mặt sàn trơn nhẵn nháy mắt xuất hiện một lỗ thủng lớn, khối bụi trắng xóa tỏa ra trong không trung nhiễu loạn toàn bộ tầm mắt.

"Ai nha, đúng là nhân loại ngày càng đáng sợ mà." Đứng ở sát mép hố Undertaker cười hắc hắc, quét mắt về phía Finian đang hóa đá, rất không phúc hậu cười tiêu sái "Đây cũng không phải là lỗi của tiểu nhân."

Undertaker vui sướng khi người khác gặp họa rồi nhanh chóng chạy trốn, đang muốn chuẩn bị trở về phòng mặc lại quần áo cũ, không ngờ đụng phải một bức tường rắn chắc.

"Undertaker tiên sinh dường như rất vui vẻ." Ánh mắt đỏ tươi không chút để ý liếc mắt người trước mặt.

"Hi hi, tiểu nhân chẳng qua là cảm thấy người này rất thú vị mà thôi." Undertaker gãi gãi đầu.

"Nếu Undertaker tiên sinh đã tắm rửa xong, liền nhanh mặc y phục mà điện hạ đã chuẩn bị cho ngài." Từ phía sau lưng đưa ra một bộ trang phục đen tuyệt đẹp, quần gia hướng hấn mỉm cười, khiến hấn không khỏi một trận lông tơ dựng đứng.

"Ách... Tiểu nhân kỳ thực có quần áo, không cần điện hạ phải bận tâm phung phí như thế!" Undertaker lui về phía sau hai ba bước, chuẩn bị chuồn đi.

"Nhà Phantomhive không thiếu tiền, Undertaker tiên sinh không cần lo lắng." Nhanh chóng bắt lấy tên nào đó muốn chạy trốn, Sebastian lấy tốc độ như sét đánh đem quần áo trên tay mặc lên người Undertaker. Cũng không biết hấn làm như thế nào, chớp mắt, Undertaker đã biến thành một vị công tước tao nhã quyền rũ, đương nhiên, nếu xem nhẹ đi cái mũ quý dị trên đỉnh đầu kia.

"Sebastian" Undertaker ai oán "Tiểu nhân cảm thấy bộ quần áo này có chút không hợp."

"Điện hạ nói, nếu Undertaker tiên sinh đã chủ động đưa ra đề nghị muốn ở nhờ tại nhà Phantomhive, thì phải tuân theo quy củ của nơi này. Nếu không nghe lời, nơi đây tuyệt đối không chào đón." Quần gia khom lưng thi lễ, tao nhã nói "Ta đi chuẩn bị trà bánh cho điện hạ, Undertaker tiên sinh cứ thoải mái đi dạo, không tiền."

Đội Sebastian đi khuất, Undertaker kéo kéo y phục trên người, chán ghét lắm bầm "Thật sự là một con chó trung thành, nhưng mà ha ha mọi thứ càng lúc càng thú vị..."

Quần gia nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào thư phòng. Bên trong, một thiếu nữ mặc chiếc váy suông màu tím cùng áo khoác ren trắng lẳng lẳng thường trà đọc sách, biểu tình nhu hòa lộ ra cổ khí chất thanh tao, dịu dàng, mềm mại động lòng người. Kaimi bụng tách hồng trà yêu thích chậm rãi uống, bàn tay thon dài trắng nõn bên kia cầm lấy một cuốn sách lịch sử, trên bàn là chiếc bánh Black Forest vị caramen cắt dờ đầy hấp dẫn.

"Là Sebastian sao?" Nghe được tiếng bước chân, ánh mắt của nàng như trước vẫn chăm chú vào cuốn sách trên tay, không ngẩng đầu lên hỏi.

Vì để hiểu rõ sự việc người sói, Kaimi liền ngay lập tức đến thư phòng tìm tài liệu. Căn cứ trong sách ghi lại, thời trung cổ Châu Âu đã từng bùng nổ một đợt ôn dịch cực kì kinh khủng, lúc ấy có một thiếu niên trẻ vì muốn giải cứu mọi người, dốc lòng nghiên cứu nguồn gốc của sự sống. Tuy nhiên về sau, lại chỉ còn một mình hấn sống sót. Nam nhân đó có tổng cộng ba hậu duệ hay chính xác hơn là ba mẫu thí nghiệm nhưng không may, trong 3 người thì một

kẻ vì dơi cắn bị thương mà nhiễm bệnh độc, một kẻ thì bị sói cắn, chỉ có một người cuối là may mắn sống theo hình dạng con người, mà anh em của hắn bởi vì nhiễm độc sinh ra biến dị, một vị trở thành tổ tiên ma cà rồng, một vị khác trở thành tổ tiên người sói. Từ đây truyền thuyết người sói cùng ma cà rồng ở Châu Âu liền được lưu truyền rộng rãi.

Tuy nhiên, Kaimi xoa xoa thái dương, một mối khép sách lại. Tổ tiên ma cà rồng không phải là Dracula sao? Tại sao lại biến thành như thế này. Truyền thuyết phương Tây thật đúng là rối rắm khó hiểu, đọc qua đọc lại nàng cũng chưa hiểu được ngọn nguồn*.

**cái vụ lịch sử của bà tác giả này Mỹ cũng chưa lên mạng kiểm chứng lại đâu nên có sai hay không cũng đừng nói với Mỹ QAQ*

"Sebastian, tìm được đầu mối gì không?" Nàng ngược mắt liếc về phía Sebastian.

"Điện hạ nếu muốn biết đối phương có phải là người sói hay không, không bằng đến hỏi đối thủ một mắt một còn của người sói..." Quân gia nhẹ nhàng đem đồ ăn trên tay đặt trên bàn, cung kính đáp.

"Người là đang nói tới ma cà rồng?" Linh quang chợt lóe, Kaimi bỗng nhiên hiểu ý tứ của hắn, Sebastian chính là muốn ám chỉ đến "từ tước kia".

"Đúng thế!" Quân gia gật đầu "Không ai có thể hiểu rõ thứ này hơn đám người kia, với lại đám tài liệu này cũng không có ích...Ách, ta cái gì cũng chưa nói điện hạ!" Nhìn ánh mắt lạnh lùng kia Sebastian thức thời im lặng.

"Hừ!" Coi như tên này còn thông minh.

Tuy nhiên...

"Sebastian, người cảm thấy, chuyện này có phải hay không là do người sói làm?" Ngón trở nhẹ gõ mặt bàn, nàng đắm chiều lờm quân gia một cái. Trừ bỏ việc thật sự quan trọng, nếu không nàng cũng không muốn tìm tên từ tước biến thái kia, cảm giác ghê tởm lần trước như vẫn còn trước mắt, nàng hoàn toàn không muốn nhìn thấy tên đó.

"Điện hạ nếu đối với chuyện này vẫn còn hoài nghi, sao không tự mình nhìn xem. Ngày mai là đêm trăng tròn, thời gian vô cùng thích hợp với đám lông lá kia, người sói rất có khả năng sẽ đi gây án a..."

"Quyết định vậy đi!" Vừa vặn nàng cũng muốn nhìn xem người sói rốt cuộc trong như thế nào.

"Vâng" Sebastian mỉm cười.

Có lẽ bởi vì trong khoảng thời gian này xuất hiện thảm án do người sói gây ra nên đêm nay đường xá tại Luân Đôn vô cùng thưa thớt, trên đường các nhà tiểu thương cũng sớm đóng cửa tránh trở thành mục tiêu kẻ tiếp. Dưới ánh đèn lơ mờ, hai thân ảnh một cao một thấp trước sau bước, hai bóng đen như giao nhau tại một chỗ, không hiểu vì sao, khiến trái tim nàng dần dần ấm áp. Đương nhiên nếu như không có tên khốn đang lái nhái nào đó càng hoàn mỹ.

"Ha ha, quả nhiên đi theo điện hạ là lựa chọn không tồi mà." Undertaker bí ẩn cười không ngừng "Thật là một cảnh đêm tuyệt vời, khiến máu trong người như sôi sục, tinh thần hưng phấn và tràn ngập từ vong. Dưới bầu không khí này, ngay tiểu nhân cũng không nhịn được muốn giết người!"

Tên biến thái vô liêm sỉ!

Nàng âm thầm chửi rủa ở trong lòng, lạnh lẽ cách xa kẻ biến thái nào đó, đỡ phải lây nhiễm bệnh tới nàng. Hơn nữa, tên Undertaker này bám dai như đĩa chỉ cần nàng đi đâu hắn liền mò đến, tức chết người.

Vươn tay lạnh lẽ kéo kéo tay áo hắc y quân gia, muốn hắn cúi người xuống để nghe nàng nói chuyện. Lúc này Kaimi đã cao khoảng một mét rưỡi, chỉ cần quân gia nghiêng đầu liền có thể nghe rõ nàng nói cái gì.

"Sebastian, nhanh nghĩ biện pháp cắt đuôi hắn cho ta." Đôi môi mềm mại từng chút nhả ra từng từ mang theo hương dâu tây ngọt lịm chết người khiến ánh mắt quân gia nhảy mắt tới sầm lại.

"Yes, My Lord" Bắt chước theo Kaimi, Sebastian vô cùng thân thiết hướng cổ nàng thổi một hơi, khiến nàng lập tức trợn tròn hai mắt.

"Sebastian, không được trêu ta!" Nàng nổi giận dưng dưng trừng hắn, trong lòng không ngừng thở dài. Có một ác quỷ thích đùa mình, là phúc hay là họa đây?

"Cái này không được nha!" Sebastian nhân cơ hội đem nàng ôm vào trong ngực, ái muội ở bên tai nàng nói nhỏ "Tuy rằng điện hạ là chủ nhân, nhưng thân là quân gia ta cũng muốn đòi một ít phúc lợi, như thế đúng là quân gia hoàn mỹ."

Đáng giận. Kaimi buồn bực nghiêng răng, hận không thể cho hắn một đạo sấm sét.

Ting tong...

Đồng hồ BigBen cổ kính vang lên tiếng chuông báo hiệu nửa đêm, nàng ngược mắt lên liền thấy thời gian hiện tại 11:00.

Một tiếng nữa là đến 12 giờ, Kaimi ngẩng đầu, ánh mắt lóe lên tia nguy hiểm sâu không thấy đáy. Thành phố Luân Đôn lúc này tràn ngập sương mù, vì thế buổi tối sao trên trời không có nhiều sao do bị mây che khuất, toàn bộ bầu trời đen sẫm, giống như một bức tranh sơn dầu nhuộm đen không thấy bất kì sắc màu nào khác. Chỉ có có ánh sáng xinh đẹp của ánh trăng tròn là rõ nhất lơ lửng trên nền đen tối tăm mù mịt khiến nàng bỗng dưng nhớ lại lễ Trung thu của kiếp trước.

"Trăng tròn thật là đẹp!" Undertaker đi đến bên người nàng cảm thán nói "Chính là ánh trăng này lại đem đến cho nhân loại cảm giác tử vong và sợ hãi. Điện hạ, ngài cảm thấy thế nào?"

"Ta ghét ăn bánh trung thu vì nó quá ngọt, vì thế ta không thích ngày trăng tròn. Mặt Trăng vẫn nên cong khuyết mới đẹp nhất, hơn nữa tranh vẽ về nó cũng rất đẹp!" Cái mũi nhỏ nhắn lại đáng yêu, Kaimi không chút để ý thu hồi ánh mắt, lại không chú ý tới ánh mắt màu đỏ tươi chợt lóe lên quý dị rồi biến mất.

"Này, ba người các người, vì sao trẻ như vậy còn sống ở chỗ này?" Phía trước bỗng nhiên xuất hiện bangười đàn ông mặc áo khoác dày, càng đến gần, Kaimi liền thấy gương mặt quen thuộc trong số họ.

"Đây không phải là quản gia Sebastian sao? Vì sao ngài lại ở chỗ này?" Abelein kỳ quái hỏi, ánh mắt liếc nhìn Kaimi đeo bang che mắt, nhất thời ngẩn ra, chần chờ nói "Vị này là..."

"Đã trẻ thế này mà cảnh sát còn ở đây,xem ra các người nghĩ người sói sẽ xuất hiện vào đêm trăng tròn đúng không?" Nàng ngắt lời của hắn, lườm Abelein một cái, cười lạnh khoanh tay trước ngực "Randall đâu? Chẳng lẽ hắn sợ người sói xuất hiện cho nên mới phái các người ra chịu chết?" Giọng điệu đùa cợt vang lên, nhưng lại làm cho Abelein cảm thấy có chút quen thuộc.

"Người là ai? Quản gia Sebastian tại sao lại đi chung với người?" Abelein kỳ quái hỏi.

"Vị này là Kaimi Phantomhive..." Quản gia dừng một chút, rất có hàm ý nói nhỏ "Điện hạ của ta."

Undertaker bỗng dưng cười quái dị, kết quả bị Kaimi thẹn quá hóa giận cho một đấm.

"Điện hạ." Undertaker ăn đau nhẹ nhàng lui ra phía sau hai bước, ai oán xoa xoa bụng "Ngài cũng không cần xuống tay ác như vậy!"

"Xứng đáng." Nàng hừ lạnh quay đầu.

"Buổi tối trẻ em nên về nhà đi, không nên ở chỗ này gây loạn. !" Bước dù có chút chậm nhưng Randall vẫn khí thế rắn đẽ, uy áp mạnh mẽ khiến người khác run sợ, tuy nhiên bọn họ không phải cấp dưới của hắn nên sẽ không bị khí thế Randall hù dọa.

"Xin lỗi, cảnh sát trưởng..." Nàng cười lạnh nâng nâng khóe miệng, cổ ý nặng từng từ, ánh mắt híp lại, đùa cợt liếc nam nhân trước mặt "Ta chính là nhận được mệnh lệnh đến điều tra chuyện này!" Nói xong, nàng liền lấy thư của nữ vương ra để làm chứng.

"Người rốt cuộc là ai?" Randall nheo lại mắt, nghiêm túc hỏi.

"Kaimi Phantomhive, trước mắt đang ở tại nhà Phantomhive. Bởi vì anh Ciel trong khoảng thời gian này tương đối suy yếu, vì thế anh ấy liền giao việc này cho ta xử lý, nói cách khác..." Nàng nhàn nhạt giải thích "Mệnh lệnh nữ vương giờ do ta phụ trách."

"Nhưng người chỉ là một bé gái..." Randall rõ ràng không tin tưởng.

"Dựa vào vẻ bề ngoài để xem người, là sai lầm lớn của người đấy Randall." Không nhìn người trước mặt, nàng mang theo bọn Sebastian lướt qua Randall.

"A, ta thiếu chút nữa đã quên rồi một sự kiện." Đi về phía trước vài bước, nàng dường như nghĩ tới cái gì, quay đầu hướng hắn quý quyết trừng mắt nhìn "Người sói dường như rất thích trái tim của người trẻ tuổi, vì thế ba người các người so với ta cũng chẳng an toàn mấy đâu, tuy nhiên Randall cũng không phải cần phải đề phòng, ai bảo người..." Nàng thú vị cười "Là một kẻ có tâm hồn con nít"

"Đáng chết!" Randall trong cơn giận dữ trừng nàng.

"Ha ha!" Undertaker không thể nhịn cười, mặt hình tượng ôm bụng cười lăn lộn "Không nghĩ tới, năng lực châm chọc người khác của điện hạ thật cao siêu."

"Lầm lời! " Không kiên nhẫn nhắm mắt lại, Kaimi lạnh lùng ra lệnh "Chúng ta đi, Sebastian."

"Vâng" Sebastian trả lời.

Ting tong...

12 giờ, chuông vang lên rất lớn, trên đường rộng lớn đến thế, ngoài bọn họ ra, cũng không có người nào khác tồn tại. Kaimi rút Thừa Ảnh bên hông ra, mười ngón tay nắm chặt chuỗi kiếm. Nàng hít một hơi sâu, cảnh giác toàn bộ xung quanh, không buông tha dù chỉ là con gió.

"Ai nha!" Undertaker bỗng nhiên ngửi mùi trong không khí, cười lạnh "Mùi máu tanh nồng nặc trong không khí, thật làm cho tiểu nhân hưng phấn."

"Đã có người chết sao?" Khuôn mặt xinh đẹp kinh ngạc, nàng liếc mắt nhìn quần gia, âm thanh lạnh lùng nói "Sebastian."

"Điện hạ, xem ra là chúng ta chậm chạp" Sebastian chặn ngang ôm lấy nàng, bỗng nhiên nhảy lên nóc nhà, dẫm xuống mái ngói hướng phía đông mà đi.

"Này, người sao lại ôm ta, ta có thể tự đi!" Nàng bắt mất trùng hấn.

"Thuận di của điện hạ tuy rằng lợi hại nhưng mà khả năng xác định phương hướng, có chút..." Quần gia thông minh ngắt lời, nhưng dù là vậy cũng đủ làm cho nàng tức giận.

"Sebastian!" Trong không khí chỉ lưu lại âm thanh nổi giận của nàng.

"Thật sự là đáng ghét, thế nhưng đem tiểu nhân bỏ rơi lại." Ngắm nhìn phương hướng bọn họ biến mất, Undertaker buồn bực "Tuy nhiên, như vậy mới càng thú vị!"

Đôi lời editor: mình mới vừa đào thêm hố mới là đồng nhân harry potter cặp Volhar có gì mọi người qua xem thử nhé ♥□

Bạn đang đọc truyện [ĐN Hắc Quân Gia] Chủ Nhân Của Ta Là Tử Thần được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Trảm phách đao*: Hàm Quang xuất thế (thượng)

Thời điểm Kaimi đến hiện trường, toàn bộ ngõ ngách đã sớm chỉ còn là một mảnh phế tích đỏ máu. Đầu bị chặt đứt, bàn tay, bàn chân nằm lẫn lộn ở phía xa, máu tươi mỹ lệ nhuộm đỏ cả mặt đường. Bỗng nhiên một khối huyết nhục mơ hồ bị ném tới, tứ chi và đầu không thấy, máu tươi sền sệt chảy từ cổ ồ ạt ra như suối. Càng khiến người ta kinh hãi hơn, một "viên bi" quay tròn khê lăn đến dưới chân Kaimi, nếu nàng nhìn không lầm đây hẳn là mắt người đi.

Kaimi đột nhiên có chút ghê tởm, bàn tay gắt gao nắm chặt áo quần gia. Dù gan nàng có lớn cách mấy đứng trước hình ảnh máu me này cũng có chút run rẩy, tại Thi hồn giới sau khi con người chết, chỉ hoá thành linh hồn rồi biến mất, nào có cảnh tượng quỷ dị thế này.

Cánh tay rắn chắc từ phía sau ôm lấy nàng vào trong ngực, quần gia giơ tay che khuất đi tầm nhìn, không muốn để nàng thấy khung cảnh kinh khủng trước mắt.

"Sợ hãi sao?" Âm thanh trầm thấp vang lên bên tai nàng.

Kaimi hít một hơi thật sâu, giây lát nàng gỡ tay quần gia ra trấn định nhìn thẳng "Không sợ!" Bởi vì loại tuyệt vọng, thống khổ thật sự của nhân loại so với cái này càng đáng sợ hơn.

"Điện hạ quả nhiên rất dũng cảm!" Sebastian yêu nghiệt cười, ánh mắt đỏ tươi toả ra sự mê hoặc điên cuồng.

"Lắm lời!" Đầu lông mày nhăn lại, nàng mở lòng bàn tay phải ra, nháy mắt một chùm sáng đỏ nhanh chóng hội tụ "Phá đạo cấp ba mươi mốt, xích hoá pháo!"

Đem quỷ đạo* tạo thành một quả cầu to bằng nắm tay, ánh sáng yếu ớt bỗng rực rỡ chiếu sáng cả khu hẻm, âm thanh răng nanh ma sát vào nhau liên tục lặp lại vang lên, Kaimi nheo mắt tập trung nhìn, chỉ thấy một người đàn ông trung niên vạm vỡ ngồi dưới đất, hay tay nâng lên, không biết đang ăn cái gì.

*quỷ đạo trong Bleach gọi là Kido

Người đàn ông kia như cảm thấy có gì đó ánh về phía mình, khẽ xoay người lại lộ ra gương mặt khiến người ta phải hoảng hốt.

Nửa thân trên là sói, lỗ tai nhọn, lông mao đen tuyền, răng nanh trắng bóc lộ ra ngoài, giữa kẽ răng dính đầy máu tươi và thịt vụn làm người ta dựng tóc gáy. Đôi mắt sọc vàng tựa như mắt mèo nhưng lại điên cuồng, hoang dã và nguy hiểm.

"Gào, gào!" Dã thú gầm thét lên một tiếng, chỉ thấy nó tùy tay bỏ đi thứ gì đó, ánh mắt sọc vàng chăm chú nhìn họ, khí thế tàn bạo cùng hiếu chiến như đối mặt với con mồi.

Nàng nhìn không được hút một ngụm lãnh khí, nhìn thứ vừa bị nó vứt đi là nửa trái tim, liên tưởng đến "Thảm án trắng tròn" gần đây cùng sự kiện không tìm thấy tim trong thi thể, nàng lập tức liền hiểu rõ.

Hoá ra... là do nó ăn hết.

"Phược đạo cấp chín, hủy diệt vậy khốn!"

Ầm một tiếng, hàng ngàn dây sáng đỏ giam giữ người sói lại.

"Quả nhiên ma lực của điện hạ thật mạnh!" Thanh âm quái khí vang lên từ phía sau lưng, không cần quay đầu lại Kaimi cũng biết được là ai.

"Ngươi quá ư là chậm, Undertaker!" Nàng trêu chọc.

"Ai bảo Sebastian nhanh nhẹn đến thế, thân thể già yếu của tiểu nhân làm sao so sánh được với tốc độ của ác ma." Undertaker điềm nhiên trả lời.

"Gào...gào..."

Người sói liều mạng giãy giụa, trong miệng phát ra tiếng thét dài, dường như đang cố gắng kêu gọi đồng bạn của mình. Cánh tay của người sói phút chốc biến hoá, chỉ nghe ỳnh một tiếng, thân thể nó bỗng tăng vọt lên ba thước, cơ bắp vạm vỡ như ngưng tụ toàn bộ sức mạnh, đem ma lực chống đỡ, phá nát.

"Sebastian." Nàng nhú mày lùi về phía sau, hàm ý hoàn toàn rõ ràng. Biết rõ mình đánh không lại nên nàng cũng chẳng ngu dại gì tiến lên phía trước. Ngón tay mảnh khảnh tháo băng bịt mắt để lộ ra trợn đỏ ma pháp trong con mắt tím.

"Ta ra lệnh cho ngươi, mau giết chết dã thú này!"

"Yes, my lord." Ánh mắt màu đỏ ánh lên vẻ yêu mị, Sebastian tà ác tiến lên phía trước, từ trong người lấy ra bộ nửa bằng bạc.

Ánh sáng bạc nhanh chóng loé lên, người sói vội vàng né tránh, Sebastian dùng tốc độ nhanh như chớp vọt lên phía trước, vào thời điểm nó không kịp phản ứng liền giờ chân hung bạo đá bay đi.

"Grừ...grừ..." Người sói thống khổ gầm gừ một tiếng, đôi mắt loé lên tia giận dữ và điên loạn, chỉ thấy thân thể nó hơi run rẩy, bàn chân dậm mạnh xuống đất. Khoang miệng tràn ngập mùi máu tươi, răng nanh sắc nhọn trắng sáng nguy hiểm.

"Muốn cắn ta sao? Tuy nhiên điện hạ của ta sẽ giận nha." Sebastian cố ý liếc mắt nhìn nàng một cái, nụ cười đầy ẩn ý.

"Sebastian!" Nàng thẹn quá hoá giận, trên mặt nổi lên một tầng đỏ ửng.

Quần gia khẽ cười, thân ảnh cao lớn lại di chuyển, bàn tay mạnh mẽ vung lên đâm vào bụng dã thú, ầm một tiếng, thân thể khổng lồ rơi về phía mảnh đất trống nhất thời khói bụi bay mù mịt.

"Ta còn tưởng nó mạnh lắm, hoá ra lại chỉ là con hổ giấy to xác nhưng yếu đuối!" Kaimi khinh thường, hai tay khoanh trước ngực nở nụ cười lạnh. Sớm biết như thế nàng cũng chẳng cần phải trốn tại đây.

Quần gia lẳng lặng xuất hiện bên người nàng giải thích "Sau khi biến hoá, người sói đã sớm không còn lí trí chỉ còn bản năng hoang dã cắn nuốt của mình, muốn thắng nó cũng chẳng phải việc khó gì."

"Phải không? Để ta thử xem?" Nàng rút Thừa Ảnh kiểm ra, nóng lòng muốn tiến lên lại bị cánh tay vuron ra ngăn cản.

"Điện hạ, tên đó vẫn nên để ta xử lý. Thân là quần gia nhà Phantomhive chút chuyện nhỏ này chẳng lẽ ta lại không làm được?" Sebastian thông dong bước đi, nụ cười hoàn mỹ tự tin khiến nàng có chút churong mất.

"Hừ!" Nàng trừng mắt nhìn hắn thì thảo lắm bầm "Đồ quỷ hẹp hòi, chỉ là muốn đánh nhau một chút cũng không cho." Lần tới nhất định phải chinh tên ác ma này.

"Sebastian rất quan tâm đến ngài đấy, điện hạ." Undertaker bỗng nhiên bước tới bên cạnh nàng vì người kia mà giải thích "Người sói tuy rằng mất lí trí nhưng khả năng phòng ngự cùng tấn công tuyệt đối không thể xem thường, nhất là bộ răng nanh sắc bén kia. Bây giờ dù có dùng lưỡi hái tử thần cũng chưa chắc có thể đâm xuyên qua được bộ da dày và cứng kia đâu. Do đó bảo kiểm điện hạ dù tốt nhưng chỉ sợ không thể làm tổn thương da người sói!"

"Không thể nào! Vậy Sebastian hắn làm sao mà đánh được với dã thú kia?"

Undertaker thoải mái tìm một chỗ sạch sẽ ngồi xuống ma mị trả lời "Vấn đề ấy nếu muốn rõ ràng điện hạ có thể nhìn thử qua tay Sebastian, tiểu nhân cảm thấy vừa rồi một đám kia dù là ác ma cũng có thể sưng tấy lên."

Làm sao có thể? Hắn chính là ác ma cường đại nhất mà nàng biết. Nàng nửa tin nửa ngờ nhìn hắc quần gia đang tập trung giáo đầu cùng người sói, cẩn thận quan sát, trong lòng hơi dao động.

Nàng không phải kẻ ngốc, nhìn cường giả chiến đấu nàng liền biết ai mạnh ai yếu. Tuy Sebastian ở thế thượng phong nhưng mỗi khi hắn đánh trúng dã thú đều sẽ lập tức thu tay về rồi dùng tay còn lại đánh tiếp, đợi đến hai tay hai chân đều dùng qua thì liền quay lại dùng cánh tay lúc đầu mà đánh. Còn gã người sói mặc dù mỗi lần bị đánh đều rên rỉ đau khổ nhưng không biết vì sao càng bị đè áp nó lại càng hung hăng quậy phá hơn. Răng nanh thỉnh thoảng có thể cắn trúng quần gia nhưng mà cũng chỉ cắn trúng quần áo mà thôi.

"Tên quần gia ngu ngốc!" Nhịn không được thăm mắng một tiếng, nàng nhún chân nhảy đến chỗ trận đấu. Undertaker một bên thấy nàng bay không biết vì sao bỗng nhiên nở nụ cười cực đáng khinh thậm chí còn có vài phần bất lương "Hi hi, tiểu sinh thấy rồi nha, là màu hồng!"

Chỉ sợ lời này nếu rơi vào tai Kaimi chắc chắn hẳn không thể toàn thân sống sót.

Nhưng hiện tại Kaimi cũng chẳng quan tâm Undertaker đang nghĩ cái gì, trong đầu chỉ còn lo nghĩ đến việc phải làm sao bắt người sói. Lướt nhẹ trên nền trời, Kaimi giờ tay vừa định ngâm xương quý đạo thì một tàn ảnh tối đen bỗng dung xuất hiện, móng vuốt sắc bén hướng đến nàng cào xuống.

Nàng nhanh chóng né tránh, di chuyển đến nóc nhà, im lặng quan sát địch nhân bất ngờ tập kích mình, gương mặt nhỏ nhắn đầy nghiêm túc, lạnh lùng.

"Người là ai?"

"Gào..." Âm thanh chói tai của sói lần nữa vang lên, chẳng qua so với tên dã thú kia thì có điểm thanh thúy hơn, ngoài ra từ hình dáng mơ hồ nàng cũng đã trăm phần trăm khẳng định kẻ này là nữ.

"Cố lên điện hạ, tiểu nhân sẽ luôn cổ vũ ngài!" Undertaker vui vẻ vẫy tay, biểu cảm như ta không có liên quan tới việc ngài đang làm.

"Đáng giận!" Kaimi bốc hỏa vừa định quay sang mắng chửi Undertaker thì nữ người sói đã thét lên, một đám trực tiếp nhắm về phía nàng, tốc độ như chớp khiến nàng không khỏi giật mình lui về sau, mắt thấy tránh không khỏi liền rút Thừa Ảnh kiếm ngăn cản công kích của ả ta lại.

Ầm một tiếng, nháy mắt hai người va chạm nhau, khí lực đối phương nháy mắt chuyển đến tay nàng, lực đạo cường đại khiến tay cầm kiếm nàng có chút bất ổn mà run lên.

"Phá đạo cấp bốn, bạch lòi!" Kaimi nâng tay trái phát ra quý đạo, ý đồ tấn công nữ người sói nhưng đáng tiếc ả lại may mắn tránh khỏi.

"Gào..." ả hét lớn tiếp tục vươn móng vuốt về phía nàng, Kaimi cũng không cam chịu yếu thế, thuận di đến cạnh nữ dã thú, cầm Thừa Ảnh kiếm chém về phía lưng ả ta. Tuy nhiên khiến nàng kinh hãi là bảo kiếm vừa xẹt qua da thịt ả liền phát ra từng đốm lửa hoa lệ giống như chém vào kim loại cứng rắn.

Chết tiệt! Nàng khiếp sợ mở to mắt.

"Gru..." Thừa dịp nàng thất thần, nữ dã thú quay người dùng bàn tay to lớn nhắm đến ngực nàng hạ xuống.

"Điện hạ!" Cùng lúc đó, Sebastian đang chiến đấu với người sói bên kia cũng chú ý tới tình huống của nàng, trong lòng căng thẳng, dứt khoát buông tha địch nhân trước mắt, hướng nàng đi tới. Nhưng mà gã người sói sẽ từ bỏ cơ hội lớn này sao?

Đáp án là không rồi.

Kaimi bị đánh trúng, khí huyết trong người như cuộn trào vô cùng khó chịu, thuận di đang sử dụng rất nhanh liền giảm tốc độ xuống. Nàng vừa phóng ra quý đạo quá nhiều tốc độ ả người sói vừa cố ý di chuyển cách xa ả ra.

Tuy nhiên, nàng vừa đảo mắt qua liền thấy Sebastian đang đi đến chỗ mình còn gã người sói thì ở phía sau, gương mặt đầy máu muốn ngoạm lấy bả vai của quân gia.

"Tên ngốc, cẩn thận phía sau!" Nàng quát to hoảng sợ, cùng lúc đó, ả người sói nhìn thấy cơ hội, lập tức giờ vuốt hướng đến chỗ nàng.

Trên mặt Undertaker nở nụ cười, hứng thú nhìn trận đấu gay cấn "Hai ngài sẽ làm gì đây nào? Điện hạ hi sinh bản thân cứu quân gia? Hay là quân gia hi sinh bản thân cứu điện hạ? Thật đáng chờ mong!"

Thời gian như ngưng lại, trong lúc nguy hiểm đó, Kaimi không chút do dự thuận di đến phía sau Sebastian, đem Thừa Ảnh kiếm đâm vào mồm người sói chặn lại gã. Mà Sebastian cũng vọt tới tàn nhẫn đá bay ả người sói kia.

"Gào..." Cổ họng người sói phát ra tiếng gầm nhẹ, răng nanh gắt gao cắn thanh kiếm. Kaimi bỗng nhiên cảm giác dường như chiến ý trong thanh kiếm đang giảm xuống, nó là đang sợ hãi. Một giây sau, điều Kaimi kinh sợ đã xảy ra, Thừa Ảnh kiếm vì chịu không nổi dưới hàm răng sắc bén của người sói mà vỡ vụn biến thành từng mảnh nhỏ.

"Không thể nào!" Đây chính là một trong thập đại danh kiếm ở Trung Quốc, Kaimi thất thần rơi xuống không trung, tựa như con diều đứt cánh.

Ánh mắt màu đỏ tươi hiện lên sự khẩn trương, Sebastian không chút do dự chuẩn bị cứu chủ nhân nhưng lại bị ả người sói quyết liệt cản lại.

Gã người sói hướng nàng nhào đến, tro mắt nhìn móng vuốt chuẩn bị moi tim mình, ánh mắt nàng dần mất đi tiêu cự.

"Người muốn chết sao? Người cam tâm buông tha mọi thù hận, vũ nhục mà người đã phải chịu đựng sao?" Âm thanh dụ hoặc không ngừng ní non bên tai như một loại cảm dỗ ngọt ngào.

"Không! Ta không cam tâm!" Nàng đột nhiên kinh ngạc, nỗ lực mở mắt ra, bỗng phát hiện xung quanh là một mảnh hắc ám vô tận, chỉ một mình nàng tồn tại.

"Như vậy, hãy gọi tên ta, chứng minh người có năng lực bảo vệ người khác cũng như bảo hộ bản thân người nào!" Âm thanh như gần như xa thúc giục nàng gọi tên mình.

Băng bặt mất không biết từ lúc nào đã rơi xuống, đôi mắt màu tím đột ngột mở ra. Linh áp cường đại tựa như gió lốc cuộn cuộn đánh bay mọi thứ kể cả

người sói.

Mở tay ra, vô số đốm trắng tụ trong lòng bàn tay nàng, bàn tay nhỏ bé không biết khi nào đã biến thành bàn tay mềm mại xinh đẹp của thiếu nữ, giọng nói trong trẻo ngân xướng ma lực.

"Lấy tên của ta, toả ra hào quang tứ phía, xuất hiện đi Hàm Quang!"

**trăm phách đao hay còn gọi là zanpakuto- vũ khí của các tử thần trong Bleach*

Đôi lời

Mới sửa lại thứ tự chương ♥□

Tạm biệt tiểu Kaimi chào mừng đại Kaimi nào (~"ω")~

Bạn đang đọc truyện [ĐN Hắc Quân Gia] Chủ Nhân Của Ta Là Tử Thần được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Trăm phách đao: Hàm Quang xuất thế (hạ)

Mặt trăng vẫn nằm trên cao toả sáng nhu hoà, nhẹ nhàng chiếu xuống mặt đất như phủ lên đó một tấm lụa mỏng màu bạc xinh đẹp óng ánh.

Những vết sáng chứa đầy ma lực dần tụ tại một chỗ, vóc dáng nhỏ bé của Kaimi bắt đầu biến hoá rõ lên, tiếng vải rách hoà cùng tiếng rên rỉ kiêu mị khiến người khác không khỏi đỏ mặt. Phút chốc, một cảnh tượng kì ảo xảy ra, bé gái loli đáng yêu xinh xắn bỗng hoá thành một thiếu nữ diễm lệ kinh người.

Tóc ngắn lúc đầu từ từ dài ra mềm mượt trượt xuống tựa như thác nước, vòng eo mảnh khảnh quyến rũ và uyển chuyển. Nàng khẽ mở mắt, đôi mắt tím trong suốt mơ màng nhưng lại thấu hiểu nhân tâm rức rờ lấp lánh như những vì sao trên dãy ngân hà, ngũ quan mỹ lệ như bạch ngọc chạm trổ mà thành, mỗi một động tác mỗi cái chớp đều ưu nhã, cao quý hơn người, khí chất thanh tao, dịu dàng giống như đoá hoa lan dần nở rộ trong đêm.

Đây mới là hình dáng thật sự của nàng, Shihouin Kaimi.

Cảm nhận linh lực vũ bão cần quét trong cơ thể mình, Kaimi nhìn Hàm Quang kiếm trong tay, bỗng nhiên khóe môi câu lên mỉm cười quý dị, thỏa mãn cùng hưng phấn khát máu.

Nàng cuối cùng cũng đã có được Trăm Phách Đao cho riêng bản thân mình rồi, từ này nàng sẽ không còn vì kỳ thị của kẻ khác mà uất ức nữa. Vui mừng ôm lấy kiếm trong tay, khuôn mặt nhỏ nhắn không ngừng chà xát lên vỏ kiếm.

"Hóa ra đây mới là hình dáng chân chính của điện hạ, thật đúng là mỹ nhân tuyệt sắc!" Undertaker nhìn thiếu nữ, ánh mắt như sói đói liếm môi nguy hiểm. Bởi vì thân thể đột nhiên lớn lên nên quần áo của nàng đã có vài dấu hiệu bị rách đi lộ ra da thịt trắng tuyết xinh đẹp.

"Điện hạ!" Lập tức đá bay ả người sói, quân gia gấp gáp trở về liền nhìn thấy cảnh quần áo không chỉnh tề của nàng, hấn không chút do dự cởi áo khoác ngoài ra, ngăn cản tầm mắt của tên đáng chết nào đó, bọc Kaimi lại vô cùng cẩn thận.

"Này, có chút hơi chật..." Nàng không thoải mái từ chối, đôi mắt tím trừng quân gia, thanh âm như trước mềm nhũn, trong trẻo như tiếng ca họa mi vào mỗi buổi sớm.

"Xin lỗi." Sebastian mặt không đổi sắc đưa tay giúp nàng nói lỏng quần áo, không biết cố ý hay vô ý, bàn tay khẽ vuốt dọc ở trên eo nàng vài cái rồi mới buông ra.

"Sebastian!" Kaimi tròn mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn chột đỏ ửng quả cà chua. (*Tên sắc lang này...*) Nàng âm thầm nghĩ rằng.

"Đây cũng là phúc lợi mà quân gia nên có, điện hạ." Sebastian cười xấu xa hướng đến vành tai nàng, cho dù vào thời điểm đối mặt với nguy hiểm, hấn vẫn không quên đùa giỡn chủ nhân của mình.

Undertaker cười khà khà quái dị.

"Gào!"

Hai người sói tụ lại một chỗ, rít gào điên cuồng, ánh mắt sọc vàng không hện mà cùng nhìn nhau hướng bọn họ đánh tới. Nàng cảm Hàm Quang kiếm vừa muốn tiến lên đã bị quân gia ôm chặt lại trong ngực.

"Buông ta ra Sebastian!"

"Thứ hạ đẳng này vẫn không cần điện hạ ra tay, mọi chuyện để ta lo là ổn." Quân gia yêu nghiệt cười, khuôn mặt tuấn mỹ tràn đầy quyền rũ mê hoặc.

Mới vừa rồi là hấn khinh thường cho nên mới để lũ thấp kém này có cơ hội đánh trả, hiện tại chúng đã có gan dám tổn thương điện hạ cũng nên nhận quả báo thôi. Xem ra hấn phải để lộ một chút thực lực của mình rồi.

Chân khẽ dẫm xuống, thân ảnh quân gia ngay lập tức biến mất, tốc độ nhanh đến mắt không thấy được tàn ảnh của mình. Nháy mắt, hấn liền xuất hiện sau lưng gã người sói, bàn tay nhẹ đặt lên vai gã.

Không biết Sebastian dùng phương pháp gì, chỉ nghe rắc một tiếng đầu gã người sói liền đứt ra, máu chảy tứ phía vô cùng rợn người.

"Gào!" Á người sói phấn nộ hét lên, ánh mắt tràn ngập lửa giận.

Quân gia vẫn mỉm cười ngư cù, tao nhã ngênh đón công kích á người sói, nếu nhìn kỹ sẽ thấy trong ánh mắt hấn loé lên tia khinh miệt rõ ràng.

"Phá đạo cấp chín mươi, vô tận!" Bóng đen phút chốc từ chân á người sói hiện lên nhanh chóng bao lấy thân hình to lớn của á.

"Ta cũng không vô dụng đến mức chỉ biết đứng sau lưng người." Nàng khinh thường quay đầu, không thèm để ý đến quân gia.

Á người sói dù không chết nhưng trên người đã có vô số vết thương, nhận thấy hiện tại mình bây giờ không còn là đối thủ của bọn họ liền dứt khoát quay đầu bỏ chạy. Quân gia vừa muốn đuổi theo thì nghe thấy mệnh lệnh của Kaimi.

"Chờ một chút Sebastian!" Nàng đem Đạp Huyền* ngày đó chị Yoruichi để lại, cẩn thận đưa linh áp vào. Ánh sáng chói mắt hiện ra, bao lấy toàn thân Kaimi.

"Dùng cái này có thể rất nhanh đuổi kịp á ta!" Nàng vươn tay về phía hấn, ý muốn hấn nắm lấy tay mình. Nhưng mà nàng có lẽ đã quên một việc.

Sebastian chính là một cái ác ma sắc lang chỉ cần có cơ hội liền không do dự chiếm tiện nghi do đó hấn vô cùng vui vẻ đồng ý mệnh lệnh Kaimi, từ phía sau ôm lấy nàng. Bàn tay cố ý đặt gần ngực của nàng.

(Xem ra đã phát dục đầy đủ.) Sebastian chột cười xấu xa

Quả không hổ danh là vũ khí của Vương, tốc độ thật nhanh. Bay lượn trên không trung, nàng nở nụ cười hài lòng ánh mắt nhìn chằm chằm đen nhỏ đang khó khăn lần trốn phía dưới, khoé môi cong lên tiểu ý xinh đẹp.

"Sebastian, người ôm ta hơi chặt."

"Bởi vì chủ nhân bay quá cao!" Quân gia giả bộ uất ức, miệng thì thầm bên tai Kaimi thổi thổi khí khiến thân thể nàng hơi run lên.

Cái miệng léo mép này, Kaimi rung mình nổi cả da gà. Nếu không phải có chuyện gấp nàng nhất định sẽ quăng hấn xuống dưới.

Lúc này ở phía xa, mặt trời dần dần hiện ra xua tan đi lớp sương mù lạnh lẽo chiếu những tia nắng vàng ấm áp xuống khắp thành phố London, thời tiết hôm nay có lẽ sẽ không tệ.

"Điện hạ, người sói đi vào trong đó rồi." Quân gia chỉ tay hướng căn nhà á người sói vừa mới trốn, ánh mắt hơi đắm chiêu.

"Vậy sao?" Nàng nhanh chóng thu hồi Đạp Huyền, cùng quân gia trốn vào góc tối, tận mắt nhìn người sói biến mất sau căn nhà xa hoa kia.

Căn nhà đó Kaimi rất quen thuộc, là của kẻ tình nghi trong vụ án Đồ tể Jack, dinh thự tử tước Druitt.

"Người sói và ma cà rồng không phải là kẻ thù sao? Tại sao á lại trốn vào nhà của tên quỷ hút máu kia chứ?"

"Ta làm sao biết..." Quân gia vô tội nháy mắt vài cái, buồn cười nói "Thời kì chiến tranh của ma cà rồng và người sói đã sớm đi qua, vì ngăn cản sự truy lùng của Giáo hội nên hai phe đã đình chiến hợp tác với nhau."

Xem ra đôi khi không phải sách vở lúc nào cũng đúng.

"Tại sao người biết điều đó?" Nàng nghi hoặc hỏi

"Điều này là bí mật." Hấn bí ẩn cười, ngón trỏ đặt lên môi

"Hừ! Trở về thôi Sebastian!"

"Điện hạ không muốn tiếp tục điều tra?"

"Ta cũng không muốn đánh rần động cỏ. Huống chi hôm nay đã chết một người sói, á ta sẽ không dám liều lĩnh hành động trong thời gian sắp tới nữa

đầu." Nàng hờ hững xoay người rời đi, nhìn Hàm Quang kiểm bên hông bóp bíp cổ tay, xem hôm nay không thể để người ra sân rồi.

"Yes, my lord." Quân gia gật đầu, im lặng bước theo sau nàng.

(*Bận rộn một đêm, điện hạ nhất định là đã mệt mỏi hẳn phải mau mau chuẩn bị nước nóng cho ngài tắm rửa mới được.*) Quân gia vừa đi vừa suy nghĩ nụ cười chợt có chút âm thầm.

Sau khi về đến nhà, Kaimi lặng lẽ về phòng của mình, hưng hăng ngủ một giấc bỏ sung thể lực đã bị tiêu hao. Thẳng đến buổi chiều mới bị âm thanh ồn ào bên ngoài đánh thức.

Lười nhác ngáp một cái, nàng mông lung xoa hai mắt, đầu óc có chút hỗn loạn "Sebastian, có khách đến sao?"

"Là Elizabeth tiểu thư." Quân gia nhẹ nhàng tiến vào, trên tay ôm năm sáu bộ quần áo "Tiểu thư muốn tìm thiếu gia Ciel tuy nhiên do điện hạ còn đang ngủ nên ta không dám đánh thức ngài."

"Cái gì? Lizzy?" Nàng vừa nghe đến cái tên đã hoảng hồn tỉnh ngủ, mạnh mẽ nhảy xuống giường, chân trần chạy loạn khắp nơi.

Kaimi lúc này cũng không ý thức được bộ mình vô cùng mê người. Áo ngủ vì chuyển động mà dán chặt lên thân hình mảnh mai quyến rũ, lộ ra vòng ngực đầy đặn, vòng eo nhỏ nhắn, hai cánh tay mềm mại trắng nõn như củ sen non. Góc váy khẽ phất lên để lộ ra phong cảnh tuyệt đẹp.

Thật là một khung cảnh xinh đẹp. Quân gia xấu xa cười, ánh mắt hơi chờ mong.

"Người đặt thân thể Ciel ở đâu thế?" Nàng xoa xoa mái tóc, không kiên nhẫn quay đầu lại hỏi thì phát hiện ánh mắt quân gia nhìn mình có chút nóng rực.

"Người sao thế?" Nàng ngờ ngác hỏi, vô tình nhìn xuống phía dưới, chợt hiểu ra.

"Sebastian, tên đáng chết nhắm mắt lại cho ta!" Vội vàng leo lên giường, lấy chăn trùm kín người lại ngăn cản tầm nhìn của ác ma. Đáng chết, lần sau nhất định phải nhớ mặc quần áo rồi mới cho hắn tiến vào.

Sebastian giả bộ ho một tiếng, nhìn về phía cửa sổ "Điện hạ, ta cảm thấy thiếu gia Ciel luôn luôn phải xuất hiện trong ngôi nhà này, tại sao ngài không dùng Finna nhập vào thân xác cậu ấy?"

"Không được!" Nàng không nghĩ ngợi cự tuyệt. Vừa nghĩ đến cảnh Finna dùng thân thể nàng từng dùng qua đưa ánh mắt háo sắc nhìn về phía các mỹ nam, nàng nhịn không được đỏ mặt hời hợt. Kaimi dám cam đoan nếu nàng thực sự làm như vậy, chuyện này sẽ trở thành trò cười khắp giới quý tộc mất.

"Vậy không còn cách nào khác sao?" Sebastian mất đức đi lắc đầu, đem chiếc hộp mở ra, bên trong là một thiếu niên đáng yêu đang ngủ say.

"Chuyện này...ta sẽ suy nghĩ lại một chút." Nàng thở dài một hơi, lấy chiếc hộp chứa đựng linh hồn từ dưới gối ra.

"Sebastian người ra ngoài đi!" Nàng cảnh giác nhìn hẩn lạnh lùng ra lệnh.

"Vâng thưa điện hạ." Quân gia đặt các bộ quần áo đã chuẩn bị sẵn để lên giường, tiếc hận đóng cửa lại.

Kaimi không thể không công nhận Sebastian vô cùng chu đáo và cẩn thận trong việc lựa trang phục, hắn từng nói thân là người trong giới thượng lưu thì tất cả các phụ kiện đều phải hợp với lễ phục mà ngài mặc, không được quá hoa hòè, rườm rà mà phải gọn gàng, đơn giản nhưng vẫn xinh đẹp và cao quý, toát lên được khí chất thanh tao và sang trọng của mình.

Do đó, từ lúc còn là Ciel đến khi là tiểu Kaimi và bây giờ là đại Kaimi thì hắn luôn phụ trách việc thay đổi trang phục cho mình. Tuy nhiên, hiện tại nàng vẫn chưa cần những thứ này, nàng ủ rũ ngồi bệt xuống đất, bất đắc dĩ đóng tủ quần áo lại.

"Điện hạ." Ciel, à không là Finna mới đúng. Nàng nở cười xinh đẹp lộ ra hai bên lúm đồng tiền, khuôn mặt tinh xảo phi thường sáng chói "Ngài mặc bộ y phục này đi!"

**Đạp Huyền: vũ khí giúp Kaimi có thể bay vạn dặm với thời gian ngắn*

__Đôi lời__

Tình dịch sắp xuất hiện ♥□

Bạn đang đọc truyện [*ĐN Hắc Quân Gia*] *Chủ Nhân Của Ta Là Tử Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Gặp lại Ma cà rồng

Chết tiệt, vì sao nàng lại ma xui quỷ khiến nghe theo lời Finna mặc trang phục này cơ chứ? Kaimi núp sau cây cột nhịn không được tự châm chọc chính bản thân mình.

"Người là ai?" Finian chuẩn bị ra ngoài vườn bỗng khựng lại tò mò nhìn một thân y phục đen của nàng.

Không thể để bị phát hiện!

Kaimi lấy tốc độ nhanh như chớp đánh bất tỉnh Finian, thuận tiện sửa đổi trí nhớ của hắn đem hình tượng loli ngày đó biến thành nàng bây giờ.

Một phút quảng cáo: Dụng cụ thay đổi trí nhớ- phát minh cũng như là mặt hàng mới nhất của cửa hàng Urahara, có thể tùy tiện thay đổi kí ức con người theo ý mình muốn, thích hợp dùng cho giết người phóng hoả, vu oan giá hoạ, là một công cụ vô cùng thiết yếu.

Trên đường đi đến phòng khách, nàng gặp phải rất nhiều người quen Tanaka, Brad,... tất cả đều được sửa đổi trí nhớ để phù hợp.

"Ha ha..." Vừa bước đến cửa, bên trong phòng khách đã truyền ra tiếng cười giòn giã của Finna và Lizzy, Kaimi có chút ngẩn người, đã bao lâu rồi nàng không còn nghe thấy âm thanh vui vẻ như vậy của Lizzy nữa.

Cánh cửa lớn dần mở ra, quản gia đứng đó mỉm cười nghênh đón nàng "Điện hạ, mời ngài tiến vào."

"Điện hạ quả nhiên thật là xinh đẹp!" Undertaker khoái trá khen ngợi, trên đầu đội một cái mũ màu hồng phất phơ hình con heo nhỏ lúc lắc.

Kaimi hôm nay chọn cho mình trang phục của người Hán, áo trong màu hồng nhạt bên ngoài khoác thêm chiếc áo đen mềm mại như tơ lụa, tà váy phiêu dạt thêu hoa văn đủ sắc thoạt nhìn vô cùng mỹ lệ và xinh đẹp. Giữa đai lưng khảm một viên thạch anh tím trong suốt lấp lánh, mái tóc tím vẫn nhẹ lên cổ định bằng cây trâm hình anh đào, mắt trái mang băng bịt mắt hình tượng vì khiến Kaimi lúc này có chút bí ẩn và yêu mị.

"Oa, bộ quần áo này đáng yêu quá!" Hai mắt Lizzy bỗng sáng ngời "Chị mua quần áo này ở đâu thế?"

"Đây là y phục chị tự làm." Nhìn đôi mắt xanh biếc đang mở to, Kaimi từ tốn giải thích. Từ nhỏ chịu sự dạy dỗ của ông ngoại nên nàng vô cùng thích nghiên cứu về nền văn hoá cổ đại của Trung Quốc nhất là mảng trang phục. Khi còn ở Thi Hồn Giới bởi vì không thích quần áo ở đó nên nàng thường tự may đồ cho mình, ngoại trừ lúc chiến đấu nếu không vào thời điểm nhân rồi nàng đều mặc Hán phục. Tuy nhiên nàng không nghĩ đến, trước khi rời đi chị Yoruchi vẫn đưa lại bộ trang phục này cho nàng.

"Chị thật là giỏi!" Lizzy hâm mộ nói "Chị là người hầu mới của nhà Ciel sao? Chị tên gì?"

"Lizzy không được vô lễ!" Finna lập tức thay đổi sắc mặt.

"Ciel!?" Lizzy mở to mắt, dường như không thể tin được vị hôn phu vài phút trước vừa mới mỉm cười với mình bỗng dưng thay đổi.

"Thật xin lỗi, em ấy còn hơi mệt nên có chút mê sảng!" Nàng cười gượng hai tiếng, đứng trước mặt Finna thuận tiện nhéo hai cái "Chị tên là Kaimi Phantomhive, con gái nuôi của Rachel phu nhân, bởi vì sống xa nơi đây nên mãi bây giờ chị mới biết cha mẹ nuôi mình đã mất."

Nàng xoay người giả bộ bật khóc, lấy khăn tay lau nước mắt, ôm ngực đau khổ "Khi chị đến được đây mới biết em trai chị đã phải sống cô đơn và khổ cực đến nhường nào, có lẽ do chỉ còn mình chị là thân nhân duy nhất của em ấy nên Ciel mới kính trọng chị đến vậy. Thật sự rất xin lỗi em!"

Quản gia và Undertaker nhất thời có cùng tâm trạng ngẩn ngơ.

"Em có thể tha thứ cho Ciel không?" Nàng cầm lấy tay Lizzy, ánh mắt đỏ hoe tràn ngập lệ.

(Mẹ nó chứ, đau mắt quá!) Kaimi cắn răng trong lòng thầm nghĩ.

"Đương nhiên rồi!" Và thế là Lizzy đã bị khung cảnh bi thương này làm cho cảm động.

Chỉ cần nghe đến đó, Kaimi đã thu hồi nước mắt mình lại, mỉm cười ôn hoà rức rờ "Một khi đã thế em dẫn Ciel đi chơi giúp chị nhé! Chị tin với khả năng của em thì Ciel có thể vui vẻ trở lại!"

"Đúng thế, dù sao em cũng là hôn thê của anh ấy." Lizzy tự tin cam đoan.

"Không nghĩ đến bá tước lại có kỹ thuật diễn xuất tốt đến như vậy, không đi làm diễn viên thật uổng phí!" Đợi đến khi Lizzy và Finna đã rời khỏi dinh thự, Undertaker liền từ trong góc tối bước ra "Tuy nhiên ném vị hôn thê của mình cho người khác có chút không ổn nha..."

"Sebastian" Nàng ngồi xuống uống trà, lạnh lùng ra lệnh "Đem tên kia đánh cho ta, nhớ kĩ là đánh thẳng vào mặt!" Không thấy nàng đang buồn bực hay sao mà còn cố ý chọc ghẹo, nếu có gan làm loạn cũng nên có gan chịu hậu quả đi.

"Yes, my lord!" Sebastian bẻ khớp tay, bước đến chỗ Undertaker cười quỷ dị. Undertaker chợt hoảng sợ quay đầu bỏ chạy nhưng cũng không thoát khỏi bàn tay ác ma.

Chỉ nghe răng rắc và ầm ầm vài tiếng, Sebastian phúi phúi tay quăng cái kẻ bị đánh bầm dập kia qua một bên, đến chỗ Kaimi lạng lẽ rót trà.

"Điện hạ, cầu Thames ở Luân Đôn đang tổ chức một cuộc triển lãm về các mặt hàng làm từ băng, ngài có muốn đến đó không?"

"Đương nhiên!"

Nếu nàng nhớ không lầm đây hẳn là tình tiết trong tác phẩm đi. Kaimi đau đầu xoa xoa hai huyệt thái dương, diễn biến của câu chuyện là thứ phiền toái nhất, thân là nhân vật chính nàng nhất định phải làm theo kịch bản nếu không rắc rối sẽ ập đến hơn nữa nàng còn phải đảm bảo nội dung sẽ tiếp tục phát triển đề tài hoạ và nguy hiểm gõ cửa chào mình.

"Điện hạ?"

"Người đi chuẩn bị đi, ngày mai chúng ta xuất phát!" Nàng phẩy tay, nâng tách trà chậm rãi thưởng thức.

"Yes, my lord."

Hội triển lãm tại Luân Đôn ngày hôm nay vô cùng sầm uất và nhộn nhịp. Kaimi khoác chiếc áo lông đen tò mò nhìn cảnh tượng xung quanh, đi kế bên là quản gia và Finna.

"Finna, người nhất định phải bắt chước ngữ khí và phong thái của ta hiểu chứ?" Nàng ân cần chỉ điểm, lo lắng bồi thêm một câu "Hon nữa tuyệt đối không được háo sắc nghe chưa? Đừng quên, người bây giờ là Ciel Phantomhive!"

"Vâng, điện hạ." Finna nhu thuận gật đầu "Kaimi điện hạ, mặc dù Finna nhập vào thân xác nam nhưng linh hồn ta vẫn là nữ, nếu ngài muốn ta làm bạn với Lizzy thì ta rất sẵn lòng còn hôn thê thì thứ lỗi, ta không đủ khả năng."

Hoá ra hôm đó đứa bé này nghe thấy lời Undertaker nói.

"Vậy trước mắt người cứ xem nàng là bạn mà đối đãi đi." Nàng bắt đầu dĩ thờ dài, khoe miệng có chút cay đắng "Dù sao, cho dù là ta thì tương lai ta cũng không thể kết hôn cùng Lizzy." Nàng hiểu rõ lời của Finna nên không muốn ép nó.

"Vâng!" Finna nở nụ cười âm áp.

"Kế tiếp là nhiệm vụ của hai người." Nàng đậm mặt đứng dậy nhìn hẳn "Sebastian, người dẫn Finna đi đi, ta muốn đi dạo một mình!"

"Yes, my lord." Quản gia khom người tuân lệnh.

Tuy nhiên không có hai người kia nàng mới nhớ ra một việc mình bị mù đường nghiêm trọng như thế nào. Nhìn ngõ cụt trước mắt, nàng mệt mỏi đỡ trán chửi thầm.

"Ai nha, ai nha có con mèo nhỏ lạc đường sao?" Giọng nói dịu dàng quyến rũ như thanh âm violon, Kaimi xoay người lại phía sau liền thấy một nam nhân yêu nghiệt mỉm cười.

Trang phục quý tộc màu đỏ, phía góc áo thêu chỉ vàng rực rỡ trông vô cùng cao quý và ưu nhã, mái tóc màu bạch kim được đưa theo mỗi cử động, đôi mắt màu anh đào ngả ngón phóng điện, mỗi nở cười câu nhân mã mị. Nam nhân này so về hình dáng có thể đối kháng cùng Sebastian nhưng khí chất yêu nghiệt kia thì ngàn năm nữa cũng không bằng.

Tuy nhiên, thứ khiến Kaimi chú ý hơn chính là thân phận người đàn ông.

(Chẳng lẽ ngày nay ma cà rồng đều không sợ ánh sáng mặt trời sao?) Nàng lẩm bẩm một câu, nhưng vẫn tao nhã thỉ lễ.

"Thưa ngài, liệu ngài có thể chỉ tôi đến chỗ triển lãm băng được không? Tôi nghĩ tôi bị lạc đường rồi."

"Đương nhiên là có thể, vinh hạnh của ta." Nam tử tóc bạc tiến tới một bước, chủ động cúi người hôn lên mu bàn tay của nàng "Xin tự giới thiệu, tên ta là Lautner Bullock cho hỏi quý danh của tiểu thư?"

"Kaimi."

"Kaimi, thật là một cái tên xinh đẹp hết như chủ nhân của nó vậy!" Lautner vừa đi vừa khen ngợi "Không nghĩ trong thế giới băng tuyết lạnh giá này ta lại có thể thấy nữ thần sắc đẹp xuất hiện trước mặt mình, nàng biết không dung nhan của nàng khiến chim cá phải cúi đầu, ánh trăng kia cũng e thẹn..."

Thân thể phút chốc run lên, Kaimi cảm thấy mỗi câu người kia nói ra đều vô cùng rung rợn, nàng cố gắng giữ hình tượng, gượng cười ưu nhã.

"Tuy nhiên..." Tiếng nói bỗng dừng có chút kì lạ, tựa như một ma chú ní non bên tai, ánh mắt Lautner ánh lên tia quý dị "Không biết mâu của Kaimi có thơm ngon như vẻ ngoài không nhỉ?"

Răng nanh bỗng dựng dài ra, Lautner không do dự mạnh mẽ cắn xuống cổ của Kaimi, bắt đầu hút máu.

"Phi phi, đây là hương vị gì thế này? Thật khó uống!" Ma cà rồng tuần mỹ lập tức che miệng chạy trốn, biểu tình hoảng sợ như thấy thứ gì đó kinh khủng.

Nụ cười phảng phất như Sebastian, Kaimi xấu xa ngây ngô nghiêng đầu "Máu của ta không phải là máu thường, nó bị pha lẫn bởi nhiều dung dịch thuốc khác nhau."

"Thuốc? Tại sao trong thân thể người lại có thứ này?" Lautner kinh ngạc nhìn nàng, dạ dày có chút cuộn cuộn khiến mặt hắn nhất thời trắng toát sợ hãi.

"Ta không phải là nhân loại, thân thể bất thường cũng là điều hiển nhiên." Nàng buồn cười nhún vai, hứng thú nhìn nam nhân đang không ngừng nôn mửa vào thùng rác kế bên, nhẩn nại đợi hắn kết thúc.

"Mẹ nó, sao người còn chưa đi?" Hắn ôm thùng rác liếc nhìn Kaimi, tiếp tục nôn khan.

"Ta đây là đang đợi ngài dẫn ta đến triển lãm nha ngài Lautner! Tuy nhiên nếu như ngài chưa chịu chấm dứt cái trò nôn mửa ghê tởm đó thì đừng trách ta phải hành động. Hay là ngài đây vẫn muốn uống máu của ta?" Nàng không chút để ý rút Hàm Quang kiếm ra, không hề che giấu uy hiếp.

"Ta...ta biết rồi..." Hắn miễn cưỡng gạt đầu, tại sao hôm nay lại đụng phải nữ nhân khó chơi đến thế chứ?

__Đôi lời__

Tình địch lên sân, ngốc nhưng âm hiểm và đẹp trai

Bạn đang đọc truyện [*ĐN Hắc Quân Gia*] *Chủ Nhân Của Ta Là Tử Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Lời cầu xin của Grell

Cuộc thi chạm tro băng đã sớm bắt đầu, lúc Lautner dẫn nàng đến nơi thì cuộc thi đã chuẩn bị bước vào giai đoạn cuối. Sebastian nhà nàng cùng với Finna tự nhiên thắng được trận tranh tài, tuy nhiên gương mặt của Finna lại có chút ỉu xiu.

"Chị ơi!" Vừa nhìn thấy nàng, gương mặt lạnh lùng của Finna rất nhanh liền vỡ vụn, nhanh chóng chạy đến bên nàng tựa như chú chim nhỏ bay khỏi chiếc lồng giam.

Abelein đứng bên cạnh, nhìn Ciel hoạt bát vui vẻ cảm thấy vô cùng kinh ngạc và đáng sợ "Ciel, vị tiểu thư này là ai thế?" Abelein tò mò nhìn Kaimi, khuôn mặt có chút ửng đỏ.

"Ày da, bộ trang phục này thật quen mắt, tiểu thư này cùng ta giống nhau đều đến từ Trung Quốc sao?" Lau ôm con mèo mỉm cười tủm tỉm hỏi

"Một phần ba huyết thống của ta là Trung Quốc." Nàng nhân nhật giải thích, kiếp thứ nhất ở Trung Quốc, kiếp thứ hai ở Nhật Bản, kiếp thứ ba là tại nước Anh, không phải một phần ba vậy là cái gì.

"Không nghĩ đến chúng ta lại có duyên đến vậy! Ở nơi này mà ta cũng có thể gặp được cô hương!" Lau vẫn tiếp tục cười ôn hoà "Không biết ngài họ gì?"

"Thế nào? Ngài Lau không nhớ ta sao, ta chính là Kaimi nha! Nàng như cười như không, tay áo phát lên sử dụng máy thay đổi trí nhớ của Urahara.

Ánh mắt loé lên tia quý dị, Lau nghi hoặc hỏi "Tiểu thư đây thật biết nói đùa, ta nhớ rất rõ Kaimi là một đứa trẻ mười mấy tuổi làm sao trong vòng vài ngày lại lớn nhanh đến thế được?"

"Lau tiên sinh hẳn là nhớ nhầm đi, ta vẫn luôn mang bộ dạng này mà!" Trùng mắt vô tội nhìn về phía Lau, nét mặt của nàng hết sức chân thành.

Abelein nghe được bọn họ nói chuyện, ánh mắt hiện lên sự kinh ngạc, lập tức nghiêm túc nói với Lau "Lau tiên sinh thật sự nhớ nhầm, bộ dáng Kaimi tiểu thư luôn là như thế!"

"Không nên gọi ta là tiểu thư, Abelein!" Nàng lạnh lùng liếc mắt nhìn người phía sau, im lặng thu hồi lại máy thay đổi trí nhớ vào trong tay áo. Vừa rồi nàng muốn thay đổi thay trí nhớ Lau thì liền phát hiện tinh thần lực của đối phương phi thường vô cùng mạnh, loại người như vậy dùng máy thay đổi trí nhớ căn bản không có tác dụng gì cả, vì thế nàng mới nhanh chóng thay đổi trí nhớ Abelein, để lão ta làm chứng cho mình.

"Chẳng lẽ ta nhớ nhầm?" Lau buồn rầu nghiêng đầu.

Sebastian bình tĩnh đứng yên, đôi mắt lẳng lặng nhìn cảnh tượng xung quanh, khoé môi có chút câu lên.

Điện hạ của hắn, quả nhiên rất thông minh!

"Chúng ta đi thôi, Ciel, Sebastian!" Hải lòng đi đến bên cạnh quán gia, nàng dịu dàng mỉm cười.

Đúng lúc bọn họ chuẩn bị rời đi, sau lưng bỗng nhiên vang lên từng tiếng gọi âm ỉ.

"Chờ một chút, hoa tường vi đen cao quý!"

Hắn là đang gọi ai thế? Động tác Kaimi có chút cứng nhắc.

"Điện hạ?" Quán gia khó hiểu liếc nàng một cái.

"Đề ta nhìn thử xem đóa hoa kiều diễm kia là ai nào?" Druitt từ tước khoa trương ôm ngực, khi nhìn thấy dung nhan của nàng liền nửa quỳ trước mặt khen ngợi "Thật là một thiếu nữ xinh đẹp lạnh lùng, nàng tao nhã tựa như loài thiên nga đen cao quý, trong màn đêm nhẹ nhàng bay xuống xuống đây để thấp sáng trái tim của ta!"

Hai ma cà rồng kia là anh em đúng không? Cách nhìn nét mặt giống nhau.

Kaimi nhìn không được lui ra phía sau vài bước, xoa xoa cánh tay đang nổi da gà.

"Này Aleister, máu của nàng không ngon tí nào đâu!" Lautner tiến đến chỗ từ tước thấp giọng than thở gần lỗ tai. Nhưng ở khu thi đấu này không chỉ có mỗi nhân loại mà còn có một vài loài hắc ám đặc biệt, thanh âm thấp như thể căn bản không làm khó được họ.

"Lautner, ta dạy ngươi như thế nào?" Druitt từ tước nhẹ nhàng trách cứ "Không được vô lễ với tiểu thư nhà người ta, nhất là quý cô cao quý như thế này!" Từ tước chủ động nắm tay nàng, ánh mắt loé lên tia quang mang khác thường.

"Thứ lỗi, ngài từ tước!" Sebastian bước lên cẩn thận đoạt lại bàn tay của Kaimi, tựa như kỵ sĩ bảo vệ công chúa "Điện hạ của ta dù sao cũng là tiểu thư đài các coi trọng lễ nghĩa do đó mong ngài vẫn nên đứng cách xa điện hạ ra cho thoả đáng."

"Này này..." Lòng mày xinh đẹp nhăn lại, Kaimi lạnh lùng lườm Sebastian một cái "Ta khi nào lại trở thành của người thế?"

"Ta là quán gia nhà Phantomhive, nếu điện hạ đã mang họ này đương nhiên trở thành người của ta nha!" Quán gia bỗng nghiêng đầu sang chỗ khác, hướng nàng nở nụ cười quyến rũ vô cùng chói mắt. Kaimi triệt để im lặng, vì sao nàng bỗng nhiên nghĩ tới đội trưởng Unohana phúc hắc thế nhỉ.

"Điện hạ?" Finna kéo kéo góc áo nàng.

"Ta không sao Ciel!" Nàng mỉm cười dịu dàng tràn ngập hoà ái, xinh đẹp tựa như đóa hoan lan bùng nở bất ngờ.

"Thiếu gia, thiếu gia!" Từ phía xa truyền đến âm thanh của Finian và Mayleen.

"Các người làm sao vậy?" Finian khó hiểu trừng mắt nhìn.

"Vừa rồi chúng ta nhận được điện thoại từ nữ hầu của tiểu thư Elizabeth, nàng nói tiểu thư trên đường về nhà bỗng biến mất!"

"Cái gì, đám bắt cóc nào dám lớn mật như thế, chẳng lẽ không muốn sống nữa!" Finna nói xong vừa muốn xông lên, lại bị bàn tay của người nào đó đè lại.

"Ciel!" Nàng bắt đầu dĩ can thân ảnh đang kích động kia lại, khoé miệng có chút run rẩy. Quả nhiên là tự tạo nghiệt không thể sống mà, xem ra vai diễn Ciel này vẫn nên để nàng đóng thì tốt hơn.

"Xem ra tiểu thư đây có việc bận rồi, như vậy ta sẽ không quấy rầy nữa. Tuy nhiên..." Druitt từ tước khẽ cười, bước đến gần nàng "Một tuần sau, dinh thự của ta sẽ tổ chức một buổi vũ hội, không biết liệu ta có may mắn mời được vị tiểu thư xinh đẹp này không?"

(Điện hạ chắc chắn sẽ không đi!) Sebastian trầm suy nghĩ cười mỉa, thân là quán gia nhà Phantomhive, hắn đương nhiên hiểu rõ khả năng khiêu vũ tệ hại của chủ nhân nhà mình.

"Được thôi."

"Điện hạ!" gương mặt tuấn mỹ của quán gia nháy mắt như vỡ vụn.

"Tuy nhiên, ta chưa bao giờ tham gia vũ hội, nếu có điều gì không phải phép mong từ tước sẽ rộng lòng tha thứ." Không nhìn quán gia, nàng dịu dàng thì lễ với từ tước.

"Sẽ không, sẽ không!" Druitt từ tước lập tức dùng lời lẽ hoa mỹ để khen ngợi "Tiểu thư Kaimi cao quý dù có phạm lỗi cũng là một lỗi lầm nhỏ nhoi không đáng nhắc."

"Ha ha, vậy tuần sau gặp lại ngài!" Nàng nhu mì cười, gia giáo mấy chục năm ở nhà Shihouin rốt cuộc cũng có chỗ dùng.

"Một tuần sau gặp nhé!" Druitt từ tước đồng dạng mỉm cười.

Đợi đến khi hai con ma cà rồng kia đi khuất, biểu tình Kaimi lập tức thay đổi, sát khí lan tràn khắp nơi "Finian, mang ta đến chỗ Elizabeth biến mất ngay!"

"Vâng." Finian gật đầu

Khu chợ Luân Đôn chìm vào trong màn đêm tĩnh mịch.

"Vì sao lại muốn ta khôi phục thân phận này?" Kaimi, không, giờ phút này nên gọi là Ciel Phantomhive mới đúng. Đôi mắt thạch anh tím trong suốt biến thành màu xanh sẫm mỹ lệ, tuy nhan sắc bất đồng nhưng khí chất vẫn không thay đổi đều khiến kẻ khác phải mê muội điên cuồng.

"Ta nghĩ tiểu thư Elizabeth nhất định rất chờ mong vị hôn phu mình yêu sẽ đến cứu mình đi."

"Ta đây lại không muốn nằm trong cổ thân thể này, trong thân xác Ciel linh lực ta sẽ không thể nào phát huy hoàn toàn được." Loại ngăn cách linh hồn dung nhập này quả thực luôn làm cho nàng chán ghét khó chịu.

"Thiếu gia cũng đâu nhất thiết phải ra tay." Quân gia lẳng lặng tiến đến cạnh nàng, đôi môi nở nụ cười mỉa hoặc "Ngài nên nhớ kĩ ngài chính là Vua, mà đã là Vua thì ngài chỉ cần việc chỉ huy bàn cờ mà thôi. Lợi dụng kỹ sĩ và cả hoàng hậu, dù cho thi thể đã chất đầy dưới ngai vàng, ngài tuyệt cũng không thể ngã xuống. Bởi nếu một khi Vua ngã xuống, trò chơi liền kết thúc!"

"Huống chi..." Quân gia nhanh chóng chuyển đề tài, thâm ý nhìn thoáng qua "Tiểu thư Elizabeth chắc cũng không hy vọng rằng hôn phu mình là nữ đi!"

"Ngươi!" Nàng giận đến run người

"Thiếu gia, chúng ta nên xuất phát." Sebastian mỉm cười

Nàng lạnh lùng hừ một tiếng, mặt không chút thay đổi đi theo quân gia.

Mắt nhìn xuống đôi bàn tay non nớt của Ciel, ánh mắt nổi lên vài phần phức tạp. Lý Dạ Hạ, Shihouin Kaimi còn có Ciel Phantomhive, đâu mới là thân phận thực sự của nàng. Thân phận bất động không ngừng luân chuyển khiến nàng luôn hoảng loạn, mê mang, rốt cuộc đến khi nào chuyện này mới kết thúc.

"Ngài nghĩ mọi chuyện sẽ chấm dứt sao?" Âm thanh nữ không ngừng quanh quẩn bên tai nàng, nàng biết giọng nói này là của Hàm Quang.

"Làm sao có thể..." Nàng cười tự giễu, từ lúc nàng cùng Sebastian ký kết khế ước đã quyết định nàng không thể quay đầu trở lại rồi, con đường tìm kiếm kẻ đã khiến nàng phải luân hồi chuyển kiếp qua nhiều nơi.

"Thiếu gia!" Có vẻ như nhận thấy tâm trạng không được tốt của nàng, quân gia nghi hoặc dò hỏi.

"Không có gì!" Nàng hồi hồn, phát phát tay tỏ vẻ không sao, ra lệnh quân gia dẫn mình đi tìm Lizzy

"Thiếu gia mời ngài ôm chặt ta!" Sebastian ôm lấy nàng vào trong ngực.

"Được rồi, ngươi nhanh đi đi!" Nàng không kiên nhẫn nhắm hai mắt lại, tay ôm quân gia có chút siết lại.

"Yes, my lord." Quân gia liếc nhìn nam nhân đứng kế bên mình "Pluto!"

Pluto biến về hình chó vui mừng lễ lễ, người người món đồ trên tay quân gia, vội chạy đi. Quân gia im lặng đi theo.

Nhờ vào khứu giác nhạy bén, bọn họ rất nhanh liền tìm thấy một cửa hàng búp bê ở ven đường. Nhìn Lizzy đáng yêu bị chế tác thành búp bê, Kaimi hết sức giận dữ.

"Thiếu gia, đó cũng không phải Elizabeth tiểu thư!"

"Ta đương nhiên biết." Nàng siết chặt tay, ánh mắt chứa đầy sát khí sắc bén "Ta nhất định phải đem kẻ cầm đầu bằm ra thành từng mảnh quăng ra bãi tha ma mới hả giận!"

"Lời nói quả nhiên vẫn ác độc như ngày nào nhỉ Ciel?" Phía sau truyền đến âm thanh rùng rợn biến thái khiến lông mày Kaimi nhăn lại.

"Grell Sutcliff!" Nàng biết rõ kẻ đang đi đến là ai, tên tử thần tóc đỏ nàng ghét nhất. Tuy nhiên lúc nàng quay đầu lại, đập vào tầm mắt lại là một gương mặt bị đánh thành đầu heo, đôi mắt nhất thời ngẩn ra.

"Ngươi...ngươi là Grell?" Nàng thật sự là bị dọa sợ rồi.

Khuôn mặt sưng phù, mái tóc như bị đổ thuốc nhuộm, xanh xanh đỏ đỏ hết sức quỷ dị. Còn có con mắt bị bằm tím sau mắt kính khiến nàng không khỏi nghi ngờ có phải Grell đoạt nam nhân người khác bị tình địch đánh trả thù không.

"Có phải chuyện này liên quan đến chị Yoruchi đúng không?" Mặc dù có chút mơ hồ nhưng nàng vẫn có thể đoán được người gây nên.

"Để ta giải thích cho ngài!" Quân gia họ nhẹ một cái, chậm rãi giải thích "Ngày đó sau khi Madame Red chết, thiếu gia liền ngất đi. Tiểu thư Yoruichi cho rằng ngài Grell là đầu sỏ gây nên, vì thế ngay lập tức hung hăng đánh hẳn ta một trận toi bồi, hơn nữa ngài Urahara không biết còn dùng thêm ma thuật gì mà trừ phi thiếu gia tha thứ bằng không cả đời ngài Grell sẽ thế này mãi mãi!"

"Nghe chưa? Nam nhân ác độc đó nói người có thể giúp ta khôi phục khuôn mặt còn không mau lên!" Grell không biết sống chết kêu lên.

Đôi mắt màu lam mê hoặc chớp chớp, lúc anh Urahara đi tại sao lại không nói với nàng chuyện này nhỉ?

Nghĩ hoài mà không ra, hơn nữa giọng điệu Grell vô cùng hách dịch khiến nàng đã buồn bực lại càng thêm khó chịu do đó Kaimi quyết định trước tiên sẽ tra tấn hấn trước.

Kaimi hừ lạnh quay đầu, lạnh lạnh nói "Ta không biết!"

"Cái gì?" Cầm như rơi trên mặt đất, Grell lập tức đi tới trước mặt nàng, không ngừng lải nhải "Người thế nào lại không biết? Nam nhân xấu xí kia nói trên tay người có thuốc giải mà, người làm sao có thể không có được?"

Nhắc chân đá bay tên biến thái nào đó, lạnh lùng liếc mắt một cái "Người mới xấu xí, cả nhà người mới xấu xí! Ta không cho phép người nói anh Kiskue như thế, hẳn năm đó chính là nam thần hoàn mỹ của chúng ta, đứng trong bộ ba bảng xếp hạng nam thần tại thế giới Từ Thần đấy, đã thông minh lại còn vĩ đại, người so với anh ấy còn không đáng xách dép! "

Xem ra thiếu gia rất sùng bái nam nhân kia, Sebastian âm thầm nheo lại mắt, trong lòng bỗng nhiên có một tia khó chịu.

"A, cái ông chú già lụ khụ đó hả?" Grell há hốc mồm.

"Hắn là nguy trang, nguy trang!" Nàng nhìn không được đậm chân, gợn dử mắng mỏ "Do không muốn bị tên Aizen khốn khiếp kia hãm hại, anh Kiskue mới phải cải trang và chấp nhận bị trục xuất, hẳn trước kia chính là Tam tịch quan đội Ẩn mật cơ động, đội trưởng đội 12, chủ tịch của viện nghiên cứu khoa học Linh hồn giới. Là kẻ thông minh nhất thiên hạ!"

"Ta mặc kệ hẳn thân phận gì, nói ngắn lại, người nhanh chút giúp ta khôi phục nguyên dạng, ta cả ngày đều mang khuôn mặt xấu xí này, thật chán ghét!" Nghĩ đến điều đó, Grell liền buồn bực.

"Ta không làm!" Nàng tuyệt đối sex không bao giờ giúo, cho dù có thuốc giải.. Đợi chút, thuốc giải?

Nàng chợt nhớ tới mấy món đồ chị Yoruichi để lại cho mình, hình như có một cái bình nhỏ, lúc ấy nàng còn hỏi Urahara đây là cái gì, kết quả Urahara thần bí trả lời, đến lúc đó nàng sẽ hiểu. Chẳng lẽ...

"Làm từ đá và sáp, đá và sáp, đá và sáp. Làm từ đá và sáp, my fair lady!" Bên trong căn phòng chứa đầy rối gỗ, bỗng vang lên tiếng ca của nam nhân.

Đôi lời

Bé Seb sắp ăn bạn Kaimi rồi he he (*~ω~*)

Bạn đang đọc truyện [*ĐN Hắc Quân Gia*] *Chủ Nhân Của Ta Là Từ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Thiên sứ dịu dàng

"Làm từ đá và sáp, đá và sáp, đá và sáp. Làm từ đá và sáp, my fair lady!"

Truy tìm nơi phát ra tiếng hát, Kaimi lập tức sử dụng thuật di chạy vào bên trong căn phòng, mà ở phía sau quân gia vẫn im lặng theo sát. Còn về phần vị Từ thần tóc đỏ ồn ào hãy coi như hắn là không khí đi.

Căn phòng màu xanh thẫm, rộng lớn nhưng quá trống trải, chỉ có duy nhất một vị thiếu nữ xinh đẹp đứng trên cái bục đặt ở trung tâm kia. Đôi mắt màu xanh biển trong suốt không có quang mang tựa như con rối vô hồn.

"Thiếu gia.", quân gia nhũn mày, "Đây hình như là một trong số các thiếu nữ đang mất tích gần đây."

"Mất tích? Đây là chuyện gì?", sự việc có vẻ quen thuộc nhưng nàng vẫn chưa nhớ ra.

"Vâng, vào lúc ta cùng Finna ở cuộc triển lãm đụng phải vài người của Abelein, Finna từ trong miệng đám người đó moi ra được một tin tức là gần đây đang xảy ra vài vụ mất tích các thiếu nữ ở Luân Đôn. Ta có nhìn qua ảnh chụp, trong số đó có nàng!"

"Nhưng người nhìn xem, nàng chỉ là búp bê.", Kaimi nhẹ nhàng chạm vào tà váy trắng mềm mại, muốn nắm lấy tay nàng thì không biết tại sao thiếu nữ ấy

bỗng cử động, mắt mở to ra, bàn tay cứng rắn bóp chặt cổ Kaini.

"Phá đạo cấp bốn, bạch lời!" Nàng giơ tay huỷ diệt búp bê, nhanh chóng nhảy về phía sau họ khan liên tục. Quả nhiên thân thể này thật yếu ớt, đúng là không nên nghe lời Sebastian mà.

"Đúc từ sắt và thép, sắt và thép, sắt và thép. Đúc từ sắt và thép, my fair lady!" Giọng hát vẫn chậm rãi vang lên khắp căn phòng, lúc này cánh cửa bật mở, hơn mười con búp bê thiếu nữ chính tề ngay ngắn bước ra.

Nàng cánh giác nhìn búp bê trước mắt, tư thế chuẩn bị chiến đấu. Nhưng một chuyện ngoài dự đoán xảy ra, Sebastian chợt hát lên.

"Xoay tròn trong sắt và thép, sắt và thép, sắt và thép. Xoay tròn trong sắt và thép, my fair lady!", âm thanh của Sebastian vô cùng êm tai tựa như tiếng đàn dương cầm, mỗi một âm xướng đều đi vào lòng người. Trầm thấp nhưng ngọt ngào, mang theo tia dịu dàng, cảm dỗ và ní non. Nàng thật tò mò, ác ma cũng sẽ có tiếng hát hay như thế sao.

Nhìn thân ảnh màu đen kia Kaini bỗng có chút hoảng hốt. Một bóng dáng cao gầy mơ hồ quen thuộc xuất hiện cùng với hình ảnh quân gia sau đó cả hai hợp lại thành một, khi ấy nàng như có thể thấy được sau lưng quân gia là một đôi cánh lông vũ đen tuyền, chiếc vương miện nam đầy đá quý cùng chiếc áo choàng ma mị bí ẩn, cả không gian tràn ngập trong hắc ám vô tận

"Thiếu gia?", giải quyết xong binh đoàn búp bê, Sebastian quay đầu lại liền nhìn thấy chủ nhân đang thất thần ngắm mình. Gương mặt tuấn mỹ hiện lên nụ cười yêu nghiệt.

"Sebastian-chan...", Grell bị bỏ quên này giờ say mê nhìn quân gia vừa định nhào lên liền bị quân gia né tránh, mặt đầu heo té xuống sàn đá cẩm thạch.

"Ta liệu có nên vui mừng khi thiếu gia rất yêu thích diện mạo của ta?" Không nhìn về phía Tử thần, Sebastian xấu xa cười, bàn tay chạm vào gương mặt nhỏ nhắn, tà ác thì thầm bên tai hải lòng nhìn Kaini xấu hổ ửng đỏ lên.

"Sebastian!", Kaini tức giận trừng mắt.

"Xem ra thiếu gia vẫn nhớ tên của ta, chưa bị bắt mất hồn đi nhỉ?", quân gia tiếp tục cười xấu xa trêu đùa với Kaini, đối với Grell mà nói lúc này Sebastian quả thật vô cùng hấp dẫn quyến rũ chí mạng nhưng mà với Kaini thì lại đáng ghét, vô liêm sỉ.

"Ciel Phantomhive.", một giọng nói dứt quãng vang lên trên đỉnh đầu của bọn họ. Đó là khuôn mặt của một nam nhân trẻ tuổi, viền mắt được tô màu tím yêu mị, vẽ thêm vài nét hoa văn như những chú hề trong rạp xiếc, bộ trang phục bành tô màu xanh biển thất nơ và trên cổ đeo một cái hộp âm nhạc cổ điển. Động tác nghiêng cổ thấp phần cứng nhắc, khuôn mặt lạnh lùng và vô cảm nhìn bọn họ.

"Ta đã nghe qua tên của ngươi, đôi mắt của ngươi rất xinh đẹp. Ta muốn đem ngươi chế tác thành con búp bê hoàn hảo nhất để dâng tặng cho chủ nhân.", âm thanh nhẹ nhàng nhưng lời nói lại rất tàn nhẫn.

"Hắn từng là một người đã chết, quân gia tài giỏi nhà Mandore- Drozell Keinz. Linh hồn của hắn đã bị thu giữ từ 5 năm trước nhưng không biết tại sao gần đây lại có phản ứng sống.", Grell giả bộ nghiêm túc đọc sách, nếu không phải vì thuốc giải hắn sẽ không ngồi tại đây để người khác nhìn thấy bộ dạng xấu xí của mình.

"Là ngươi dụ dỗ Lizzy?", đôi mắt nheo lại nguy hiểm.

"Đúng thế, vì ta muốn làm ra một con búp bê thật mỹ lệ mà thôi.", đầu hắn xoay tròn một vòng, Drozell Bình thần trả lời.

"Phước đạo cấp sáu mươi mốt, cầm quang!", ánh mắt lạnh lẽo nhìn tên trước mặt, cả người tràn ngập hơi thở tử vong.

"Này, đây là cái gì?", Drozell bị trói lại mắt thẳng băng liền ngã từ trên lan can xuống, chỉ nghe rắc rắc vài tiếng, hắn cứng ngắc lắc lắc cái cổ, âm thanh đứt quãng như cũ, "Ciel Phantomhive, ngươi là một con người bình thường làm sao có thể sở hữu được năng lực này?"

"Lizzy ở nơi nào?", nàng vội vàng tiến đến, nắm lấy cổ áo Drozell tức giận tra khảo, "Lizzy đâu?"

Đôi mắt hắn quay sang chỗ khá tránh đi ánh mắt của Kaini, bàn tay không bị giam giữ đột nhiên phủ lấy tầm nhìn của nàng, "Đôi mắt lấp lánh tràn ngập tử vong cùng cừu hận, đây mới là nhan sắc mỹ lệ mà chủ nhân đã nói. Ta sẽ đem ngươi chế tác thành con búp bê bằng vàng bạc trân quý nhất. Chủ nhân nhất định sẽ rất hạnh phúc."

"Ngươi chết đến nơi còn mạnh mẽ!" Kaini bức bối, ánh mắt màu xanh nháy mắt chuyển sang màu tím hệt như của Drozell do sử dụng linh lực.

"Grell, mau dùng lưỡi hái của ngươi lôi tên đầu sỏ ra cho ta!"

"Hừ, ta không có làm!", Grell đầu heo rãnh rỗi ngồi một bên dũa móng tay, "Lưỡi hái của ta bị William tịch thu rồi, hiện tại chỉ có hai thanh kéo thôi. Tuy có thể xử lí đó nhưng ta rất là mệt mỏi đó.", tuy nhiên câu nói tiếp theo của Kaini liền lập tức kích thích tính cách của Grell.

"Đợi lát nữa ta cho ngươi thuốc giải."

"Ok!" Chỉ thấy mũi Grell thờ phỉ phò như đầu tài nhả khói, lấy ra hai cây kéo lao đến chỗ Drozell Keinz.

Thế nhưng vào lúc Grell sắp chạm đến thân thể của Drozell thì một làn khói trắng mù mờ lan toả xung quanh, bão cát cuộn cuộn nổi lên, loáng thoáng nghe thấy vô hạn âm thanh đứt quãng của Drozell.

"Chủ nhân..."

"Thiếu gia." Sebastian nhanh chóng ôm lấy Kaimi lui về phía sau. Đôi mắt đỏ tươi nghiêm túc nhìn chăm chăm hư ảnh trong làn khói trắng, ác ma nheo mắt loé lên tia nguy hiểm.

Đột nhiên, làn khói trắng bỗng biến thành hình mũi tên chứa đựng cuồng phong lốc xoáy hướng đến chỗ bọn họ tàn sát. Kaimi hoảng hốt, theo bản năng giơ tay lên, "Phước đạo cấp tám mươi mốt, tiền không!", mũi tên nháy mắt biến mất.

"Một năng lực kì lạ, người thật sự có phải là Ciel Phantomhive?", trong làn khói truyền ra một giọng nói của nữ thanh thủy vô cùng dễ nghe, như tiếng nước chảy róc rách êm tai. Kaimi không hề ngạc nhiên bởi hẳn rõ chủ nhân của giọng nói này là ai. Đôi mắt màu lam tối sầm lại, lạnh lẽo nhìn thẳng vào hư ảnh bên kia, "Là người đứng không Angela?"

"Người nhận ra ta?" Âm thanh lộ rõ vẻ tò mò, làn khói dần dần biến mất. Nữ hầu tóc bạc khoan thai bước đi chỉ khác lúc trước là sau lưng ả ta là một đôi cánh màu trắng như tuyết.

"Người nói sai rồi, ta làm sao mà biết người là ai chứ bà cô người chim ngu ngốc!", Kaimi châm chọc cười lạnh.

"Ha ha!", Grell cười to lăn lộn trên mặt đất "Nói hay lắm quý con, người chim ngu ngốc cư nhiên là người chim ngu ngốc!"

Quần gia buồn cười, tuy nhiên hẳn vẫn nhịn xuống không cười ra tiếng. Ánh mắt nheo nhéo như nhớ tới chuyện gì đó, khoé môi câu lên đầy dịu dàng.

"Quả nhiên là con người dơ bẩn.", gương mặt xinh đẹp trầm xuống, Angela từ trên cao nhìn xuống chỗ bọn họ lạnh nhạt nói, "Ciel Phantomhive, chẳng lẽ người không muốn cứu vị hôn thê của người?"

Kaimi biến sắc nhìn thiếu nữ đang hôn mê trong tay Angela- là Elizabeth.

"Buông nàng ra, Angela!"

"Ciel...", Lizzy như nghe thấy âm thanh của nàng, hơi cựa quậy thân mình, hàng lông mi cong vút run rẩy mở ra, đôi mắt xanh biếc ngơ ngác mù mịt.

"Đừng cử động, Lizzy!", nàng vội vã khuyên ngăn, sốt ruột nói "Anh nhất định sẽ cứu em ra ngoài, trước đó em đừng hành động gì cả."

"Thật sự là cuồng vọng, Ciel Phantomhive, người dựa vào bản lĩnh gì tới cứu nàng. Chỉ bằng thứ năng lực đặc biệt của người sao? Hay là nhờ vào quần gia ác ma, hoặc là thứ thân thể dơ bẩn kia?"

(Người mới dơ bẩn, cả nhà người đều dơ bẩn!), Kaimi thiếu chút nữa đã chỉ vào thiên sứ mà chửi rủa, cũng may quần gia kịp thời chắn trước mặt của mình, nếu không nàng nhất định đã bùng nổ.

"Thiếu gia, ngài không nên vì tên người chim này mà tức giận tổn hại đến bản thân.", Sebastian mỉm cười không do dự mĩa mai, "Nàng chẳng qua là đang ghen tỵ ngài mà thôi. "

"..."

Cái gì gọi là cao thủ, cái gì gọi là vô liêm sỉ, nàng hôm nay cuối cùng cũng thấy được, quần gia quả nhiên là tuyệt nhất, cứ thế hạ đo ván thiên sứ là thảm hại. Nhìn gương mặt dần trở nên vận vẹo, trong lòng Kaimi bỗng nhiên sáng khoái. Biết lấy lại danh dự cho chủ nhân, xem ra thỉnh thoảng tên ác ma này cũng đáng yêu đấy chứ. Kaimi bình tĩnh liếc mắt sang quần gia, lạnh lùng ra lệnh, "Sebastian, Grell, hai người các người mau đem Lizzy về đây cho ta! "

"Yes, my lord."

"Vì sao ta phải nghe lời người?", Grell khó chịu dũa móng tay.

"Thuốc giải."

"OK, cam đoan hoàn thành nhiệm vụ!", Grell vội đứng bật dậy hăng hái chiến đấu nhiệt huyết bùng bùng.

"Hừ, ác ma cùng tử thần xem ra ngày càng xuống cấp, thế nhưng lại phục tùng mệnh lệnh của Chó săn Nữ hoàng", Angela khinh thường lườm về phía hai người, lông mày nhăn lên, "Drozell, đứng lên!"

"Chủ nhân...", Drozell quay đầu, đứt quãng nói, "Ta không thể thoát khỏi pháp thuật kỳ quái này."

"Vô dụng thôi, quý đạo của ta rất là lợi hại nga!", Kaimi nhàn nhã khoanh tay trước ngực, khinh miệt cười. Mặc dù thân thể này hạn chế bảy mươi phần trăm linh lực nhưng vẫn đủ để nàng giam cầm Drozell lại.

"Phế vật!", Angela cắn răng, ôm Lizzy bay lên không trung, quần gia cùng tử thần cũng mau chóng hành động.

Sebastian từ trong ngực lấy ra con dao bằng bạc, tựa như ám khí ném mạnh về phía Angela để công kích, Grell mặc dù không có lưỡi hái tử thần, nhưng hai cây kéo nhỏ cũng đủ làm cho Angela ăn không ít khổ. Tuy nhiên Angela trên tay ôm lấy Lizzy, đừng nói quản gia, ngay cả Grell vì thuốc giải cũng không dám tùy ý đánh bậy bạ tới chỗ thiên sứ. Vì thế trong ba người, ai cũng không chiếm thế thượng phong.

"Phước đạo cấp sáu mươi hai, quang tiền vũ lạc!", nàng rốt cục nhìn không được mà tấn công, đương nhiên điều kiện tiên quyết là không được thương tổn Lizzy, không chế ánh sáng biến thành mũi tên đâm vào cánh thiên sứ.

"A...!", Angela thống khổ rên rỉ một tiếng, cả người bị cố định lên vách tường, "Ciel Phantomhive, lần sau ta nhất định sẽ không bỏ qua ngươi!", oán hận trừng mắt nhìn thiếu niên phía dưới, Angela ném Lizzy trên tay làm lá chắn, thừa dịp quản gia cứu Lizzy, nhìn đau rút mũi tên ra nháy mắt biến mất.

"Lizzy!", hân vội vàng tiến lên đón lấy thiếu nữ, "Ngươi không sao chứ?"

"Ừm..." Lizzy lắc đầu, suy yếu hướng hân cười "Ciel, em thật vui vì anh đã tới cứu em. Còn có, sinh nhật vui vẻ!", nói xong, Lizzy ngất đi.

(Sinh nhật?) Kaimi chấn động, đôi mắt màu lam phức tạp nhìn thiếu nữ trong lòng, bàn tay捏 nhẹ hai bên má của thiếu nữ, "Đứa ngốc.", ngay cả nàng cũng không nhớ sinh nhật của chính bản thân mình vậy mà cô ngốc này vẫn nhớ rõ.

Rõ là ngốc!

Đôi mắt màu lam nổi lên một tầng mông lung, nắm chặt máy thay đổi đổi trí nhớ, vẫn là nên xóa kí ức ngày hôm nay đi. Năng lực của nàng, không thể để cho quá nhiều người biết được, nhất là nhân loại.

"Sebastian, chúng ta đi!", ôm lấy thiếu nữ, thiếu niên dứt khoát xoay người, bóng dáng có chút tịch mịch.

"Yes, my lord", quản gia nhắm mắt theo sau, nhìn bóng lưng cô độc kia, ánh mắt quản gia hiện lên cảm xúc không rõ.

Đôi lời

Cầu vote, cầu comment (*~ω~*)

Bạn đang đọc truyện [*ĐN Hắc Quản Gia*] *Chủ Nhân Của Ta Là Tử Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Học khiêu vũ (thượng)

Sáu giờ rưỡi, sắc trời dần ửng sáng như phủ một tấm vải vàng nhạt lên khắp vùng đất Anh quốc. Lúc này tại dinh thự Phantomhive, mọi người vẫn còn đang say giấc nồng bao gồm cả Undertaker. Một bóng dáng đỏ rực lên lút ở dãy hành lang, rón ra rón rén hệt như kẻ trộm sợ người khác nhìn thấy. Từng bước từng bước, kiểm chế lại tâm tình vui vẻ của mình, vị Tử thần yêu thích màu đỏ nào đó nhanh chân đi đến trước phòng Sebastian. Bàn tay nhẹ nhàng đặt lên chốt cửa, Sebastian thức nhưng lại không khoá cửa phòng ngủ.

(Ha ha, Sebby yêu dấu đây là do ngươi cho ta cơ hội nha! Nếu đã thế hãy để ta cho ngươi hưởng thụ chút cảm giác vui vẻ nào.) Grell cố gắng nén tiếng cười mình lại dăm dăng suy nghĩ.

Cánh cửa mở ra, trước mắt là một vài món đồ nội thất cũ kĩ nhưng được lau chùi sạch sẽ và sắp xếp gọn gàng. Grell chán ngắt bĩu môi cứ nghĩ mình vừa bước vào sẽ được gặp Sebastian ngay. Tuy nhiên vài giây sau hân lập tức phát hiện vị quản gia điển trai kia vẫn còn nằm ngủ trên giường, nhìn gương mặt tuần hai mắt Grell lập tức loé sáng như chó săn khi nhìn thấy con mồi.

(Sebastian lúc ngủ đáng yêu quá!) Grell chớp chớp mắt liếm môi, nước miếng chảy ròng ròng như đem mỹ nam trước mắt biến thành thức ăn, chỉ thiếu chưa nhào lên mà thôi.

"He he, Sebastian-chan!" Grell lóe đến bên giường, chu môi chuẩn bị hôn xuống nhưng chưa kịp cúi người đã nghe thấy thanh âm trêu chọc của quản gia vang bên tai.

"Ây da, cái này không được đâu ngài Grell!" Ánh mắt đỏ chăm chú nhìn tử thần, nụ cười xinh đẹp quyến rũ kinh hồn nhưng lại khiến Grell cảm thấy lạnh tóc gáy.

"Sebastian-chan, ta có thể giải thích." Grell cười gượng yên lặng đỏ mặt hỏi lạnh.

"Không cần giải thích, ta nghĩ ta có thể hiểu được tâm tình của ngài Grell." Nụ cười trên mặt Sebastian có chút sâu thẳm.

Một lát sau, dinh thự Phantomhive vang lên từng tiếng thét cực kì bi thảm và chói tai hù dọa toàn bộ đám chim trong khu rừng.

"Có chuyện gì sao Sebastian?" Kaimi mặc áo ngủ bằng bông màu trắng, xoa xoa hai mắt tựa con mèo nhỏ lười biếng hỏi, tò mò nhìn quản gia đang đứng

trên hành lang. Phòng ngủ và phòng quần gia cách nhau không xa, hơn nữa nàng cũng thường khó ngủ, chỉ cần có một tiếng động nhỏ cũng đã bị đánh thức.

"Thực xin lỗi điện hạ, quý rầy ngài rồi. Ta có một bao rác phải ném ra ngài, điện hạ cứ tiếp tục ngủ." Sebastian ôn hoà cười, sau lưng là một vật thể đỏ run rẩy không xác định

(Sao hôm nay hần lại tốt thế nhỉ?) Kaimi khó hiểu thầm nghĩ nghiêng đầu, chớp chớp mắt, mọi lần chưa tới bảy giờ hần đã kêu nàng rời giường rồi. Động tác đáng yêu hết như mèo con làm nũng khiến quần gia có chút bốc hỏa.

"Điện hạ, bữa sáng ngài muốn ăn đồ ăn phương Đông hay phương Tây?" Sebastian nhìn nàng chậm rãi hỏi.

"Phương Đông đi, ta muốn ăn cháo!" Đôi mắt mở to, có chút mờ mịt và mê ly do mới thức dậy.

"Này này người là ai?" Grell bị bỏ quên lúc này mới lên tiếng, hần chưa bao giờ nhìn thấy Sebastian thân thiết với bất kì nữ nhân nào cả, nhất thời lòng cảnh giác nổi lên, ghen tị với Kaimi lắm lắm một câu "Chà đẹp tí nào cả!"

"Người đoán ta là ai?" Nhìn dấu vết bị đánh trên mặt Grell, Kaimi bắt đầu suy nghĩ xấu xa, nụ cười giả hoạt hết như Sebastian. Tục ngữ nói gần mực thì đen, gần đèn thì sáng quả nhiên là không sai mà.

"Ta làm sao mà biết người là ai? Tóm lại không cho người tiếp cận Sebastian của ta!" Grell hồng hách muốn nắm chặt tay Sebastian nhưng lại bị người kia né ra, mặt đập thẳng vào tường.

"Sebastian- chan!!!" Grell ai oán như muốn khóc, xoa xoa lỗ mũi.

"Hoá ra người là của hần, Sebastian Michaelis." Nàng lạnh nhạt nhìn quần gia.

"Thế xác và tinh thần của ta mãi mãi thuộc về điện hạ, vĩnh viễn đều sẽ không phản bội ngài." Sebastian nửa quỳ trên mặt đất, cố ý liếc qua cặp chân dài trắng trẻo, mịn màng của thiếu nữ trước mắt.

"Nhàm chán!" Nàng bĩu môi, xoay người trở về phòng, mái tóc màu tím xinh đẹp lay động trong không khí.

"Sebastian-chan, nữ nhân kia cuối cùng là ai thế? " Grell buồn bực nắm quần áo của Sebastian không vui hỏi.

"Điều đó không quan trọng, nói chung là người có quen nàng." Lặng lẽ kéo dần khoảng cách của mình với tên tử thần biến thái, quần gia mỉm cười ôn hòa nhưng không khí xung quanh lại hết sức đáng sợ "Grell, ta nghĩ chúng ta vẫn nên giải quyết xong vấn đề lúc này đi!"

"Không, không cần đâu!" Grell nuốt nước miếng, hoảng hốt nhìn sắc mặt nguy hiểm của quần gia thầm kêu cứu.

.....

"Hôm nay bữa sáng có cháo hải sản, bánh bao thịt cùng với dưa cải muối. Mời ngài dùng bữa, điện hạ. "

"Đề nghị đi." Liếc mắt nhìn từng đĩa thức ăn hoa mỹ đặt lên bàn, ngón tay vô thức gõ lên ghế, nàng vuốt nhẹ mái tóc như có như không nhìn quần gia "Sebastian, Grell đâu rồi?"

"Grell cảm thấy ngài ấy làm phiền điện hạ quá nhiều vì thế lúc này đã rời đi trước." Biểu tình quần gia không thay đổi bình thản nói dối.

"Thật ra hần ở lại cũng không phải là chuyện gì xấu."

"Điện hạ chẳng qua chỉ là muốn thấy cảnh tượng chật vật Sebastian mà thôi. Thật là một vị chủ nhân xấu tính! " Undertaker âm dương quái khí nói.

"Đã là chủ nhân của ác ma lí nào lại là người hiền lành đúng hay không Sebastian?"

"Kỳ thực..." Sebastian xoay người sát bên tai nàng nói nhỏ "Chủ nhân không cần phải phản lại lời tên kia đâu, tính cách của điện hạ dù tốt hay xấu ta đều thích hết. "

"Sebastien Michaelis!" Kaimi nghiêng răng, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ ửng.

Chủ nhân VS quần gia, quần gia lần thứ N toàn thắng

"Ha ha..." Undertaker vui cười một bên chế giễu.

Đợi đến khi Kaimi ăn xong điểm tâm, quần gia thuận thực thu dọn chén đĩa, Undertaker lau miệng tỏ ý thức hần của ác ma làm vô cùng ngon. Nhóm người hầu vốn muốn giúp vội bọn họ, nhưng khi đập mắt vào cái ghế, hai cái chén cùng bốn cái đĩa, Sebastian trực tiếp tổng hợp ra ngoài cửa.

Kaimi đang âm thầm cười trộm vui vẻ bởi dù sao cũng hiếm khi nhìn thấy quần gia rối rắm, nhưng khi Sebastian vừa cất lời, nàng liền lập tức im miệng triệt để.

"Điện hạ, vào lúc mười giờ, phu nhân Rowling sẽ đến dạy ngài khiêu vũ cùng lễ nghi cho vũ hội."

"Takkhông tham gia vũ hội, vì sao lại phải học khiêu vũ?" Nàng kinh ngạc đứng dậy phản bác.

"Chẳng lẽ điện hạ đã quên, thời điểm ở khu triển lãm, điện hạ đã đáp ứng lời mời của tử tước Druitt rồi, lấy thân phận Kaimi Phantomhive mà tham gia vũ hội." Quân gia mỉm cười từ tốn nhắc lại chuyện cũ.

Nàng nghẹn lời, chợt nhớ đến dường như là có chuyện như thế xảy ra "Ta cũng đâu nhất thiết phải khiêu vũ, ta có thể từ chối họ mà!" Nàng chợt dạ giả bộ trấn định.

"Không được." Quân gia lắc đầu "Thân là người dòng họ Phantomhive, thế nào gặp chút chuyện liền sợ hãi, huống chi thân phận điện hạ đã truyền ra khắp giới quý tộc, tất cả mọi người đều muốn nhìn ngài một chút, đại tiểu thư nhà Phantomhive rốt cuộc xinh đẹp và lễ nghi mức nào."

"Ta cũng không phải con khi, làm trò xiếc cho bọn người đó!" Nàng không kiên nhẫn xoay người rồi đi đạm mạc nói "Ta muốn trở về phòng nghỉ ngơi một chút, nơi này người trước tiên dọn dẹp đi" Nói xong, nàng liền vội vàng đi.

Nếu nàng khiêu vũ, chỉ sợ người xấu mặt sẽ là nàng. Trong thời gian ngắn thuần thực thứ nghệ thuật này đối với nàng là hoàn toàn không có khả năng. Từ lúc tám trăm năm trước, nàng đã buông tha ý nghĩ có thể khiêu vũ rồi.

Không ngờ, một bàn tay chợt nắm cổ áo của nàng, còn chưa kịp phản ứng đã ôm ngang thắt lưng, dù đánh thế nào cũng không buông "Sebastian, ta lệnh cho người thả ta ra!"

"Không được, điện hạ." Sebastian cười xấu xa liếc nữ nhân trong lòng "Thân là quân gia Phantomhive, quan tâm việc học của chủ nhân là bổn phận, như thế mới là quân gia hoàn mỹ."

"Cái gì hoàn mỹ, người thật lắm chuyện!" Nàng thở hổn hển cố gắng thoát khỏi quân gia. Tuy nhiên, hai tay Sebastian như xiềng xích bằng sắt thép trói chặt nàng lại, dù vùng vẫy thế nào cũng không thể thoát. Kaimi giận đến mức thiếu chút nữa triệu hồi bạch lôi đánh chết quân gia.

"Sebastian Michaelis, ta tuyệt không để yên cho người!" Âm thanh tràn ngập lửa giận vang khắp dinh thự Phantomhive.

Quân gia cười xấu xa.

Dù có thêm một kiếp ngài cũng không làm gì được ta đâu điện hạ!

Đôi lời

Cảm thấy ngày càng ít người đọc và vote, liệu do tốc độ ta quá rùa bò?

.

Bạn đang đọc truyện [*ĐN Hắc Quân Gia*] *Chủ Nhân Của Ta Là Tử Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Học khiêu vũ (hạ)

"Phu nhân Rowling lúc còn trẻ vô cùng nổi tiếng trong giới thượng lưu về mảng khiêu vũ, thậm chí còn được xưng tụng là thiên nga trắng kiêu diễm nhất Anh quốc. Gặp mặt quả nhiên mới thấy lời đồn không hề sai!" Sebastian mỉm cười ôn hòa, ưu nhã cúi người "Tôi nghe nói sau này về hưu, bà liền trở thành giảng viên dạy múa, học sinh do bà dạy dỗ không ai là không tinh thông khiêu vũ cả."

"Ngài Sebastian quá khen rồi, ta chỉ là muốn nhìn thấy đám trẻ kia có thể thành trong niềm đam mê khiêu vũ của nó mà thôi." Rowling vẫy nhẹ cánh quạt nhu hòa nở nụ cười, ánh mắt nhìn chằm chằm quân gia "Trái lại, ngài Sebastian còn trẻ như vậy đã trở thành quân gia nhà Phantomhive, thật sự là không đơn giản. Nếu quân gia của ta cũng có thể ưu tú giống ngài Sebastian thì tốt rồi!"

(Nữ nhân này sao có thể mặt dày đùa giỡn quân gia nhà mình như thế?) Kaimi thờ ơ lạnh nhạt nhưng trong lòng không hiểu sao lại dâng lên lửa giận.

"Phu nhân Rowling quá khen." Quân gia về mặt diễm đam tiếp lời "Điện hạ của ta vào tối mai có một vũ hội vô cùng quan trọng phải tham gia, hi vọng phu nhân có thể giúp chủ nhân của ta nhanh chóng học được khiêu vũ."

"Không thành vấn đề!" Phu nhân Rowling trong lòng tràn đầy vui mừng lập tức đáp ứng "Nội trong ngày hôm nay ta sẽ cố gắng giúp tiểu thư xinh đẹp này có thể khiêu vũ."

"Không nên gọi ta là tiểu thư thừa phu nhân." Nàng lạnh nhạt nói.

"Phu nhân, điện hạ không thích người khác gọi nàng là tiểu thư, ta nghĩ ngài vẫn nên..." Quân gia mỉm cười tỏ vẻ xin lỗi.

Phu nhân Rowling hơi nhú mày, có vẻ như có chút không vui, nhưng thấy quân gia hướng bản thân mình giải thích nhất thời hào phóng tỏ vẻ bản thân mình không để ý "Không sao, ngài Sebastian, tiểu thư có lẽ do mới từ nông thôn lên đây, vẫn chưa kịp thích ứng..."

Nàng hừ lạnh, xem ra vị phu nhân này rất xem thường bản thân nàng.

"Vậy làm phiền phu nhân." Sebastian ôn hòa thi lễ, ánh mắt vô tình nhìn thấy sự bất mãn của Kaimi, mắt hiện lên chút ý cười.

Âm thanh du dương phát ra từ máy quay nhạc cổ điển, khiến tâm trạng con người dần thả lỏng, thoải mái chìm đắm trong giấc mộng nơi đây.

"Đến đây nào, điện hạ đáng yêu của ta, xin đem tay của ngài đặt trên tay ta!" Phu nhân Rowling hiền lành vươn tay, trên mặt hiện vẻ tươi cười.

(Bà mới đáng yêu, cả nhà bà mới đáng yêu) Phẫn nộ đặt tay mình lên tay của phu nhân Rowling, Kaimi chậm chạp bước đi theo sự hướng dẫn nhiệt tình của ai kia.

"Một, hai, ba... A!" Rowling phu nhân bị dẫm chân kêu một tiếng.

"Phu nhân ngài không sao chứ?" Sebastian tiến lên, ân cần hỏi thăm.

"Không, không có việc gì!" Phu nhân Rowling giả bộ vô sự nở nụ cười, kéo tay Kaimi "Con gái của ta, chúng ta tiếp tục!"

(Tiếp tục cái đầu bà...) Kaimi rất không có hình tượng âm thầm tròn mắt, nhưng vẻ ngoài vẫn ngượng ngùng cười với phu nhân Rowling. Ở gia tộc Shihouin lâu như vậy, nàng vô cùng hiểu rõ cách để che dấu cảm xúc thật của mình trước mặt người khác nhất là địch nhân.

Buổi học vẫn tiếp tục bắt đầu.

"Một, hai, ba, bốn, tốt, chúng ta sẽ xoay một vòng nhé!" Phu nhân Rowling hài lòng xoay người, cầm tay nàng tiếp tục khiêu vũ, tuy nhiên một giây sau bà liền không cười được.

"A..." Bà lại bị dẫm chân.

"Phu nhân, thực xin lỗi, ta không cố ý." Khiếp nhược nhìn nữ nhân đối diện, đôi mắt tím to tròn long lanh khẽ chớp chớp như một con nai con vô tội khiến người khác hoàn toàn không nỡ trách mắng.

"Không sao!" Bà cười hết sức miễn cưỡng.

"Một, hai, ba, bốn..." Tiếng đếm nhịp lại lần nữa vang lên hòa cùng tiếng nhạc sâu lắng, phu nhân Rowling mỗi lần bị giẫm đều vô cùng đau đớn kêu lên. Đến khi Kaimi lần thứ N giẫm lên chân của bà, phu nhân Rowling cuối cùng cũng bỏ cuộc.

"Xin lỗi Sebastian, đối với điện hạ Kaimi ta thật sự là bất lực, ta đã rất cố gắng dạy dỗ nàng rồi!" Dứt lời bà liền chân thấp chân cao chạy trốn chết, sợ bản thân mình lại lần nữa bị nàng thô bạo dẫm đạp.

"Phu nhân!" Quân gia vội gọi bà nhưng đáng tiếc phu nhân Rowling đã sớm chạy mất dạng.

"Xem ra cái gọi là thiên nga trắng cũng chicó thể!" Kaimi ngang ngược hất cằm, lạnh lùng chế giễu.

"Haiz..." Quân gia đau đầu thờ dãi "Ngay cả phu nhân Rowling dạy mà điện hạ cũng không có tiến bộ, ta thật là hết cách!"

"Ai nói." Nàng không phục cãi lại "Ta đương nhiên là có tiến bộ!"

"Tiến bộ?" Sebastian có chút chờ mong.

"Trước kia đi ba bước mới giẫm chân một lần, hiện tại có thể đi năm bước nha!" Nàng hưng trí bưng bưng xòe ngón tay đếm.

"..." Hẳn quả nhiên không nên chờ mong bất cứ phép màu nào đối với khả năng khiêu vũ của điện hạ. Quân gia lại lần nữa thờ dãi bất lực.

"Hi hi hi, Sebastian trông có vẻ thật buồn rầu." Undertaker thông thả vào nhà, y phục trên người chẳng biết từ lúc nào lại đổi về chiếc áo dài màu đen cũ kia, mái tóc mái dài che khuất gương mặt nhợt nhạt giống như cương thi mới bỏ ra khỏi hầm mộ.

"Hóa ác ma cũng có lúc sẽ lộ ra vẻ mặt này, thật làm cho người ta bất ngờ!"

"Buồn rầu?" Nàng nghi hoặc lờm quân gia một cái, kết quả lại nhìn thấy quân gia vẫn như cũ mỉm cười. Nhất thời nàng không thú vị bĩu môi, châm chọc nói "Ác ma vô tâm vô lộ làm sao có thể lộ ra vẻ buồn rầu, Undertaker người hẳn là đã làm rồi."

"Không có, điện hạ. Tiểu nhân thấy rất rõ ràng, Sebastian biểu tình càng lúc càng giống nhân loại, thật đúng là hiện tượng thú vị!" Undertaker xoa cằm cười quái dị "Ác ma cũng sẽ có cảm xúc nhân loại, không biết chuyện này truyền đến Ma giới, ngài Sebastian có thể hay không bị nhạo báng?"

"Tên thật của hắc cũng đâu có phải là Sebastien Michaelis, cho dù có truyền đến Ma giới cũng chẳng có người biết" Nàng ngồi xuống, cầm lấy một quyển sách xem.

"Điện hạ làm sao mà biết?" Undertaker tò mò hỏi.

"Thân là tử thần của hội Tử Thần cao cấp chẳng lẽ không biết sau khi ác ma cùng chủ nhân ký kết khế ước sẽ ban cho ác ma cái tên mới sao?" Nàng đùa cợt liếc hắt một cái.

"Ha ha, điện hạ nói cái gì thế?"

"Cần ta cho ngươi một đạo bạch lôi không?" Nàng ngoài cười nhưng trong không cười lạnh lùng hỏi.

"Tiểu nhân nghĩ là không nha..." Undertaker khả khả xoay người, chuẩn bị chạy đi.

Kaimi nhíu mày bỗng dừng nâng tay "Phước đạo cấp bốn, tầm ma!"

"Điện hạ, đây là chiêu thức mới của ngài sao?" Tuy rằng bị trói, Undertaker vẫn không quên múa mép khua môi.

"Sai rồi, đây đã là một chiêu thức cũ của ta." Nàng chậm rãi bước đến bên cạnh hắn, như cười như không vỗ lên mũi Undertaker "Ồ thế giới kia, bởi vì ta là nhị công chúa của nhà Shihouin- một trong tứ đại quý tộc, vì thế không ít người vào giờ luyện tập quý đạo thường giở trò xấu với ta, ngay lúc đó ta tuy rằng thực lực mạnh, nhưng vì để tránh một kẻ biến thái tên Aizen chú ý nên ta rất ít dùng quý đạo mà chỉ dùng phước đạo thôi, dùng một phần nhỏ nhưng sức uy hiếp vẫn không thay đổi, do đó thành tích Phước đạo của ta vô cùng tốt, ngươi có muốn thử một chút hay không Undertaker?"

"Kỳ thực so với việc dùng lên trên người tiểu nhân, không bằng dùng thử lên Sebastian." Undertaker cười biến thái "Phải để lộ năng lực uy phong của chủ nhân chứ?"

Sebastian nhú mày, không ra tiếng.

Chủ nhân? Uy phong?

Đầu hơi nghiêng, Kaimi bỗng nhiên nhớ tới hình ảnh bản thân mình liên tục bị quân gia chọc chọc đến tức giận. Dùng phước đạo trói chặt Sebastian đem hắn treo lên cây gậy xéo một ngày, hoặc là lột hết quần áo hắn ném cho Grell...Như vậy cũng có thể xả giận và cho quân gia thấy lực lượng của nàng nhưng mà chỉ sợ làm xong nàng nhất định sẽ bị Sebastian trả thù thâm. Nghĩ đến việc hắn là ác ma cùng thủ đoạn của hắn, nàng liền lắc đầu.

Kaimi có chút rối rắm

"Khụ!" Sebastian giả ho một tiếng, nhẹ nhàng nhắc nhở "Điện hạ, tiệc tối của tử tước Druitt đêm mai đã cử hành, điện hạ đã nghĩ ra cách để ứng phó rồi chứ?"

"Đương nhiên." Nàng gạt đầu, nghiêm túc nói "Trên thiệp mời của ma cà rồng ghi rõ ra tên của ta và Ciel, vì để tránh cho có người đem hai chúng ta liên tưởng với nhau, Sebastian ngươi mang theo Finna đi vào trước, về phần ta, ta sẽ mang theo Undertaker với danh nghĩa quân gia riêng tiến vào sau!"

"Cuộc đời tiểu nhân coi như chấm hết." Nghe thấy tên của mình, Undertaker nháy mắt suy sụp.

"Trừ phi ngươi muốn ta đuổi ngươi ra khỏi dinh thự Phantomhive!"

"Ha ha, tiểu nhân sẽ làm."

"Yên tâm, điện hạ" Quân gia nguy hiểm cười lạnh, ánh mắt nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng "Ta cam đoan nhất định đem Undertaker chinh trang lại gọn gàng, tuyệt đối không lưu lại một chút dấu vết bần tiện!"

(Ách, chẳng lẽ mình bản đến thế sao? Thậm chí ngay cả Sebastian cũng ghét bỏ mình?) Undertaker ai oán.

Không nên trách ác ma lòng dạ ác độc. Quân gia cười xấu xa, ai bảo Undertaker cư nhiên chiếm đoạt vị trí của hắn.

Đôi lời

Đọc bình luận của các reader xong mà ấm lòng quá $\geq \nabla \leq$ sẽ luôn cố gắng và hứa tuyệt đối không drop đâu chỉ cần mọi người đừng bỏ ta là được
([^]ε[^])

Bộ này thật ra mấy chương đầu khá nhàm và lan man nhưng ta đảm bảo qua chương 30 là hết nhàm, bí mật giữa anh Seb và Kaimi sẽ dần hé lộ rõ hơn và tình cảm dần chuyển lớn hơn.

Bạn đang đọc truyện [ĐN Hắc Quân Gia] Chủ Nhân Của Ta Là Tử Thần được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Vũ hội và con tin (thượng)

Vũ hội của tử tước Druitt hôm nay vô cùng long trọng và náo nhiệt. Bên trong đại sảnh, danh môn quý tộc và người hoàng gia, miễn là địa vị cao trong giới thượng lưu tất cả đều sẽ có mặt. Xem ra tử tước Druitt là người rất có tiếng nói ở Anh quốc, ai cũng nể mặt hắn mà tham dự.

Ở một góc khuất ít ai để ý.

"Sebastian, điện hạ Kaimi khi nào sẽ đến?" Âm thanh mềm mại vang lên, đôi mắt màu xanh ngọc to tròn đáng yêu chớp chớp. Vì để tránh sự chú ý của người khác, Kaimi quyết định tạm thời cùng quân gia tách ra. Sebastian mang theo Finna đến vũ hội mà nàng sẽ cùng Undertaker xuất hiện sau.

"Finna chẳng lẽ không thích cùng ta ở một chỗ sao?" Quân gia điệu dàng trả lời.

"Không phải!" Finna lắc đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng như trái táo đỏ dụ hoặc mọi người tiến đến để hái xuống "Ta thật thích đi cùng Sebastian."

(Sebastian rất là đẹp trai!) Finna háo sắc nhìn hắn ngượng ngùng cười.

"Finna biết Byakuya là ai không?" Quân gia bỗng nhiên mở miệng chuyển đề tài.

"Biết!" Finna ngốc nghếch gật đầu "Byakuya đại nhân vốn là đội trưởng đội Sáu ở Soul Society, gia chủ nhà Byakuya một trong tứ đại gia tộc lớn, điện mạo tuấn mỹ, khí tức trầm ổn, là hình tượng người chồng mà tất cả các vị tiểu thư mơ ước và ngài ấy cũng là thanh mai trúc mã từ nhỏ của điện hạ."

"Thanh mai trúc mã?" Nhắc lại bốn chữ kia, quân gia cười đầy âm lãnh.

"Đúng vậy! " Dường như không chú ý đến sự thay đổi của quân gia, Finna tiếp tục nghiêm túc nói "Gia tộc Byakuya cùng Shihouin vốn đã định sẵn hôn sự tương lai cho điện hạ và ngài ấy, ai ngờ Byakuya đại nhân cố tình vào thời điểm đó đem một nữ tử lạ mang về nhất định phải cưới nàng làm vợ. Điện hạ đáng thương cả ngày lấy nước mắt rửa mặt, tiểu tụy không chịu nổi."

Sebastian nhú mày "Thật không?" Thiếu nữ đó trong trí nhớ hắn vốn không có yếu đuối như vậy

"Làm sao có thể, đây là ta đoán mò." Finna cười ngốc gãi gãi đầu "Khi đó Urahara đại nhân cũng chưa tạo ra ta. Bất quá ta từng nghe Yoruichi đại nhân kể, điện hạ khi còn bé đã rất thích Byakuya đại nhân, tuy bọn họ ở mặt ngoài không nói, nhưng mọi người ai cũng đều rõ ràng."

"Vậy sao?" Quân gia nhẹ nhàng thì thầm, ngón tay thon dài miết cằm đầy suy tư.

"Anh Ciel!" Lizzy mỉm cười chạy như bay đến trước mặt Finna, ánh mắt tràn ngập vui vẻ "Anh cũng tới rồi, lễ phục của Ciel quả nhiên đáng yêu mà!"

"Lizzy cũng rất đẹp!" Finna cười đáp lễ. Hôm nay Finna mặc lễ phục màu xanh biển, ở cổ buộc cái nơ màu vàng nhạt, trên đầu mang một chiếc mũ viền xanh đính hoa tường vi mỹ lệ, cả người thoát nhìn giống như búp bê xinh xắn tinh xảo.

"Phải không?" Nghe được lời khen của vị hôn phu, Lizzy nắm chặt tà váy, cao hứng xoay một vòng "Em quả nhiên không lựa chọn sai mà, đúng không Ciel?"

"Ừ. " Finna mỉm cười xoa đầu nàng

"Chị gái của anh Ciel đâu rồi, hôm nay chị không có tới sao?"

"Không, chị Kaimi cũng tới, tuy nhiên..." Finna đang muốn nói, ánh mắt bỗng vô tình nhìn thấy thiếu nữ đứng ở cửa.

Đó là một thiếu nữ vô cùng trang nhã, chiếc váy xòe màu trắng bông bênh tựa như chòm mây trên nền trời xanh, đai lưng đính một viên bảo thạch lấp lánh ôm lấy vòng eo con kiến mảnh khảnh. Chiếc mũ lưới kim sa trắng phủ xuống che khuất đi một phần gương mặt nhất thời khiến người ta cảm thấy thiếu nữ này vô cùng thần bí và dụ hoặc. Ngũ quan nàng thật ra không xinh đẹp mà chỉ dừng ở mức thanh tú, tuy nhiên một đôi con ngươi tím trong suốt tĩnh lặng lại khiến người khác không tự chủ mà sa vào, mỗi cái nhấc tay đều toát lên sự quý tộc, cao quý khảm sâu vào linh hồn. Duy chỉ có một thứ khiến mọi người xung quanh khó hiểu là thiếu nữ này lại mang băng che đi con mắt trái.

Khi ánh mắt mọi người chuyển sang nam nhân đi bên cạnh nàng, tất cả các vị phu nhân ở đây không ai là không ngạc nhiên kinh diễm. Nam nhân nếu dung từ yêu nghiệt cũng không tả hết được vẻ đẹp của hắn. Mái tóc bạch kim dài tới hông, dáng người cao lớn, đôi mắt vàng thâm thúy ẩn sau cặp kính trong suốt. Khí chất thông dong bình ổn và tao nhã, chỉ thấy hắn cười một cái, đã không có ít âm thanh vang lên.

"Kia là Undertaker sao?" Finna không dám tin trừng lớn "Thật đẹp trai!" Tính háo sắc lại lần nữa xuất hiện.

Rắc một tiếng, sau lưng Finna bỗng nhiên truyền đến tiếng vỗ vụn. Finna gian nan quay đầu liền nhìn thấy Sebastian cười cực kì quyến rũ và hấp dẫn. Chính là, nếu không chú ý tới cái chân đang giẫm nát sàn thì sẽ càng đẹp hơn.

"Sao thế? Thiếu gia?" Quân gia điềm điềm hỏi.

"Không, không có gì!" Finna âm thầm lau mồ hôi.

"Tường vi xinh đẹp, nàng rút cuộc đã tới!" Druitt từ tước cười tủm tỉm nghênh đón, thấy trang phục của nàng nhìn không được vô tay tán thưởng "Nàng hôm nay trông thật mê người, là vì ta chuẩn bị sao?"

"Không phải, kỳ thực điện hạ chỉ là tùy tay cầm một bộ y phục mà thôi!" Âm thanh của Undertaker vẫn có chút cổ quái như trước nhưng lúc này lại mang chút hương vị ma mị.

"Vị này là..."

"Quản gia của ta, Guerette Bohard." Kaimi cuối cùng cũng có cơ hội mở miệng, không kiên nhẫn trừng mắt nhìn người kia, thấp giọng nói "Làm một quản gia, người chớ quên chức trách của mình, Undertaker!"

"Không nên tức giận điện hạ. Tiểu nhân lần đầu tiên làm quản gia, khó tránh khỏi ngượng tay." Undertaker cười tiếp lấy mũ của nàng, đưa cho người hầu kế bên.

"Ta nhớ rõ là Sebastian đã dành cả một ngày để dạy người."

"Trí nhớ của tiểu nhân có chút không tốt lắm, vì thế có một số việc, khó tránh không nhớ được" Undertaker lại lần nữa làm việc hẩn quen nhất, giả ngu.

"Ha ha, quản gia nàng thật biết nói chuyện."

"Phải không?" Kaimi hơi cong môi, từ chối cho ý kiến. Tuy nhiên, nói thật, hôm nay Undertaker thay đổi diện mạo quả nhiên là điển trai kinh người, so với Sebastian không nhường bộ chút nào. Thật không hổ là Tử Thần cao cấp trong hiệp hội Tử Thần. Hơn nữa vết sẹo dài trước kia trước cư nhiên lại là giả, thật không rõ hẩn làm như vậy có mục đích gì.

"Hey! Tiểu thư, đã lâu không gặp!" Lautner không biết từ nơi nào chui ra, cười hi hi vẩy tay "Hôm nay cô xinh đẹp lắm đấy! Chỉ tiếc..."

Khóe mắt nhìn không được giật giật, không đợi Lautner nói tiếp, nàng cũng biết hẩn tính nói gì "Chỉ tiếc, cổ thân thể của ta lại chứa máu thuốc, dù ngài có đợi một ngàn năm ta cũng vô pháp biến thành đồ ăn của ngài, Lautner!" Mồ Kaimi bĩu môi cười lạnh.

"Haiz, ngược lại thật sự là đáng tiếc!" Lautner tiếc hận một tiếng, con người chợt sáng lên "Tuy nhiên, thân là một nữ nhân xinh đẹp, không làm đồ ăn cho ta cũng không sao, chúng ta có thể tiến thêm một bước..." Lautner tràn ngập ái muội hướng nàng đá lông nheo "Nam nhân cùng thân thể nữ nhân có rất nhiều điểm bất đồng nha!"

Kaimi bỗng nhiên rất muốn cho hẩn một kiếm.

"Em quá thất lễ rồi, Lautner." Tử tước trách cứ liếc mắt Lautner một cái "Đối xử với một tiểu thư rõ ràng như thế là không nên!"

(Ý tứ là muốn âm thầm làm sao?) Kaimi bó tay hết chỗ nói. Đám ma cà rồng này làm gì giống truyền thuyết, toàn là một lũ biến thái, lưu manh và hạ nhân, tiết tháo rơi đầy đất không có lòng tự trọng.

"Chị Kaimi!" Finna mang theo Lizzy bước đến người nàng, ánh mắt lấp lánh "Chị rút cuộc đã tới!" Không tới, Finna nhất định sẽ bị quản gia hù chết.

"Chị Kaimi." Lizzy nhu thuận cúi người.

"Lizzy, em hôm nay rất đáng yêu!" Nàng thật lòng khích lệ,

"Hi hi, cảm ơn chị Kaimi đã khen!"

"Điện hạ." Quản gia lẳng lặng đứng giữa nàng cùng Undertaker, dịu dàng cười "Cần ta giúp ngài mang hồng trà đến đây không?"

"Hiện tại uống hồng trà làm gì, không bằng khiêu vũ với ta như thế nào?" Lautner vờn tay ra.

"Hi hi hi, điện hạ cũng không thích khiêu vũ lắm đâu, huống chi điện hạ cũng có chút mệt, không bằng đi ra ban công nhìn ngắm phong cảnh xinh có phải thú vị hơn chăng?" Undertaker tư tưởng xấu để nghị.

"Ừ." Nàng lạnh nhạt trả lời "Thất lễ, từ tước."

"Không sao, bất quá ta hi vọng mình có thể là người nhảy điệu đầu tiên với nàng!" Tử tước ném cho nàng cái hôn gió sau đó lôi Lautner rời đi, tuy nhiên trước khi đi, ánh mắt tử tước có vẻ như vô ý dừng lại trên mặt Finna cùng Lizzy đầy ác cảm.

Từ tước cùng Lautner đi rồi, bên người nàng chỉ còn lại có Undertaker, Sebastian, Finna cùng Lizzy. Tuy nhiên xem ra cô gái nhỏ Lizzy này rất muốn cùng Ciel khiêu vũ, vì thế Kaimi liền hào phóng lệnh cho Finna bồi nàng ra giữa đại sảnh. Dù sao chỉ cần không phải nàng múa là được.

Kết quả, bên người Kaimi chỉ còn lại hai vị hắc y quản gia.

"Điện hạ, đây là bánh ngọt Black Forest ngài thích ăn nhất." Sebastian vì nàng mang tới món điểm tâm ngọt nàng yêu thích, bàn tay thon dài cầm lấy nĩa

"Ngài muốn dùng thử chứ?"

"Hôm nay quán gia của điện hạ là ta, ngài Sebastian vẫn nên đi chiếu cố thiếu gia của ngài đi!" Undertaker chuẩn bị nhận đĩa bánh, lại chụp huyệt.

"Chiếu cố chủ nhân của mình đến nơi đến chốn, đây mới là một quán gia hoàn mỹ." Quán gia ma mị cười, lờ mờ Undertaker.

Giữa sảnh đường, các vị bá tước vui vẻ dẫn bạn nhảy mình ra khiêu vũ, nhìn nụ cười vui vẻ của Lizzy nàng hơi hoảng hốt.

"Những thứ nàng muốn, ta trước nay đều không thể cho nàng, không bằng..."

"Điện hạ" Sebastian chú ý nét mặt của nàng, nhẹ giọng nỉ non đánh thức.

"Sebastian, pha cho ta tách hồng trà!" Nàng vẫn như trước bình tĩnh tìm chỗ ngồi xuống "Undertaker, người cùng Sebastian đi đi, ta muốn yên tĩnh một mình."

"Vâng, điện hạ."

Đôi lời

Hết chương này về với HP đồng nhân (๑ ̎ ๑)

Bạn đang đọc truyện [ĐN Hắc Quán Gia] Chủ Nhân Của Ta Là Tử Thần được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Vũ hội và con tin (trung)

Càng về đêm, vũ hội càng dần trở nên náo nhiệt.

Không có hai vị quân gia ở bên cạnh, Kaimi liên tục bị người khác quấy nhiễu đến điên đầu. Mặc dù gia tộc Phantomhive mang danh hiệu "Chó canh của Nữ hoàng" thanh danh cực kì không tốt nhưng vẫn luôn được nữ hoàng che chở. Các vương tử bá tước tuy mặt ngoài tỏ vẻ khinh thường nhưng trong lòng vẫn mang chút tâm tư chiếm đoạt.

Cực tuyệt thêm một nam nhân nữa, Kaimi day day trán phiền não nhức đầu. Hai tên quân gia kia chỉ đi lấy có tách hồng trà đầu cần nhiều thời gian, sao lại lâu về đến thế chứ?

Nàng đứng dậy, hỏi đám người hầu phương hướng của phòng bếp, chuẩn bị tự mình đi xem hai người kia đang làm gì.

"Ai da, con nhóc kia, thật không có lễ phép mà, đụng vào người khác còn không mau xin lỗi!" Âm thanh nữ nhân kiều mị vang lên, còn chưa nhìn gương mặt, Kaimi đã cảm thấy sồn ọc vì giọng nói nhão nhọt này.

"Là cô tự đụng vào người tôi!" Nàng bình tĩnh trả lời. Trong đại sảnh người tuy nhiều, nhưng nàng còn không điên đến mức tự rước lấy phiền toái cho mình. Nữ nhân này rõ ràng khi này chính là cô ý muốn tiếp cận nàng. Tuy rằng nàng mặc trạng phục khá dày nhưng vẫn cảm nhận được thân nhiệt khác thường của cô ta.

"Haiz, mi nói hừu nói vượn cái gì thế?" Nữ nhân khinh thường đánh giá liếc nàng một cái, cao ngạo nói "Ta chính là tiểu thư danh môn quý tộc, làm sao tự nhiên lại chủ động đụng vào người mi, một kẻ không gia thế không nhan sắc và quan trọng hơn là xuất thân từ nông thôn!" Nói xong, nữ nhân còn cố ý ngẩng mặt ưỡn người khoe bộ ngực đầy đặn cúp E.

"Ta tuy rằng đến từ nông thôn, nhưng tối thiểu vẫn là chị gái của người đứng đầu gia tộc Phantomhive. Người nói ta như vậy, không sợ ta sẽ đi tố cáo sao?" Nàng không chút để ý nhìn đến chỗ Finna và Lizzy đang vui vẻ khiêu vũ, khóe miệng nhếch lên, ánh mắt đầy chế giễu.

"Hừ chẳng qua chỉ là một con chó mua vui cho nữ hoàng..." Nữ nhân thấp giọng lầm bầm một tiếng.

"Vậy mà có nhiều gia tộc lại ao ước vị trí đó đấy!"

"Mi..."

"Điện hạ!" Một tách hồng trà nóng thơm ngào ngạt được đặt trước mặt nàng.

"Sebastian, thân là quân gia, không nên để cho chủ nhân chờ lâu như thế." Nàng lạnh lùng cầm tách nhấp một ngụm.

"Thật có lỗi, điện hạ, gặp một chút phiền toái" Sebastian thông dong đứng đó, gương mặt tuấn mỹ cùng nụ cười ma mị khiến không ít tiểu thư quay đầu lại nhìn.

"Phiền toái gì?"

"Hi hi hi, làm gì có rắc rối nha!" Undertaker không biết từ nơi nào chui ra ngu ngốc cười quái dị

Nàng nghĩ tại sao lại lâu đến thế rồi.

"Ai da, vị công tử đẹp trai này là quản gia sao?" Âm thanh kiều mị vang lên, nữ nhân đá lông nheo một cái cười quyến rũ "Có hứng thú làm quản gia của ta không anh chàng đẹp trai này. Ta sẽ trả cho ngươi gấp ba lần tiền lương hiện tại nha!"

"Gấp ba tiền lương huh?" Kaimi hứng thú nhìn quản gia xử trí ra sao "Đãi ngộ dường như thật phong phú đó Sebastian."

"Ta chỉ muốn tốt nhất." Quản gia vô cùng bình tĩnh trả lời, làm cho Kaimi kinh ngạc.

"Thật là đáng tiếc" Nữ nhân tiếc hận lắc đầu, trước khi đi vẫn còn không quên hướng quản gia ném một cái hôn gió "Ngươi bất cứ lúc nào cũng có thể tới tìm ta."

"He he, Sebastian dường như rất được hoan nghênh đó điện hạ!" Undertaker cười quái dị.

"Từ trước đến giờ đã luôn là như thế." Nàng nhún nhún vai gật đầu.

"Điện hạ không phải là đang ghen à?"

"Ai...ai ghen ỉ?" Nàng lấp bắp trừng quản gia.

"Điện hạ ngài cứ yên tâm. Trong lòng ta luôn luôn chỉ có một mình ngài, tuyệt không đổi thay!" Quản gia mỉm cười dịu dàng nhìn nàng, trong ánh mắt lóe lên thứ cảm xúc kì lạ.

"Ai thêm đề ý đến điều đó chứ?" Kaimi vội vã nghiêng đầu tránh đi ánh mắt đầy nóng bỏng của Sebastian, gương mặt không tự chủ đỏ dần lên, tim đập liên hồi.

Âm nhạc kết thúc. Kaimi kiên nhẫn chờ đợi Finna cùng Lizzy trở về, tuy nhiên một lúc lâu vẫn không thấy hai đứa trẻ kia đâu cả. Trong đại sảnh tuy rằng đông người, nhưng lại không có bóng dáng của bọn họ.

Phía trên tầng lầu, nữ nhân khi nãy cố ý đứng trũng mình chột nâng ly rượu, ánh mắt nheo lại chứa đầy sự khinh miệt và cao ngạo khiến nàng có dự cảm không tốt.

"Sebastian, đi tìm Finna và Lizzy cho ta!" Vợ vàng ra lệnh, nàng nhẹ nhàng nhấc tà váy chạy đến chỗ của nữ nhân kia.

"Sebastian ngươi không đi theo chủ nhân của mình sao?" Undertaker kỳ quái nhìn quản gia.

"Ta phải chấp hành mệnh lệnh của chủ nhân." Quản gia lạnh nhạt trả lời xoay người rời đi.

Điện hạ xem ra ta đã quá cứng chiều ngài đến mức ngài nghĩ mình đã đủ cường đại để chiến đấu một mình rồi.

.....

Đại sảnh càng lúc càng đông người, Kaimi khó khăn luôn lách hướng đến chỗ nữ nhân kia, tuy nhiên, khi nàng còn chưa đi tới, nữ nhân kia đã thông dong xoay người biến mất.

Kaimi cũng không giận, im lặng thuấn đi, chuẩn bị xem nữ nhân kia muốn giờ trò gì.

"Ngươi cũng thật to gan cư nhiên can đảm một mình theo ta tới nơi này!" Nữ nhân cười lạnh một tiếng, ánh mắt xanh biếc lấp lánh lóe lên tia thị huyết.

"Bọn họ đâu?" Nàng lạnh lùng nhìn, bàn tay để sau lưng âm thầm vận ma pháp.

"Bọn họ? Bọn họ là ai?" Nữ nhân giả ngu nói.

"Đừng có mà dài dòng, người sói!" Nàng không kiên nhẫn hừ lạnh "Ngày đó à người sói trốn thoát hẳn là ngươi à!"

"Đúng vậy!" À ta cười to không hề sợ hãi thừa nhận "Từ khi Darnel chết trên tay quản gia ngươi, ta đã luôn muốn gặp riêng một mình ngươi. Hai nhân loại kia hẳn là người ngươi yêu quý nhất đi. So với việc một vuốt chém chết ngươi, không bằng để ngươi nhìn hai tên kia chết thảm trước mắt mình!"

"Lấy tên của ta, tủa ra hào quang tứ phía, xuất hiện đi Hàm Quang!" Nàng đè nén lửa giận, triệu hồi trăm phách đao. Trong đầu vô tình lại hiện lên khung cảnh ngày trước, cả gia tộc Phantomhive bị sát hại, cha mẹ chết trong thư phòng, Madame Red bị giết chết mà bản thân nàng lại trở mặt nhìn họ ngã xuống không làm được gì.

Nàng tuyệt đối sẽ không để những điều đó lần nữa xảy ra với mình, dẫu có nguy hiểm hay phải nhảy xuống địa ngục, nàng nhất định phải cứu được hai

đưa trẻ kia bởi chúng vô tội trong mối thù hằn giữa nàng và ả người sói này. Chúng đáng được sống và vui vẻ mà nàng sẽ nguyện là đôi cánh bảo vệ chúng.

"Xem ra có thể từ hư không lấy ra kiếm, người cũng chẳng phải nhân loại. Nhưng dù thế ta cũng sẽ đánh bại mi, đợi đến khi ta giết hai đứa kia ta liền..." Ánh mắt nheo lại đáng sợ "Tiễn mi đi cùng chúng!"

"Vậy để xem người có khả năng làm được không đã?" Dẫm nhẹ bàn chân xuống nền đất nàng bắt đầu sử dụng thuật di, cảm Hàm Quang hướng ả ta chém xuống. Hàm Quang này có chút khác với bộ dáng thông thường của trăm phách đao tại Soul Society, nó có vẻ giống cổ kiếm Trung Quốc hơn. Nàng chém mạnh vào tay ả ta, nhưng kì lạ tay ả lại không hề chảy máu, tựa như chém vào kim loại, âm thanh chói tai khó chịu.

"Đã quên nói cho người biết, năng lực của ta là đem da thịt luyện hóa thành kim loại, đao kiếm bất xâm, dù kiếm của người có sắc đến mấy cũng vô dụng thôi!"

"Phải không? Chúng ta không bằng thử xem như thế nào?" Nàng nhú mày, vận dụng ma pháp "Từ kim quang đi!"

(Cái gì!) Ả người sói kinh ngạc.

Chỉ thấy cây kiếm kia phút chốc tỏa ra vô vàn tia sáng, sắc vàng chói mắt dưới nền trời tối đen như mực, bởi vì khoảng cách tiếp xúc quá gần, ả người sói kia hoàn toàn không thể tránh kịp. Đây chính là ma lực của Hàm Quang, nhưng tia sáng này mặc dù nhỏ nhưng lại mạnh đến mức có thể đâm xuyên qua cả đá và áo giáp sắt thép.

"Hù hù!" Ả bỗng nhiên ngửa mặt lên trời gào to một tiếng, trên người truyền đến từng tiếng vải rách. Chỉ thấy, vài phút trước đứng đó là một nữ nhân xinh đẹp giờ đã là một con sói đen khổng lồ cơ bắp cuộn cuộn, ánh mắt vàng nguy hiểm, răng nanh đầy sắc nhọn.

"Phước đạo cấp sáu mươi mốt, quang cảm!"

"Gào...gào"

Nhìn ả người sói tức giận không ngừng giãy dụa, Kaini vẫn không hề động lòng liên tục dùng chiêu đâm mạnh vào người ả khiến ả thét lên đầy đau đớn.

"Nói cho ta, bọn họ đang ở đâu?" Nàng hung ác lấy kiếm chỉ vào ả, lạnh lùng hỏi.

"Dù người có giết ta, ta cũng sẽ không nói! Người giết Darnel, không có hân, ta đã sớm không muốn sống. Hai nhân loại kia đêm nay cứ để chúng làm tế lễ cho ta đi!" Ả người sói điên cuồng cười to, khóe miệng trào ra máu tươi.

"Là các người công kích những người này trước, nếu các người không tùy tiện giết chết con người, gã người sói kia ắt hẳn giờ này đã còn sống!" Nàng hừ lạnh mỉa mai.

"Nhân loại vốn chính là lương thực của chúng ta, chúng ta ăn thịt họ mới có thể có được lực lượng cường đại!" Nói đến đây, ả ta cười quái dị "Người còn không đi? Nói không chừng hai nhân loại kia giờ đã trở thành thức ăn trong miệng của ma cà rồng."

"Cái gì, người đem bọn họ giao cho ma cà rồng?" Kaini hận không thể một đao đâm vào ngực ả, nhìn xem trái tim người sói rốt cuộc là làm từ cái gì. Tuy nhiên, nàng hiểu bản thân càng lo lắng, ả ta sẽ càng đắc ý hơn thôi.

"Tâm ở phía nam, mắt ở phía bắc, ngón tay ở phía tây, ngón chân ở phía đông, ta triệu hồi thần gió, xua tan mây mù, phước đạo cấp năm mươi tám, chỉ truy tung!" Kaini không dám khinh thường, nghiêm túc tìm kiếm linh áp của Finna. Thế giới này sinh vật mặc dù không có linh áp, nhưng Finna thì lại có thể có. Chỉ cần tìm được Finna, có thể tìm được cả Lizzy.

"Kinh độ Đông vĩ độ 42. 3, tọa độ 231, 486."

Là vườn hoa tử tước Druitt.

Nàng ngẩng đầu, triệu hồi Đạp Huyền, lập tức rời khỏi.

"Mẹ nó, rốt cuộc ả đàn bà này là ai?" Ả người sói may mắn thoát chết, phun ra ngụm máu, nhìn thân trắng trên bầu trời cười lạnh "Tuy nhiên, cho dù người không phải người bình thường, cũng như thường phải chết!"

Bạn đang đọc truyện [ĐN Hắc Quân Gia] Chủ Nhân Của Ta Là Tử Thần được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31: Vũ hội và con tin (hạ)

Đạp Huyền có tốc độ rất nhanh, vài phút sau nàng đã kịp chạy tới hiện trường. Một vài kẻ mặc áo choàng đen lạnh lùng đứng đó hung ác nhìn Finna và

Lizzy dưới tán cây, ánh mắt đỏ rực cùng hàm răng nanh hoàn toàn chứng tỏ rõ thân phận của họ.

Sebastian cùng Undertaker đứng bảo vệ hai đứa trẻ kia, giằng co cùng ma cà rồng, trên tay quân gia vẫn cầm bộ dao nĩa bằng bạc sắc nhọn, mỗi động tác đều vô cùng nhẹ nhàng tựa như nước chảy mây trôi, ưu nhã cực kì. Tuy nhiên, trên vai hắn lại không ngừng chảy máu, xem ra là đã bị thương.

"Chị Kaimi!" Finna vốn còn đang lo lắng, vừa nhìn thấy nàng ánh mắt không khỏi hiện lên vui vẻ.

"Hai đứa không sao chứ?" Thu hồi Đạp Huyền, nàng thuận di đến trước mặt bọn họ tựa như ma quỷ khiến Lizzy kinh hoàng hét lên một tiếng.

"Ngoan, đừng sợ! Chị là Kaimi đây." Nàng dịu dàng dỗ dành, ôm Lizzy vào trong ngực vỗ về, cũng bởi vì tư thế này mà nàng chợt phát hiện cánh tay của cô bé lên tục chảy máu vô cùng ghê rợn.

Thảo nào đám ma cà rồng này không chịu đi, hóa ra là do ngửi thấy mùi máu tươi. Nàng cẩn thận băng bó vết thương, chậm rãi thoa thuốc, gương mặt điềm nhiên không hề quan tâm đến hoàn cảnh xung quanh. Quả nhiên chị Yoruichi vẫn là người chu đáo, thuốc men tốt ở Soul Society đều bị nàng cuốn đi hết giao lại cho mình.

"Điện hạ, Lizzy tốt nhất là nên để em chăm sóc thì hơn." Finna chủ động tiến lên ôm lấy Lizzy vì mệt mỏi mà thiếp đi.

"Ừ, cẩn thận một chút."

Nàng đứng dậy lạnh lùng xoay người. Đôi mắt màu tím nheo lại nguy hiểm quét một lượt về phía ma cà rồng.

"Điện hạ, người lại chậm trễ nữa rồi!" Undertaker khôi phục lại bộ dáng ngốc nghếch lúc trước, cười quái dị.

"Trên đường đụng phải một ả người sói, mất chút thời gian!" Nàng băng quơ nói "Tuy nhiên đã giải quyết xong!"

"Người giết Mussa?" Một gã đàn ông tóc vàng quát to một tiếng.

"Không có." Nàng chậm rãi đến chỗ quân gia, kiễng chân tỉ mỉ xử lý vết thương cho Sebastian mà quên mất hắn vốn là ác ma có năng lực tự chữa lành.

Gã ta có chút vui vẻ. Nhưng lời nói kế tiếp của Kaimi lại trực tiếp đầy hắn rơi từ thiên đàng xuống địa ngục.

"Nhưng cách cái chết cũng không xa đâu!" Nàng lạnh nhạt trả lời.

Quân gia mỉm cười, hạnh phúc hưởng thụ sự quan tâm lo lắng của chủ nhân nhà mình.

"Sebastian xem ra rất vui vẻ nha, tiểu nhân cũng muốn được điện hạ lo lắng như thế!" Undertaker hừ mũi giả bộ ghen tị.

"Chờ người bị thương rồi tính." Nàng trả lời không ngẩng đầu lên, do đó không hề chú ý tới ánh mắt lạnh lẽo của quân gia nhắm thẳng đến phía Undertaker.

"Tiểu nhân vẫn là nên im lặng thì hơn." Undertaker rùng mình một cái.

Nàng cột chặt miếng băng trắng rồi quay người lại, cầm kiếm Hàm Quang kiêu căng hất cằm "Được rồi, bây giờ chúng ta cũng nên giải quyết một chút nhỉ? Là ai khiến cô bé ấy bị thương?"

"Ta làm cho thì sao?" Gã đàn ông tóc vàng trừng mắt nhìn nàng.

"Phá đạo cấp năm mươi tám, phong mang!" Lòng bàn tay triệu hồi ra một con lốc xoáy khổng lồ đến chỗ gã đàn ông kia. Gã hoảng sợ hét to một tiếng, thân thể không tự chủ được bay lên, đúng lúc này, Kaimi thuận di xuất hiện trước mặt gã, một kiếm chém lên cánh tay của gã ta.

"Từ quang kim!"

Nháy mắt, hàng vạn tia sáng điên cuồng phóng xuống cũng may gã ta né kịp nếu không lập tức sẽ bị xuyên qua biến thành thịt vụn. Ánh mắt nheo lại, Kaimi vừa định giải quyết dứt điểm con ma cà rồng này thì một âm thanh quen thuộc truyền đến.

"Hoa tường vì xinh đẹp, ở địa bàn người khác gây sự là không nên đâu nha!"

"Là người?" Nàng quay đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn thể hiện sự tức giận cùng nghiêm túc. Người tới đương nhiên chính là Lautner.

"Này, chúng ta dù sao cũng là người quen đừng có mà ra tay đấy!" Lautner vội vàng cách nàng ra xa, không muốn bị nàng chém thành từng mảnh.

"Là các người công kích bọn họ trước, ta chỉ tự vệ mà thôi!" Nàng lạnh lùng phản bác, áp chế cơn giận của mình mức thấp nhất.

Hàm Quang có một khuyết điểm rất rõ, nó chỉ có thể phát ra uy lực cường đại nhất khi tấn công ở trực diện gần, nói cách khác đối với các sát thủ đây là vũ khí cực kì tốt nhưng chỉ cần tốc độ của địch so với nàng mau hơn thì liền có chút rắc rối.

"Mẹ nó..." Lautner lăm băm một câu, tùy tiện hỏi một kẻ sau lưng mình "Này, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?"

"Công tước, chuyện này..." Người kia ấp úng, không biết nên nói thế nào.

"Ta nghĩ vẫn nên để ta nói thì hơn, các người chính là bởi vì sợ ả người sói kia mách lẻo nên nhất thời mới vì ả ra mặt đúng không?" Quân gia vô tội chớp mắt, nói hết toàn bộ câu chuyện.

"Cái gì?" Lautner giật mình trừng mắt, sau đó giận dữ quát mắng một trận, không hề để ý đến hình tượng quý tộc của mình "Ta nói với các người bao nhiêu lần rồi, ma cà rồng cùng người sói hiện tại mặc dù không có cừu hận, nhưng quan hệ cũng sẽ không giống như việc đặt thịt cừu và thịt bò chung một mâm đầu..."

Mẹ nó, cái so sánh ngu dốt gì thế này, quân gia đầu lòi hấn ra ngoài đập một trận ngay!

"Nói tóm lại, ta nếu thấy các người một lần nữa vì người sói mà công kích nhân loại, ta liền đem kẻ đó trời đi rồi quăng ra đường để phơi nắng!"

Ở đây trừ Lautner, toàn bộ ma cà rồng đều ớn lạnh. Đối với nhân loại mà nói phơi nắng là việc bình thường, nhưng đối với ma cà rồng đây chính là hình phạt cực kì tàn ác và đáng sợ, ma cà rồng mà bị cháy nắng có khi sau ba trăm năm cũng chưa chắc đã hồi phục được vết thương.

"Thật nhảm chán!" Nàng thu hồi Hàm Quang, thông dong phù nhẹ bụi trên tà váy "Chúng ta đi thôi, Sebastian."

"Chờ một chút!"

"Có chuyện?" Nàng không kiên nhẫn nói.

"Nàng có thể nói cho ta biết nàng thích ăn cái gì nhất không? Hoặc sở thích cũng được?" Lautner cầm giấy bút, cười hi hi chạy đến trước mặt nàng "Ta cảm thấy nàng rất đáng yêu, ta nghĩ ta muốn theo đuổi nàng."

"Hi hi, điện hạ chúng ta quả nhiên mệnh lực vô song, ngay cả ma cà rồng cũng có thể hấp dẫn nha!"

"Muốn ta làm bạn gái của người?" Nàng cười lạnh, hứng thú đánh giá Lautner "Được thôi, tuy nhiên phải thỏa mãn được điều kiện của ta."

Kaimi hoàn toàn không thấy được, khi nàng vừa đáp ứng, gương mặt quân gia đã có chút méo mó, ánh mắt tỏa ra sát khí dày đặc nhưng tất cả vẫn bị hấn áp chế xuống.

"Điều kiện gì?" Hai mắt Lautner như tỏa sáng.

"Thứ nhất, nhất định phải có tay nghề nấu ăn xuất sắc, dung mạo xinh đẹp, thân thủ cường đại cùng trí tuệ cao siêu, so với quân gia phải tốt hơn trăm lần."

"Được, không thành vấn đề, ta có thể vượt qua được tên kì dị này!" Lautner tràn đầy tự tin, đánh giá chính mình, ánh mắt hướng về Undertaker.

"Sai rồi, ta nói quân gia này nè!" Nàng chỉ Sebastian đang ôn hòa mỉm cười đứng kia.

"Này có chút khó nha!" Lautner buồn rầu trả lời.

"Thứ hai, ta nói một người không thể nói hai, ta nói đi phía đông người không được phép đi phía tây, tuyệt đối nghe theo toàn bộ mệnh lệnh của ta, kiên quyết thực hiện hơn nữa không được lộ ra vẻ mặt khó chịu hay chán ghét. Không được lừa gạt hay lợi dụng ta. Điều đó, người có thể làm sao?" Nàng cười xấu xa nhìn sắc mặt ma cà rồng ngày càng tái nhợt sau khi điều kiện. Trêu đùa con ma cà rồng ngốc này thật có chút thú vị.

"Còn nữa không?" Lautner xụ mặt xuống.

"Thứ ba, trong lòng người chỉ có thể có một mình ta, tuyệt đối không được xuất hiện thêm người thứ ba, cũng không được phép quan hệ nam nữ bừa bãi, nam nam cũng không, phải giữ mình trong sạch. Mỗi ngày đều phải nói ta yêu người, vĩnh viễn không phản bội ta."

Thật kì lạ, nàng chỉ tính nói lung tung vài cái để dọa hấn, nhưng vì sao miệng lại không khống chế được mà nói dài thế này, giống như rất lâu trước đây nàng đã từng nói với một ai đó như thế.

Quân gia chợt cười, ánh mắt nhu hòa như nước tràn đầy sự sùng nịch.

Nàng ấy quả nhiên vẫn nhớ những điều đó.

Làm sao hấn không thể không động tâm đây?

"Này..." Lautner suy sụp. Hai cái trước còn dễ, kiên trì một chút có lẽ sẽ thành công. Nhưng cái cuối cùng không thể có quan hệ bừa bãi, đối với một kẻ phong lưu như hấn mà nói hoàn toàn là điều bất khả năng thực hiện.

"Đừng quan tâm, dù sao mấy cái này ta cũng chỉ là tùy tiện nói ra thôi, người làm không được cũng không có gì. Dù sao ta căn bản không có ý định trở thành bạn gái của bất kì ai cả. Tạm biệt công tước Lautner!" Nàng cũng không quay đầu lại, mang theo đám người của mình rời đi.

"Nhanh như vậy đã rời đi rồi à!" Undertaker tiếc hận, hấn còn chưa xem đủ kịch.

"Không muốn đi? Vậy để ta để ngươi ở lại làm đồ ăn tối cho bọn họ nhé?" Nàng lạnh lạnh châm chọc.

"Ha ha, máu của tiểu nhân không ngon đâu!"

"Điện hạ, chúng ta rời đi..." Finna lo lắng hỏi "Cái cô người sói kia liệu..."

"Yên tâm đi, ta đáp ứng lời mời của tử tước Druitt, mục đích chỉ là muốn biết, đồng bạn người sói tổng cộng có bao nhiêu. Lực lượng của ả ta, ta cũng đã nắm rõ. Do đó hiện tại ta cũng chỉ muốn về nhà nghỉ ngơi thôi." Nói xong, nàng liền ngáp một cái.

"Sebastian, ta muốn trở lại dinh thự Phantomhive."

"Yes, my lord"

Sau khi về đến dinh thự, tổ ba người hầu đã sớm đi ngủ, nàng ra lệnh cho Sebastian đem Lizzy về nhà cô bé, còn nàng thì đi tắm rửa.

"Ưm" Nằm ở trong nước ấm, Kaimi nhàn nhã tựa lưng vào thành bồn, tựa như đóa hoa lan xinh đẹp kiều diễm, bàn chân nhỏ nhắn khẽ khuấy đảo mặt nước.

"Có lại lực lượng thật tốt." Nàng sung sướng nheo mắt. Chẳng những giải quyết được ả người sói, còn cứu được cả Lizzy cùng Sebastian. Có thể thống khoái đánh nhau, cảm giác huyết tinh tràn ngập chính là cảm giác tuyệt vời nhất.

"Nếu đội trưởng Zarak cùng Yachiru ở đây thì tốt rồi, tên cuồng chiến đấu kia nhất định sẽ giúp mình học cách dùng trăm phách đao để đánh bại địch nhân nhanh nhất." Nghĩ vậy, ánh mắt nàng liền có chút dịu dàng.

Người khác đều nói Zarak cùng Yachiru đáng sợ, nhưng nàng vẫn thích bọn họ. So với đám quý tộc dối trá hung ác ở Tịnh Linh đình, nàng cảm thấy người ngay thẳng giống bọn họ vô cùng đáng yêu. Thời điểm còn là Lý Dạ Hạ, nàng đã cảm thấy hai người kia rất hợp với tính khí của nàng. Xuyên qua, nàng liền tạo quan hệ, trở thành bạn tốt của họ. Kỹ xảo chiến đấu của nàng gần như là học từ Zarak, tuy rằng chính nàng cũng từng nhiều lần thiếu chút nữa chết ở trong tay Zarak. Tuy nhiên có bỏ công tất có được thành công, muốn có lực lượng cường đại, nhất định phải trả giá nhiều hơn so người khác. Điểm ấy nàng rất rõ ràng.

Bởi vì tinh thần đang thả lỏng nên Kaimi hoàn toàn không để ý cửa phòng tắm đã bị mở ra, một thân ảnh đen chậm rãi bước vào. Cho đến khi nàng đứng dậy chuẩn bị mặc quần mới phát hiện.

"A!" Nàng giật mình hét to một tiếng, theo bản năng lùi ra phía sau hai ba bước. Không để ý nước dưới chân nên thân thể liền mất thăng bằng ngã xuống. Chỉ nghe âm một tiếng, nàng vừa vịn áp lên thân người. Bí thảm thay khăn tắm của nàng lại rơi ra, toàn bộ thân thể đều lộ rõ trước hai mắt tên quân gia.

Mẹ kiếp, bị phi lễ, kiểm đầu rồi? Nàng nhất định phải đâm nát hai mắt tên quân gia thói này!

Không nghĩ tới phúc lợi của hấn lại lần nữa thăng cấp.

Sebastian khép hờ mắt, thầm nghĩ.

"Hắt xì!" Kaimi xui xẻo hắt hơi một cái. Bây giờ còn chưa tới mùa xuân, không khí tự nhiên rất lạnh, nàng bây giờ còn không có mặc quần áo, tự nhiên tránh không được lạnh.

Quân gia thì thảo cười nhẹ.

"Sebastian!" Nàng thẹn quá hóa giận trừng mắt, bỗng nhiên ý thức được bản thân mình có vẻ như không mặc quần áo, vội vàng di chuyển ra bên ngoài, leo lên giường quần mình vào trong chăn.

Quân gia đứng dậy, không hề vội vã đổi bộ đồ vừa bị Kaimi làm ướt đi, hấn chậm rãi đẩy cửa phòng tắm, trên tay cầm một cái khăn bông.

"Điện hạ, trời lạnh như thế này, ngài nếu không lau khô sẽ cảm đấy!"

"Ngươi, ngươi đem khăn bỏ đó đi, hắt xì, ta tự làm, hắt xì..." Kaimi đột nhiên cảm giác được hơi lạnh, khả năng thật sự là đã bị cảm.

Quân gia hơi cười nhẹ "Vẫn là nên để ta làm"

Hấn mỉm cười đi đến bên giường, cũng không quan tâm nàng có nguyện ý hay không, vì nàng chậm rãi lau tóc. Kaimi gầy gù một lúc, phát hiện chân trước ngực mình lại tuột xuống một chút, nàng cũng không dám từ chối nữa, ngoan ngoãn tùy ý để Sebastian giúp bản thân lau tóc.

Gian phòng rộng lớn nhất thời lâm vào trầm mặc.

Kaimi khép hờ mắt, hàng mi dài cong vút khẽ rũ xuống, cả người vô cùng yên tĩnh. Nàng biết rõ vì sao mình lại từ chối, cái chăn này cũng chỉ là cái cớ để nàng tự dối lòng. Nàng sợ, sợ đến lúc sẽ có một ngày nàng phải tự nhìn lại chính trái tim mình.

Quản gia cẩn thận vì chủ nhân lau khô mái tóc tím dài, từ khi điện hạ khôi phục thân thể, hắc cũng rất ít vì nàng làm ra động tác như vậy nữa. Lý do là bởi vì nàng là nữ, hắc là nam. Nam nữ khác biệt. Tuy nhiên, hôm nay vận khí của hắc cũng không tồi. Đáng người điện hạ quả nhiên vẫn mê người, so với tưởng tượng của hắc còn quyến rũ hơn nhiều. Da thịt trắng nõn, mềm mịn, tất cả đều khiến hắc trầm mê không.

Hôm nay nàng bất ngờ làm hắc rất kinh diễm, Sebastian hiểu rõ, dung mạo cùng khí chất của nàng dù ở Ma giới hay Nhân giới đều là thứ hấp dẫn trí mạng. Có lẽ về sau hoa đào của của nàng sẽ còn rất nhiều đi! Nghĩ vậy, hắc quyến luyến vuốt mái tóc của nàng, trong mắt lóe lên liên sự điên cuồng chiếm hữu.

"Được rồi, Sebastian." Nàng vội vàng rút đầu, dùng chăn bao kín chính mình đứng lên.

"Ta, ta muốn ngủ, người đi về trước đi." Nàng ngẩng đầu lảng tránh.

Ánh mắt hắc khẽ tối sầm, Sebastian bỗng nhiên cười, bước đến gần rút ngắn khoảng cách hai người lại, ái muội thì thầm.

"Điện hạ, nếu như thật sự có một người làm được những điều kiện hôm nay, điện hạ sẽ cùng hắc thành đôi sao?"

"Đương nhiên!" Nàng không nghĩ ngợi nhiều mở miệng đáp.

"Như vậy..." Quản gia chậm rãi cười mê hoặc, hôn nhẹ lên đôi môi xinh đẹp kia một cái tựa như chuồn chuồn nước lướt qua.

"Ta có thể chứ?"

Đôi lời

Đỗ dồn cuối tuần rồi đăng nhé! Sắp thi rồi QAQ! Comment với vote để mình có động lực đi nào (>o<)/

Bạn đang đọc truyện [*ĐN Hắc Quản Gia*] *Chủ Nhân Của Ta Là Tử Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.